SAN-ANTONIO

ĂSTA-I MORT ŞI HABAR N-ARE

Editura FORUM

Consilier editorial : PETRE ISPAS

I.S.B.N. 973-9065-81-3

EDITURA FORUM—S.R.L.

Profesorului EDMOND LOCARD, din partea discipolului său, un afectuos omagiu.

S.-A.

ANUNȚ !

Dacă vreun Papă ar vrea să se recunoască în aceste pagini, este prevenit în mod cinstit de către autor că nu-i vorba despre el.

Cui nu i-or plăcea brașoavele mele, n-are decât să prindă orbul, să-i scoată ochii.

S.-A.

PARTEA ÎNTÂI

CEREMONII OCULTE

Capitolul I

CU LUCIFER, ÎNAINTE !

Falsul preot se apropie de altar, unde se află înfipt, cu susul în jos, un crucifix.

Credincioșii intră unul după altul și își înmoaie degetele în aghiasmatar fără nici o umbră de dezgust. Se închină pe dos și se așează în bănci.

Au niște mutre insignifiante și nu par deloc stingheriți de aceste ritualuri bizare.

Procedez și eu ca ei, evitând totuși să-mi cufund degetele în urină. Poți fi însuflețit de cea mai nobilă conștiință profesională, dar toate au o limită.

Deasupra aghiasmatarului atârnă un diavol din aramă, rânjit, care seamănă leit cu dl. Maurice Schuman, ceea ce mă bine dispune în forul meu interior.

În decursul carierei mele, am văzut destule trăsnăi, dar atmosfera asta de profanare îmi face

greață. Până acum, am întreținut relații bune cu Dumnezeu și nu văd de ce ar trebui să-i caut pricină. Bunul Dumnezeu și cu mine suntem în termeni amicali, fără să ne facem salamalecuri ! Nu ne stă în fire să fim lingăi. Știu prea bine că există întotdeauna bătuți de soartă care se iau de la El because [1] viața lor seamănă cu o tartină de rahat din care au onoarea să-și potolească foamea. Înăcriți întâlnești peste tot și au circumstanțe atenuante, suntem de acord. Când urci pe un trotuar chiar în clipa în care o țiglă cade de pe acoperiș ; când te așezi pe un mușuroi de furnici ; când ești al șaselea la coadă și autobuzul n-are decât cinci locuri libere ; când primești porunci de la adjunctul tău, de la patron, de la nevastă, de la perceptor, ajungi să le nesocotești pe cele de la Dumnezeu. Toți cei care se molipsesc de vărsat, care primesc scrisori semnate „un amic binevoitor", care alunecă pe o coajă de banană, care pierd trenul pentru un minut de întârziere și lozul cel mare la loteria de stat pentru un număr greșit, toți îi poartă pică Celui Atotputernic. Se simt vizați, sărmanii de ei, și atunci îl găsesc vinovat de toate pe Cel de Sus, pentru că cei de jos le dau peste bot, dacă încearcă să se zbârlească. Asta-i viața...

Iar de aici și până la a crea o religie rebelă, nu-i decât un pas !

Acest pas a fost făcut de cei câțiva smintiți care mă înconjoară.

Îi urmăresc cu coada ochiului, lăsând impresia că sunt absorbit de devoțiunea asta pe de-a-ndoaselea.

[1]) pentru că (limba engleză în orginal) (n.t.)

Îi plâng din toată biata mea inimă pe aceşti deraiaţi. Maimuţărelile lor îmi fac rău la stomac. Sunt acolo bărbaţi bine îmbrăcaţi, femei tinere şi drăguţe cu privirea lipicioasă. Toţi aceştia ar avea mai degrabă nevoie de un duş sau de un şoc electric decât de o ceremonie ocultă în măsură să le tulbure mintea lor bolnavă.

Pretinsul preot începe să psalmodieze o rugăciune inventată de el, care nu-i decât o lungă litanie de insulte la adresa lui Crist. Avea pregătite ostii pe care văd că le împarte tuturor. M-am simţit tare stingherit luând acest mic disc alb. Unii îl băgau în buzunar. L-am făcut şi eu rătăcit pe-al meu.

În acel moment, şi-a făcut apariţia o femeie în pielea goală, care a intrat pe uşa din fund. Era urâtă ca popoul soacră-tii. Sânii îi atârnau trist ca două pungi goale de tutun, şoldurile îi împungeau, iar mutra nu avea nimic semnificativ.

După mine, cred că era angajată doar pentru o şedinţă. Loaţele îi erau murdare, nasul ei voluminos şi privirea exprimau întregul dezgust universal. S-a lungit pe altar, exact ca pe masa de consultaţii a unui ginecolog, cu picioarele desfăcute larg şi mâinile sub cap în chip de pernă...

Atunci, acel preot îndoielnic pronunţă nişte fraze cabalistice, punctate de gesturi impresionante şi se apucă să ronţăie ostia deasupra demoazelei.

Ceremonia începea să capete o turnură porno, şi asta mă interesa. Am căscat ochii cât cepele. Ce vedeam îmi amintea de acele filme proiectate prin bordeluri înainte de război pentru obişnuiţii caselor de toleranţă. Aveau latura lor jalnică. Pentru nişte burghezi blazaţi, ăsta era marele spectacol al

viciului. M-am uitat spre asistență. Tipii nu păreau deloc excitați, ci mai curând reculeși, asta era culmea. Recitau rugăciuni imbecile.

Apoi, și-au scos ostia din buzunar și au început să scuipe peste ea. În cele din urmă, au aruncat-o pe jos și au călcat-o în picioare, urlând. Delir în toată regula ! O clipă m-am întrebat dacă mă aflam la Paris sau într-un trib de sălbatici din fundul Africii. Trebuia să faci un serios efort de gândire ca să admiți că metroul trecea prin preajmă !

Am început să privesc atent la cei din altar, întrebându-mă dacă nu cumva se vor deda și la alte practici în văzul lumii. Mă gândeam că poate fi un număr din ritualul ceremoniei. Logic, nu ?

Dar, am estimat greșit. Sau poate că tanti în pielea goală nu era în stare să-l excite pe oficiant. Nici n-ar fi fost greu de înțeles. N-arăta deloc bine sărmana, mai ales că-i era frig și avea pielea zbârlită ca de găină. Ca să consumi o asemenea creatură bizară, trebuie să-ți fie foame nu glumă sau să-ți fi administrat o doză considerabilă de afrodisiace.

Femeia se ridică mai abătută, mai tremurândă ca oricând. Ieși târându-și fesele prăvălite.

Preotul se întoarse și făcu semn. Credincioșii părăsiră sala, cu excepția șmecherului de San-Antonio, care rămase în picioare, sprijinit de zid, într-un con de umbră din fundul sălii. Slujbașul diavolului nu bagă de seamă imediat prezența mea. Își rânduiește obiectele muncii fredonând *Fascination* cu o voce falsă. În fine, simțindu-mi privirea fixată spre el sau, percepând zgomotul respirației mele, face o întoarcere bruscă.

Un moment pare surprins și atent, privindu-mă cu ochii lui mici, porcini. E un tip de talie mijlocie. mai curând scund, care, fără a fi voluminos, pare gras. Impresia asta e produsă de pielea lui lucioasă, cu reflexe fezandate. Seamănă cu un panariţiu gata să spargă.

Face câţiva paşi în direcţia mea şi se opreşte preocupat. Ochii lui mici sunt vioi ca cei ai unei şopârle.

— Doreşti ceva, frate dragă? mă întreabă el cu o voce de soprană.

Înainte de a-i putea da un răspuns, remarcă :

— Eşti nou venit ? Nu te-am mai văzut pe aici !

Apoi, mereu precipitat şi urmându-şi firul gândului :

— Cine te-a introdus ?

Am mai aşteptat puţin, pentru cazul în care ar mai fi vrut să dea drumul şi altor întrebări. Cum nu mai venea nimic, mă hotărăsc să răspund la ultima.

— Nu m-a introdus nimeni !

Arborează un aer surprins. Mirarea lui pare explicabilă, dată fiind latura secretă a ceremoniei.

— Am fost informat, mă grăbesc eu să adaug... Sau, mai curând, am fost iniţiat.

Pare uşor liniştit.

— Ah ! bun... şi ce doreşti ?

— Să vă vorbesc...

Pare să ezite şi mă priveşte cu o expresie şovăielnică.

Îi susţin privirea.

— Vino !

Mă conduce spre fundul sălii şi se trage de-o parte ca să pot păşi peste pragul unei uşi situate în spatele altarului.

Am intrat într-o încăpere destul de strâmtă, unde puicuţa de adineaori terminase cu îmbrăcatul. În ţoale părea mai puţin jalnică şi o puteai imediat încadra pe plan social : era genul de servitoare fără loc de muncă, obişnuită să scotocească prin gunoaie după fructe putrezite şi bucăţi de ambalaj. În timpul liber, probabil că se mai ocupa cu vagabondajul, suportând ţapi bătrâni în călduri, pe te miri ce şi mai nimic.

Îmi aruncă o privire foarte deprimată, aşteptând cu o sacoşă ponosită în mână.

Falsul preot îi întinde două bancnote de o sută de franci, pe care ea le înhaţă, cum înhaţă naufragiatul colacul de salvare.

— Pe dumínica viitoare ! murmură ea.

Pleacă. Panarițiul închide uşa în urma ei, trage zăvorul şi se întoarce spre mine :

— Ce doreşti să-mi spui, frate ?

— Mai multe lucruri, fac eu misterios.

— Începe cu ceea ce socteşti a fi mai important.

— Bună idee...

Mi-am strâns palma, realizând un pumn încântător, l-am tras uşor spre spate şi i-am administrat o directă drept în bărbie. Individul a scos un soi de geamăt şi a zburat de-a curmezişul camerei. A răsturnat un scaun, s-a agăţat de un pardesiu atâr-

nat intr-un cuier, smulgându-l din perete, şi a aterizat în uşa unui dulap.

Prăbuşit, gâfâia, încercând să-şi recapete suflul.

— Nu eşti un adept luciferian ? bâigui el.

Am izbucnit în râs.

— Aşa-i, comoaro, nu sunt ce-ai crezut ! în fine, să admitem că sunt un drăcuşor !

CAPITOLUL II

DUPĂ EXPLICAȚII... VALEA !

Preotul luciferian își trece o mână peste gura din care i se prelinge un firicel roșu. Își privește sângele cu o căutătură îngrozită ; apoi, un val brusc de furie îi împurpurează fruntea.

— Ai să fii excomunicat ! declară el.

— De acord, amice ! E mai convenabil decât să contractez o alergie la polen ! Ca să mă consolez, am să-mi iau abonament la o casă de rendez-vous !

— Intoleranța dumitale e revoltătoare, continuă el, ridicându-se pe verticală. Toate ideile noastre sunt respectabile. Libertatea cultelor e admisă în Franța...

— Nu te mai osteni, n-am de gând să distrug strădania lui Henri al IV-lea [1], deși am un chef ne-

[1])Henri al IV-lea (1553—1610) regele Franței și al Navarei, căpetenie calvinistă, susținător al doctrinelor reformate. (n.t.)

bun să trag câteva lovituri de bombeu în cultul tău, îngerașule.

— De ce m-ai lovit ?

— Să zicem, fiindcă ai un cap care nu corespunde ideilor mele estetice...

— Cine ești dumneata ?

Venise momentul să-mi declin identitatea. Amabil, îi prezint legitimația. O privește atent, de parcă ar fi fost o fotografie porno. În cele din urmă, respiră foarte adânc, ca să-și lase timp să digere șocul incasat. Seamănă cu o hienă, tipul ăsta. Adulmecă, aspiră, observă înainte de a acționa. Ca să-l iei prin surprindere, trebuie să încalți pantofi cu tălpi de pâslă sau să te deghizezi într-un minut de tăcere !

— Ei și ? face el, regăsindu-și îndrăzneala.

Îmi bag legitimația în buzunar.

— Și nimic, rostesc eu filozofic. Trebuie să mă scuz pentru gestul meu, dar pe la noi, loviturile de pumn se distribuie cu repeziciune...

Își freacă bărbia.

— Astea-s niște procedee... niște procedee...

— Incalificabile ? îi propun eu foarte serios.

Se uită la mine să vadă dacă nu cumva îl iau în balon dar, în fața aerului meu grav, se înmoaie.

— În fine, să trecem peste asta. Sper să-mi dați unele explicații în legătură cu prezența dumneavoastră aici ?

— Evident.

Îmi aprind o țigară și-i suflu o gură de fum drept în nas. Începe să tușească, drăguțul de el. Cu glandele lacrimogene gâdilate, naște două lacrimi ca picăturile unei lumânări topite.

— De fapt, ce fel de religie mai e și asta a voastră, îl întreb.

— O religie care exprimă revolta împotriva acestui Dumnezeu necinstit, pornit să exploateze biata umanitate.

Simt că-i gata să demareze cu o sută la oră în teorii fanteziste care mă calcă pe bătături mai dihai decât îmi provoacă cele acceptabile migrene de junincă.

— Nu-ți cer o predică, dragul meu slujitor al satanei, ci doar să îmi spui, dacă pe membrii sectei îi mai unește și altceva în afara legăturilor religioase ?

— Nicidecum, de ce ?

— Câți sunteți la Paris ?

— Cam o duzină.

— Câți exact ?

— Unsprezece.

— Deci săptămâna trecută ați fost treisprezece ?

Nu pricepe. Cască ochii ca un orologiu elvețian când i se deschid ușițele, lăsând cucul să iasă afară.

— De ce ?

— Fiindcă doi dintre membrii voștri sunt morți, nu-i așa ?

Ridică din umeri.

— Da de unde. Doi membri morți, ce tot vorbiți !

— Pe aici, nu obișnuiți să citiți ziarele ?

— Da, însă...

Îl țintuiesc cu privirea și enunț, apăsând pe fiecare silabă :

— Pe data de 11, luna în curs, o anume doamnă Permezel a fost găsită în canalul Saint-Martin, în

dreptul numărului 19, de pe cheiul Jemmapes. Avea beregata tăiată de la o ureche la alta, ceea ce ar fi jenant să se nege. În corsaj i s-a găsit o imagine pe care trebuie că o cunoști, fiind editată de dumneata...

Și scot din portvizit o mică gravură reprezentând un Crist bucălat, hlizit, desfrânat, strângând în brațe două femei complet goale. Ca legendă, pe gravură erau trecute cuvintele : „Crist te urăsc ! Ești un impostor !"

Tipul aruncă doar o privire.

— Cunoști imaginea asta, nu ?

— Da...

— Și pe numita Permezel o cunoști ?

— N-am auzit niciodată vorbindu-se de ea.

— Niciodată ?

— Niciodată...

E categoric și ochii lui porcini fac eforturi să privească în ai mei.

— O.K... Atunci, trebuie să presupunem că această imagine i-a fost dată de cineva dintre adepți, care a încercat s-o convertească. Faptul că această femeie păstra gravura în sân, dovedește că acel cineva era pe cale s-o coopteze printre luciferieni.

Și continuu :

— Pe data de 16, adică alaltăieri, un agent de asigurări a fost descoperit asasinat în parcajul Galeriilor Lafayette, de către paznicul locului. Era la volanul mașinii lui, și, un glumeț binevoitor și-a uitat pumnalul în pieptul acestui respectabil om.

Îl înșfac pe vicar de guler.

— Victima se numea Triffeaut și avea asupra ei aceeași imagine... Nu găsești că-i cel puțin bizar, dragul meu prieten ?

— Sigur, murmură el.

— Triffeaut, numele ăsta nu-ţi zice nimic ?

— Nu...

— Necunoscut în batalionul luciferienilor ?

— Necunoscut...

— Nu vezi nici o explicaţie valabilă referitoare la prezenţa asupra lui a acestei gravuri care-l huleşte pe Domnul ?

— Nici una...

— În câte exemplare aţi editat aceste imagini demonice ?

— Cinci sute...

— Le-ai păstrat aici ?

— Nu, nu pe toate, au fost repartizate printre membrii noştri...

— Lor le revenea sarcina să le distribuie, nu ?

— Da.

— Unsprezece persoane, nu-i prea dificil, fac eu... (Şi adaug fandând umbrela.) Dacă mă pot exprima astfel. Presupun că ai pe undeva lista credincioşilor ?

Pare foarte sâcâit.

— Nu... Eu... Şi secretul...

— Care secret ? Al spovedaniei sau al lui poliţinel ? Hai, scoate lista asta până nu mă enervez !...

Şovăie.

— Te cheamă Paul Brioux, rostesc eu simplu, privindu-l.

Nu adaug nimic mai mult, dar el citeşte în ochii mei extrasul cazierului său judiciar. Îl studiasem puţin înainte de a veni aici. Oh ! nu-i chiar aşa de bogat (ca al doctorului Petiot), dar se găsesc totuşi

două condamnări pentru excrocherie și una mai mică pentru un cec falsificat.

Toate astea îi trec prin minte lui Popaul. Își spune că sticleții își permit întotdeauna familiarități ireverențioase cu indivizii care poartă în cârcă un cazier. Cum pumnul de adineauri l-a lăsat îngândurat, încearcă să evite scandalul.

Agale, se îndreaptă spre dulapul pe care-l percutase și scoate din el un caiet cu coperțile din moleschin negru.

I-l smulg din mână și-l răsfoiesc. Dă multe la iveală, ca o portăreasă beată. Nume, adrese, cifre. Cifre frumușele ! Cifre cu multe zerouri în coadă.

— Hm..., oftez eu, e rentabil cultul ăsta luciferian, nu-i așa, scumpule ? Popa e răsfățat de credincioșii lui ! Oh ! Da știu că ți-ai umplut buzunarele ! Nu-i așa, spune Popaul, e posibil atâta bănet ? Ce ai de gând, să cumperi hotelul *Rex* sau casa Potin ?

Clatină din cap.

— Astea-s fonduri pentru propagandă.

— Ce spui, comoaro... E cam costisitoare propaganda ta : câteva imagini jalnice ! Restul merge pentru propaganda personală, pentru răsfățul tău ! Cum faci, îți hipnotizezi credincioșii ?

Se oțărăște la mine și-mi servește o afirmație căreia nu-i lipsește gustul având tot atâta sare cât întregul ocean Pacific.

— Eu sunt Papă !

Am rămas cu gura larg căscată, precum o gaură de canalizare. Și, rămânând deschisă, profit de ocazie să-l zeflemisesc.

— Tu eşti papă, Popaul ! Ar trebui să treci asta în buletinul tău de identitate : „Paul Brioux, papă."

Nu-s în stare să-mi păstrez seriozitatea. Mă umflă râsul şi-s pe punctul să plesnesc. Ar trebui să vizionez o dramă de Claudel [1] ca să-mi vin în fire !

Ştiu că a nimerit peste un filon bogat, individul. Mulge câţiva bogătaşi ţicniţi şi, cu ceremoniile lui satanice, îşi asigură viitorul.

— Ticălosule, şi nenorocitei ăleia îi dai doar două sutare ca să se expună, în faţa imbecililor tăi, în pielea goală !

Se trage înapoi, înspăimântat.

— Nu-ţi fie frică, n-am de gând să te mai ating, prea mă dezgusţi cu ticăloşiile tale !

Îmi strecor caietul la subsuoară.

— Bun, deci n-ai nimic să-mi spui în legătură cu aceste crime ?

— Ce-aş putea să vă spun ? Nu ştiu nimic, domnule comisar. Absolut nimic !

— Pe credincioşii tăi probabil că-i cunoşti bine, cum sunt ei în ansamblu, înstăriţi, nu ? Altfel nici nu te-ar interesa...

Papa schiţează un gest afirmativ.

— Nu-l vezi pe nici unul dintre ei, care ar putea fi atins de o demenţă ucigaşă ?

— Nu, toţi sunt nişte...

— Bine spus, toţi sunt nişte... I-am văzut la treabă în timpul slujbei tale. Toţi aveau nişte tărtăcuţe numai bune să urinezi pe ele cu piciorul ridicat.

[1]) Paul Claudel (1868—1955) — scriitor, dramaturg şi diplomat francez. (n.t.)

Îi înfig un index brutal în piept.

— Nu te mai ține de prostii, Popaul, suntem cu ochii pe tine. Și nu mai păpa bănuții credincioșilor că altminteri ajungi iar după gratii, pentru multă vreme !

După acest sfat judicios, mă eclipsez cu caietul negru sub aripă.

Capitolul III

MUTAȚIE

Când m-a primit șeful cel mare, Mignon [1], inspectorul principal al brigăzii de criminalistică era deja acolo.

Numele nu i se prea potrivește deoarece cântărește aproape o tonă. E sanguin, jovial și elegant ca un manechin de provincie. Originar din Saint-Flour, îl recunoști după accent.

Cei doi bărbați se întorc spre mine cu aceeași mișcare și cu aceeași întrebare :

— Ce-ai făcut ?

Îi salut cu un gest rapid.

— Vin de la mare slujbă luciferiană, le spun... A fost destul de comic.

Mignon începe să râdă gângurit ca un prunc căruia i s-a „îndulcit" suzeta.

[1]) mignon (lb. franceză) — micuț, gingaș. (n.t.)

— Aş fi în stare să plătesc, numai să văd şi eu aşa ceva ! E excitant, nu ?

O tuse discretă dar şi reprobatoare a Bătrânului îl readuce la decenţă.

— Nici măcar, fac eu. Mai curând trist...

Şi arunc caietul negru pe masă.

— Religia asta are ca papă un anume Paul Brioux, cu antecedente penale, fost seminarist răspopit. A părăsit religia catolică şi lucrează pe cont propriu. O privire în acest caiet o să vă demonstreze cât e de rentabilă mica lui industrie. Stoarce cu gingăşie o duzină de imbecili şi trăieşte ca un belfer, ajungând să se ia în serios, ca toţi cei care exercită o autoritate morală.

Satisfăcut de acest panseu filozofic, mă benoclez la interlocutorii mei. Mignon mă priveşte cu un soi de admiraţie. Ştiţi cum e : expresia unui tip care-şi dă seama că subordonatul lui i-ar putea da lecţii !

Şeful, bineînţeles, e impasibil, ca întotdeauna. Tipul ăsta ar trebui să fie doctorul Schweitzer, prelucrat de Victor Hugo, pentru a reuşi să-l faci să-şi salte o sprânceană.

Îmi continuu expozeul :

— După spusele lui Brioux, cele două victime nu aparţin sectei. De altfel, nu le-am găsit numele în registrul pe care „papa", ca un om ordonat ce e, îl ţine la zi. În plus, pretinde că nici nu-i cunoaşte...

Mignon răsfoieşte caietul.

— Ai făcut treabă bună, o dată în plus, mă aprobă el. Şi rapid ! Noroc că i-am vorbit şefului dumitale de afacerea asta ; şi tot un noroc că şi-a amintit de informaţiile confidenţiale pe care le deţii în legătură cu religiile secrete din Paris...

Bătrânul consideră oportun să-şi dea aere.

— E firesc, în meseria noastră, să ne ajutăm reciproc. Râcile dintre servicii sunt stupide şi ne discreditează profesiunea.

Şi-a plasat micul cuplet de morală şi acum e mulţumit. Fruntea lui, la fel de lipsită de podoaba capilară ca o căpăţână de varză acră dintr-un restaurant prăpădit, se descreţeşte şi pare brusc lăcuită. E de un sidefiu somptuos cu reflexe rozalii. Expusă într-un magazin de vechituri, ar face ceva parale.

Mă ridic.

— Ei bine, aveţi toate atuurile în mână. E rândul dumitale, Mignon să intri în acţiune.

Mignon îmi întinde cinci degete care seamănă cu un ciorchine de struguri.

Strâng acest pachet de carne şi oase şi-l salut pe Bătrân.

Acesta mă opreşte cu o mişcare bruscă.

— Ia spune, San-Antonio ?...

— Da, şefu' ?

— Nu ţi-ar face plăcere afacerea asta, mai mult sau mai puţin... ocultă.

Mignon se înroşeşte ca focul.

— Păi, nu-i de competenţa noastră, nu ?

— Nu-i, dar, dacă Inspectorul principal Mignon are nevoie de concursul dumitale, eu nu intenţionez decât să-l servesc. Acest concurs ar putea fi preţios, afirmă el întorcându-se spre colegul meu. San-Antonio cunoaşte perfect mediile acestea bizare, atât de ermetice...

— Aş fi încântat ! ne asigură Mignon care nu crede nici o iotă din ce spune.

Îi face rău la stomac să vadă un tip din serviciul secret abonându-se pe nepusă masă la treburile lui. Probabil că ne consideră invadatori.

Toate astea le-ar spune el Bătrânului, dar Bătrânul nu-i genul de om să-l poţi contrazice. Are un fel al lui de a-ţi tăia piuitul dintr-o privire, în stare să intimideze şi un car de asalt.

— Încântat, reuşeşte să articuleze Mignon.

Bătrânul a mirosit tot, dar îl doare-n cot.

Uneori e sadic. Deşi propovăduieşte înţelegerea cordială dintre diferitele servicii, nu visează decât să le tragă pe sfoară.

Eu rămân ţeapăn ; în asemenea situaţii e mai nimerit să afişezi un chip inexpresiv, ceea ce te ajută să rămâi în relaţii bune cu toată lumea. Asta-i diplomaţia : să nu superi pe nimeni. Pe când, sculptura constă din a lua un un bloc de piatră şi de a da jos tot ce-i inutil.

— În acest caz, surâde Mignon, treci pe la mine, la birou, să-ţi predau dosarul, dragul meu. Georgel studiază deja afacerea. Ai tot interesul să-l întâlneşti. Te va pune la curent cu investigaţiile lui.

Investigaţiile lui !

— Am înţeles, spun eu.

Mă eclipsez, fiindcă-i duminică şi Félicie, buna mea mamă, mi-a gătit pentru azi un stufat.

Capitolul IV

SĂ ÎNCEPEM CU ÎNCEPUTUL

Până acum, nu prea dispun de multe elemente interesante. Am intrat în afacerea asta cum intri într-un pisoar fără să simţi nevoia să te uşurezi, ci mai curând pentru a ţine companie unui amic.

Ştiu că o femeie, pe nume Permezel, a fost găsită în canalul Saint-Martin cu gâtul tăiat şi că un agent de asigurări, Triffeaut, a fost înjunghiat în parcarea Galeriilor Lafayette. Mai ştiu că aceste două victime aveau asupra lor o imagine luciferică ; şi asta-i tot.

Discutând cu bosul, acesta m-a sfătuit să dau o raită pe la luciferieni ; i-am mirosit imediat stratagema : să-şi râdă un pic de tipii de la Criminalistică, demonstrându-le că eu sunt omul potrivit pentru cazuri deosebite. De altfel, ca pentru început, am obţinut un rezultat destul de substanţial.

De acum în colo, însă, urmează greul. Dacă vreau să-mi consolidez reputația, trebuie să acționez prompt. Când un acrobat vrea să se ridice în ochii confraților lui, trebuie să-i reușească un salt cvadruplu periculos, cu aterizare într-un deget, în caz contrar, e numai bun să spele vasele la Armata Salvării !

Mânat de acest adevăr, luni dimineață, mă prezint la biroul lui Mignon, proaspăt ras ca un însurățel, cu vasilca pomădată cu apă de colonie și buzele înflorite într-un zâmbet stil Rudolph Valentino, ameliorat à la Colgate.

Mignon discută cu inspectorul Georgel. Și pot să pariez că vorbesc de mine. Am dedus din felul în care și-au înghițit cuvintele când au dat cu ochii de mine.

Mignon schițează un surâs galben care-i luminează fața lătăreață.

— Ah ! iată-te, face el pe un ton amabil.

Georgel se mulțumește să-și încline capul, prost dispus. E mic și uscățiv, cu nasul ascuțit, tenul maladiv și ochii cenușii. Părul lui arată trist ca o coamă neteșălată din care se abate o eternă ploaie de mătreață peste umerii lui căzuți.

Bineînțeles, poartă un impermeabil cu martingale, de un verde spălăcit a cărui centură e strânsă pe talie mai mai să-l sufoce.

— Ți-am pregătit dosarul problemei, spune Mignon, sau mai exact al problemelor.

Georgel se hotărăște să caște gura. De sigur, ca să debiteze o glumă de negustor de robinete :

— Iată un plural, singular, enunță el cu o vădită satisfacție.

Îi arunc o privire în stare să topească o porție de înghețată Gervais și, ca să nu-i rămân dator, murmur :

— Tu ai spus-o... căposule !

Mignon, care nu și-a bătut capul să inventeze apa caldă, pentru că ea îl aștepta chiar de la naștere — dacă pot să mă exprim așa — se pune pe un râs strașnic, care ar fi meritat să fie înregistrat pe un magnetofon pentru a-ți mobila tristele seri de iarnă.

Acestea fiind spuse, apuc coperta verde conținând un teanc de rapoarte și purced la studierea lor.

Sunt pline de informații confidențiale interesante, privind viața pasionantă și pasională a numitei Permezel și a bibicului Triffeaut.

Madame Permzeel avea cincizeci și patru de ani când i-au tăiat gâtul. Văduva unui colonel de aviație, trăia singură într-un apartament confortabil pe cheiul Béthune.

În schimb, Triffeaut avea treizeci și cinci de ani, o nevastă bolnavă și trei copii de vârstă fragedă.

Moartea, și a unuia și a celuilalt, rămâne inexplicabilă, întrucât mobilul celor două agresiuni nu a fost furtul. Bătrâna Permezel avea asupra ei, când a fost scoasă din apă, o broșă și un ceas de aur ; cât despre Triffeaut, acestuia i s-a găsit portofelul în buzunar cu vreo duzină de bilete de bancă.

După toate aparențele, nici văduva și nici tatăl de familie nu aveau dușmani... Niște bravi francezi din clasa de mijloc, cu tentă burgheză, circumstanțele nejustificând întru nimic sfârșitul lor violent.

Nenorocirea lor nu se poate pune decât pe seama destinului. Iar cu destinul nu-i de glumit. Îți sare

în spinare ca holera, când te aştepţi mai puţin. Eşti convins că vei avea parte de o molcomă agonie în sânul familiei, până când, deodată, crac ! eşti înjunghiat bestial într-un parching, în mijlocul gălăgiei vesele a oraşului. Asta-i viaţa, împotriva morţii n-are rost să te revolţi, dacă nu cumva preferi să-ţi expediezi singur un glonţ în cap, ca să nu mai ai îndoieli asupra felului în care-ai s-o mierleşti.

Îmi termin lectura pe îndelete. Mignon notează ceva misterios pe o pagină de registru, cu o scriere fină, în dinţi de fierăstrău. Georgel, total decontractat şi la fel de dezinvolt ca lordul Byron (tipul care făcea amor cu soră-sa), muşcă dintr-un sandvici interminabil, cât ţeava unui tun cu bătaie lungă, buchisind ecourile anchetei lui în *Parisien Libéré*...

Îl privesc, iar el, simţindu-se stingherit de căutătura mea, schiţează o grimasă :

— Nu prea stau bine treburile la curse, mă asigură el.

Iar eu sunt convins că nici pentru intelectul lui. Probabil că duce lipsă de fosfor ; ar trebui să mănânce peşte la toate mesele, Georgel... I-ar putea face bine.

— Ai terminat ? mă întreabă Mignon, lăsându-şi jos tocul mestecat la un capăt.

— Da.

— Ce părere ai ?

— Cea ce sare în ochi, e lipsa, cel puţin aparentă, a mobilului acestor crime... Nici interese, nici răzbunare... Ce ne mai rămâne ? Gelozia ? Hm,

pentru o damă respectabilă și un tip cumsecade, tată de familie, pare neverosimil. Să fie vorba de un gest demențial ? Un nebun care lovește la întâmplare și apoi strecoară o imagine satanică sub îmbrăcămintea victimelor ? În fond, de ce nu ?.

Am sfârșit pe tonul unui individ care vorbește cu sine însuși. Georgel emite un râs sardonic, după ce termin. Ceea ce vrea să însemne că și el a trecut prin aceste raționamente și că n-ar vedea util amestecul materiei mele cenușii în istoria asta..

Puțin îmi pasă mie de lamentabila lui compasiune.

— Mai ai carnetul cu scoarțe negre ? îl întreb pe Mignon.

Acesta deschide un sertar.

— Iată-l ; l-am răsfoit și eu, câteva nume din el figurează în cartea de telefon... În afară de asta... nici un cunoscut, nu ?

I-am luat carnetul.

— Bun, mă ocup eu de tot...

— Georgel o să te însoțească, adăugă Mignon.

Vorbește hotărât, n-are de gând să rateze ocazia... Dacă eu descopăr o pistă, el ține să ajungă primul la potou, șeful !

— Ce rost are, încerc eu o eschivă, căznindu-mă să surâd.

— Cred că e de preferat, insistă el, rostind apăsat fiecare cuvânt.

Privirea lui e grea ca o cârpă de spălat pe jos îmbibată de apă, și mai puțin îmbietoare.

Îi strecor o privire dulce lui Georgel, cum s-ar uita un geambaș la un motor cu combustie internă.

E tare dezgustător acest inspector, cu ochii lui de încornorat, cu mătreața și coama lui gălbejită.

Și atunci, rostesc cuvântul diametral opus gândurilor mele :

— Perfect... perfect...

Îi strâng laba lui Mignon și mă răsucesc spre Georgel.

— Hai, îi zic. Pe cai !

Capitolul V

PE URMELE UNUI OM PONDERAT

Să cari după tine o asemenea comedie, echivalează cu a duce în lesă un hârciog domesticit.

Iar Georgel se lasă târât. Întreaga lui dezaprobare i se citește pe mască. Ai impresia că și-a trecut amândouă picioarele în același crac al nădragului, judecând după viteza cu care se mișcă.

— Încotro ? mă întreabă el.

Îmi înăbuș dorința de-ai arde o scatoalcă la moacă.

Nu-i răspund la întrebare, pentru că sunt, în ceea ce se chiamă, espectativă. E o stare în care nu se face să rămâi veșnic când ești polițist, dacă ai în vedere prețul taxei de sejur.

Fac câțiva pași până la mașina mea, mă urc și aștept ca agurida de Georgel s-o înconjure.

În clipa în care își pune fundul lui prăpădit pe bancheta alăturată, îi spun :

— I-am putea face o vizită scurtă doamnei Triffeaut ?

— Am fost deja pe acolo, face el cu un surâs superior.

— Ei bine ! ce m-ar opri să merg și eu, îi ripostez sec. Unde e reședința acestei văduvioare ?

— Pe strada Gaieté [1], la numărul 117.

— O.K., ador Montparnasse-ul.

Să locuiești pe strada Gaieté, când ai o mutră ca cea a văduvei Triffeaut, e un atentat la bunul simț.

Chiar ea îmi deschise ușa. Imaginați-vă o lăcustă neagră, slabă, bolnavă, cu ochii căzuți în fundul capului, cu obrajii scofâlciți.

E gata să mă întrebe ce doresc, dar îl recunoaște pe Georgel.

— Ah !... suspină ea, trăgându-se într-o parte, pentru a ne lăsa să intrăm înăuntru.

Să se tragă într-o parte, pentru ea nu-i un lucru greu. Îți dai seama că asta a făcut toată viața ei nefericită. Tot trăgându-se într-o parte, a ajuns să nu mai rămână nimic din ea. S-a diluat încet, încet în cenușiul apartamentului ei. Într-o bună zi, o să uite să se mai îmbrace și o să dispară de-a binelea.

O urmăm, lugubri, într-o sufragerie mirosind a mic burghez bolnav.

Un țânc de doi ani își târâie popoul pe o carpetă jalnică, morfolind un codru de pâine.

Privesc tabloul : văduva pe punctul de a-și da duhul, țâncul al cărui viitor se citește pe zidurile tapetate cu hârtie decolorată, pe mobilele care s-au considerat multă vreme opulente...

— Ce drăguț e, zic eu amabil, mângâind obrazul piciului.

[1]) gaieté — veselie (limba franceză) (n.t.)

— Fraţii lui sunt la şcoală, murmură femeia.

Şi adaugă :

— Luaţi loc.

Apoi, cu tristeţe :

— Scuzaţi dezordinea, dar sunt atât de descumpănită... şi pe deasupra bolnavă... Dacă... Dacă nu s-ar fi întâmplat nenorocirea asta, aş fi plecat săptămâna viitoare în Savoia, să mă refac, am fi luat o bonă...

Începe să plângă în hohote. Normal. Îl privesc pe Georgel. E la fel de mişcat ca un portărel procedând la un sechestru, tipul ! Pare chiar reconfortat de lacrimile aproapelui... Simpatia mea pentru el se accentuează.

— Vă rog să mă iertaţi că v-am deranjat, încerc eu o scuză stângace. Vă înţeleg durerea, doamnă Triffeaut, şi credeţi-mă că nu-mi face plăcere să...

Stop !

„Hai, San-Antonio, îmi zic eu, iată-te numai bun să faci carieră la pombe funebre, ca maistru de ceremonii.

— Inspectorul Georgel aici de faţă...

(Inspectorul Georgel rânjeşte.,

— ...v-a interogat îndelung, dar eu aş dori să completez acest interogatoriu.

— Vă rog, rosteşte nefericita femeie, ridicându-şi pruncul pe genunchii costelivi.

Încerc să mă concentrez :

— Doamnă, aţi declarat că soţul dumneavoastră nu avea duşmani şi, vreau să cred că aşa este. Dar, există, oare, cineva interesat ca el să fie lichidat ?

— Oh ! nu, suspină ea...

— Nu avea avere ?

— Nimic... Mobilele, mașina și o asigurare pe viață, de patruzeci de mii de franci. Asta-i tot ce mi-a lăsat...

— Evident...

Cam anemic și neîndestulător ca să crești trei baistruci. Patruzeci de mii nu reprezintă nici măcar salariul pe un an al răposatului. Va trebui să întindă de ei, biata femeie, ca să-i poată lega cap la cap. Și, în afară de asta, urâtă cum e, n-are nici o șansă să dea peste vreun financiar bogat !

— Ce fel de om era ? Ordonat, presupun.

— Foarte...

— Probabil că-și nota toate întâlnirile, nu ? În profesiunea lui e indispensabil.

— Bineînțeles...

— Vi s-au predat obiectele personale ?

— Da...

— Mi-ați putea da carnetul lui ?

Se ridică și iese din cameră, târșindu-și papucii scâlciați pe parchet.

— Pricep eu ce vreți, zice Georgel, sarcastic dat naibii. Dar eu m-am și gândit la asta. Întâlnirile din ziua respectivă au fost primul lucru pe care l-am verificat ! În momentul când a fost ucis, apucase să-și vadă doi clienți... I-am și vizitat, niște industriași din Villejuif... Absolut nimic de semnalat.

Presimt că până la sfârșitul zilei va degusta un compot de castane după rețeta mea. Chiar și sfântul abate din Ars i-ar măsura vreo două dacă ar fi în locul meu.

Văduva revine cu carnetul de adrese. Îl deschid la data de 16. Te poți orienta ușor.

Citesc, redactat cu un scris mărunt :

„9,30. Relignat, Villejuif ; 10,30. Perrol, Villejuif... 11,30. Pauvel, Villejuif... 15. Martin, Epiney ; 16,30, Fillou, Epinay... 18. Mauricet, Epinay...

— Ei ? face Georgel... Ați aflat ceva ?

— N-am aflat nimic, îi răspund, dar mă văd silit să-mi pun o întrebare. Și, în meseria noastră, întrebările sunt, ca să zic așa, materia primă...

Își încruntă sprâncenele gălbejite.

— Ce întrebare ?

— Lectura acestei pagini de caiet ne demonstrează că Triffeaut și-a grupat întâlnirile : dimineața în Villejuif, după-masă în Epinay. A fost asasinat exact la ora unsprezece și zece, la Operă. Dar aici nu avea nimic de făcut.

Mă întorc spre văduvă :

— Nu-i așa ?

— Evident. Pe mine chiar m-a surprins că se afla în centru, deși n-avea nimic de făcut pe acolo...

— Asta ar surprinde pe oricine, o asigur eu, privindu-l pe Georgel.

Acesta se înroșește și încearcă să privească în altă parte.

— După a doua întâlnire, a luat-o spre Operă ; să-l fi decomandat pe cel de-al treilea client din Villejuif ?

Georgel ridică din umeri.

— Nu te-a preocupat aspectul ăsta, nu ?

— Nu.

Ca să se apere, încearcă o explicație :

— Fiind lichidat la ora unsprezece, nu m-am mai interesat de întâlnirile de mai târziu. Trebuie să fii logic !

— Exact, trebuie să fii logic ; toată dimineaţa îi era prinsă în Villejuif, iar el, locuind în Montparnasse, ce căuta la Operă în jurul orei unsprezece ? *That is the question !* [1] Nu ne-aţi putea sugera nimic, doamnă ?

Femeia clatină din cap.

— Oh ! nu. Nu mai înţeleg nimic din toate astea, soţul meu era atât de punctual, de ordonat...

Rup foaia cu data de 16 din carnet.

— Păstraţi restul cu grijă, fac eu. Ar putea fi de folos... Soţul dumneavoastră lucra pentru mai multe companii de asigurări, nu-i aşa ?

— Da... Unională, Urbană şi Prevederi...

Iau note.

— O altă chestiune... delicată, doamnă, foarte delicată...

A bănuit imediat. Neagă printr-o mişcare a capului ei dezolant.

— Înţeleg ce vreţi să mă întrebaţi. Nu, soţul meu era un om serios, nu avea amante...

Se înroşeşte, schiţează un mic gest timid şi adaugă :

— În fine... Eu ştiu prea bine că o soţie nu poate fi niciodată sigură de nimic, dar Antoine al meu era foarte ponderat, foarte serios. Se întorcea acasă la ore fixe. Trebuie să fiţi de acord, că în profesiunea lui, e un lucru rar.

— Într-adevăr.

— Iubea copiii, îi plăcea să meşterească prin casă...

Şi îmi arătă o lampă confecţionată dintr-o sticlă de chianti.

[1] Aceasta este întrebarea (lb. engleză în original) (n.t.)

— Mania lui era să facă lămpi, ca asta... a făcut pentru tot blocul !

— Văd, şi eu am un amic la fel, care ar fabrica lămpi din orice i-ar cade la îndemână : dintr-un dinte stricat sau dintr-un bandaj herniar, e şi asta o manie.

— Ca Antoine...

Mă ridic.

— Ei bine ! nu-mi rămâne decât să-mi cer scuze încă o dată, doamnă Triffeaut. Dacă voi mai avea şi alte întrebări să vă pun...

— Puteţi veni când doriţi.

Coborând scările, mereu urmat de Georgel, recapitulez : un om ordonat, fără duşmani, fără amante ; un adevărat tată de familie, un artizan...

Un biet om, care a respectat toată viaţa legile, morala şi celelalte ! Care s-a condus după orar şi a mers după calendar... Şi acest om, brusc, între două întrevederi, sfinte pentru el, fiind întrevederi de afaceri, îşi părăseşte traseul şi se îndreaptă spre Operă. Îşi aşează maşina într-un parching şi aici, între alte două automobile, un necunoscut îi găureşte pielea.

Mă scarpin în cap.

Georgel îmi interpretează gestul drept descurajare.

Fredonează printre dinţi din repertoriul lui Mariano pentru nunţi şi banchete.

Îl întrerup fără menajamente.

— Georgel !

— Da ?

— Georgel, ai ceva prieteni sinceri ?

Se simte derutat. Se oprește cu un picior în aer ca un bâtlan.

— Da, de ce nu ?

— Și nu ți-au spus niciodată că ai o moacă de pește înecat ?

Cască gura, ochii, rectul și scutură din cap cu o expresie ultragiată.

— Mersi, îmi răspunde în cele din urmă...

Capitolul VI

O IDEE... TRĂSNET !

Până aici, treburile se prezintă mai curând rău, sunteţi de acord !

îmi asum oficios o afacere încurcată, înconjurat de ostilitatea colegilor de la Criminalistică, gata să mă sfâşie ; şi toate astea, sub pretextul viclean că eu cunosc sectele religioase secrete din capitală ! Când, probabil, nu există nici o legătură între cele două victime şi luciferieni !

Culmea, trebuie să recunoşti !

Acum, Georgel merge la doi paşi în urma mea. îşi rumegă ranchiuna şi scrâşneşte din dinţi. Să târăşti după tine o asemenea ghiulea, e îngrozitor. Mă hotărăsc să fac abstracţie de el şi, cum sunt ahtiat după mistere, mă concentrez asupra afacerii.

Am de a face cu două victime foarte distincte. Aceste două victime poate că nu fac parte din aceeaşi problemă. Bătrâna Permezel şi Triffeaut au putut

fi foarte bine răpuși de doi asasini diferiți. Singura legătură care-i unește este acea imagine eretică descoperită asupra lor. Da, aceste două mici gravuri au determinat instinctiv poliția să grupeze cele două cazuri. Deci, cel mai înțelept ar fi să anchetez întâi unul și apoi pe celălalt.

Prin urmare, mă decid să „rezec abcesul Triffeaut".

— Dacă vă deranjez, face Georgel, mai bine ziceți-mi pe loc, domnule comisar, și mă întorc la serviciu.

Îl privesc drept în față.

— Ascultă, nene, cred că-i în interesul nostru să punem lucrurile la punct de la început. Îmi imaginez că participarea mea la anchetă te-a vexat. De fapt, nici mie nu-mi prea convine, fiecare cu meseria lui, e deviza mea. Dar, am și eu superiori ca și tine, cărora trebuie să mă supun. Atunci, ori iei partea veselă a lucrurilor și suntem prieteni, ori continui să faci moaca asta de pește înecat și atunci te trimit într-un loc...!

Asta înseamnă să vorbești tranșant ! Întotdeauna e în interesul tău să-ți etalezi cărțile.

Ridică din umeri și ia loc alături de mine în mașină.

— Da' eu nu vă fac mutre, protestează el cu cea mai bună rea voință din lume.

— Atunci O.K...

Demarez și o iau pe bulevardul Montparnich, de acolo, fac la stânga în direcția străzii Rennes.

Stopez în fața oficiului poștal.

— Mergi de studiază cartea de telefon, îi spun lui Georgel. Caută adresa lui Pauvel din Villejuif,

cel pe care trebuia să-l întâlnească Triffeaut la unsprezece şi jumătate, în ziua morţii lui...

Slăbănogul meu hepatic dispare în onorabila sucursală a PTT. Profit de răgaz să-mi aprind o ţigară şi să-mi pun în funcţiune inteligenţa.

Mi-l imaginez pe Triffeaut la el acasă, robotind la lămpile lui, în mijlocul hoardei de plozi şi la umbra tristei lui consoarte.

Un biet om paşnic, resemnat.

Ăsta-i cuvântul : resemnat.

Resemnarea este forţa celor umili, a rataţilor, a celor pentru care viaţa nu-şi dă osteneala să trişeze. În general, acestor oameni nu li se întâmplă nimic extraordinar (cum ar fi un asasinat). Dau ortul popii bolnavi de vezică, în război sau în vreun accident auto... Un punct final şi gata ! Destin stereotip. Fac cumpărături de la solduri şi sunt încântaţi, dragii de ei... Se îmbracă în confecţii de serie, se încalţă la fel, sâmbăta seara merg la cinema sau pe stadion, iar duminica după-masă o petrec într-un camping de periferie... Şi totuşi, Triffeaut, acest cumsecade şi duios artizan, a avut parte de o moarte misterioasă, o moarte care a făcut senzaţie şi a justificat etalarea evenimentului pe două coloane şi pe prima pagină a ziarului *Parisien Libéré*.

E bizar, şi faptul mă preocupă teribil...

Arunc mucul, regal pentru unul care culege chiştoace, şi-l întreb din ochi pe Georgel, care şi-a făcut apariţia.

— Am adresa, murmură el.

Scoate din buzunar un capăt soios de hârtie.

— Pauvel, mecanică de precizie, strada Général de Gaulle, 146.

— O stradă care ar fi trebuit să se cheme Maréchal Pétain, spun eu, pus pe glume amare în dimineaţa asta...

— Nu ştiu, face Georgel.

Demarăm în direcţia Villejuif. Lui Georgel îi put picioarele. Frecvent printre poliţişti.

Discret, fiindcă nu se cade să jigneşti pe nimeni, cobor geamul de pe partea mea, ca să răsuflu o gură de aer.

Un zid revopsit în crem, o uşă cu geamlâc, vopsită în verde-speranţă şi litere aurite, în relief, care strigă în gura mare trecătorilor „Întreprinderea Pauvel"... Aici e...

Intrăm într-un hol care miroase a maşini de scris şi a dactilografă bine întreţinută.

O tânără fecioară surâzătoare îşi scoate printr-un ghişeu chipul fermecător, capabil să ispitească şi un sfânt.

— Ce doresc domnii ? gângureşte ea.

Pauvel ştie să-şi aleagă personalul feminin. O tipă fâşneaţă ca asta te introduce imediat în ambianţă şi te predispune în favoarea „Întreprinderii Pauvel". Îţi vine chef să-ţi cumperi o duzină de slipuri cu schimbător de viteză, contemplând o asemenea frumuseţe.

— Am dori să vorbim cu dl. Pauvel, îi răspund eu, aruncându-i o privire tenebroasă, de zile mari, în stare să topească bombele îngheţate, iar pe altele să le facă să explodeze.

— Pe cine să anunţ ?

Şovăi. Când declari că eşti de la poliţie, se produce perturbaţie în tot sectorul şi capsele sar în aer, automat.

— E o chestiune personală, zic eu în cele din urmă.

Tipa face o mutrișoară contrariată.

— Dl. director e foarte ocupat și nu cred să vă poată primi...

— Încercați, totuși, spuneți-i că e ceva important.

Clatină neîncrezătoare din cap, și introduce o fișă într-un orificiu.

— Domnule Pauvel, rostește ea pe un ton de telefonistă din filmele americane, sunt aici doi domni care vor să vă vorbească...

Ascultă respectuoasă, de parcă bosul ar fi putut s-o vadă. După atitudinea ei, înțeleg că o să se lase greu.

— Susțin că-i important.

Ascultă în continuare și se întoarce spre noi.

— Dl. Pauvel vrea să știe cum vă numiți...

— San-Antonio, arunc eu.

Tânăra repetă, dar se vede treaba că Pauvel are o fire suspicioasă.

Păpușica întoarce spre noi o față dezolată.

— Dl. Pauvel spune...

— Că n-are timp de pierdut și că ar vrea lămuriri clare ?

Fata se înroșește, ceea ce, de altfel, îi vine foarte bine.

— Da...

Ascultați, fraților, eu nu știu ce se petrece uneori în centrala mea, dar îmi vin brutal niște idei, apriori, gen ole, ole.

— Spuneți-i că venim din partea domnului Paul Brioux...

De ce am pus în joc numele papei luciferian ? Sunt primul surprins.

Georgel mă trage de mânecă.

— Ăsta cine mai e ? mă întreabă el.

— Nu-ţi bate capul...

Demoazela transmite mesajul.

Iar apoi :

— Bine, domnule Pauvel, şi întrerupe convorbirea. Vă primeşte, spune ea.

E mulţumită, pisicuţa. Consideră acceptarea patronului ca pe o victorie personală. Simt că inima o ia la goană, mai să-mi spargă cofrajul. Fir-aş al naibii ! Uite că dau iar peste pista iniţială, cea a smintiţilor lui Lucifer ! Sunt stupefiat.

Tipa iese din boxa ei şi trece înaintea noastră ondulându-şi fesele, de mă prinde ameţeala.

— Urmaţi-mă, fredonează ea.

— Până la capătul pământului, supralicitez eu.

Îmi aruncă peste umăr o ochiadă care ar face să explodeze un termometru.

— Comandanţii nu-s buni psihologi, spun eu. Dacă ar fi fost deştepţi, ar fi pus în fruntea oştilor, în locul drapelului, un grup mic de fete ca mătăluţă, ca să-i determine pe soldaţi să meargă înainte. Dar ei, le-au lăsat pe drăgălaşele de Venus în arieregardă şi, în mod fatal, apărătorii patriei se simt tentaţi să bată în retragere.

Balivernele mele o excită. Călăuzindu-mă prin coridoarele pardosite cu dale cenuşii, râde gâlgâit, puicuţa.

— Ce faceţi diseară, o întreb.

Nemulţumit, Georgel tuşeşte forţat. Ăsta-i genul lui. E tipul de om care-şi dă curaj ca să se

urce în patul nupțial și, când face dragoste cu nevastă-sa se gândește la Gina Lollobrigida.

— De ce ? face tipa, răspunzându-mi la întrebare.

— Pentru că mi-e frică de singurătate și trebuie să fie o plăcere să ieși cu o copilă ca dumneata.

— Ia te uită, declară ea, aproape familiar... Nu prea vă pierdeți timpul !

— Ce vreți, sunt victima sistemului solar : o zi n-are decât douăzeci și patru de ore și sunt doar vreo treizeci într-o lună...

Își încetinește mersul, ceea ce înseamnă că am ajuns înaintea ușii patronului.

— Gândiți-vă la propunerea mea, îi murmur... Aștept răspunsul la plecare. S-ar părea că au un program senzațional la *Trandafirul Roșu.*

Ulcerat de curtea mea insistentă, Georgel tușește ca un apucat. Îi ard o labă în spinare care-l îndoaie ca pe acoperișul unei pagode.

— Nu te ține de prostii ! îi spun plin de bunăvoință. Tușind atât, ai să ajungi să-ți scuipi bureții fără să bagi de seamă !

— Intrați ! ne invită păpușica.

CAPITOLUL VII

NOUTĂȚI

Nu vreau să vă plictisesc cu o filozofie gen apă de ploaie, dar pot să vă spun că întotdeauna e interesant să întâlnești un tip de la care s-ar putea să smulgi fărâme de adevăr.

În mod inconștient, te întrebi ce moacă o fi având și, întrebându-te, nu poți decât să ți-o imaginezi.

Pauvel se contura în gândurile mele ca fiind un bărbat voinic, cu ochelari în rame de aur și cu tâmplele cărunte.

Ei bine ! Nici pomeneală. E înalt, asta așa-i, dar slab. Să tot aibă vreo patruzeci de ani, dar e blond, chel, cu fruntea palidă, cu ochii palizi, cu sprâncene palide și cu nasul ascuțit. Adăugați o expresie inaccesibilă, ceea ce l-ar clasa printre duri. Vă imaginați peisajul ?

Stă în spatele unui birou vast cât Place de la Concorde, pe care se îngrămădesc dosare multicolore. De fiecare parte, are la îndemână un aparat telefonic, iar în fața lui se ridică un bloc de ebonită, care pare să se fi prăbușit de pe planeta Marte și care, probabil că face legătura cu diferitele servicii din întreprindere, fiind prevăzut cu un microfon.

Pauvel mai scrie două, trei cuvinte în josul paginei unui blocnotes înainte să-și ridice capul, cum a văzut că fac actorii care joacă prin filme rolul oamenilor de afaceri !

Privirea lui este asemănătoare cu cea a unui robot de bucătărie : rece, fixă, țeapănă.

E surprins de fizicul meu, asta se vede. Trebuie că are o idee specială, foarte specială chiar, despre indivizii care vin din partea lui Brioux.

Ne indică două scaune.

Eu pun mâna pe unul.

Pauvel așteaptă liniștit în spatele imensului său birou ca eu să deschid gura. Nimic nu-i mai derutant ca un tip care se benoclează la tine cu niște ochi ca de pește fără să scoată un sunet.

Tușesc ca să câștig timp și să-mi pun în ordine gândurile.

— Vin din partea papei, fac eu pe un ton ultraserios.

Aprobă din cap, invitându-mă să continuu.

— Îl cunoașteți pe Brioux, nu-i așa ?

— Da...

Suspin a ușurare.

— Ciudat om, ce părere aveți ?

Rămâne imobil. Privirea lui se plimbă lent de la Georgel la mine. Ai zice că-i crispat, în gardă... Că a devenit bănuitor.

În fine, deschide gura, iar vocea i se aseamănă privirii : gravă, cenușie, puțin vâscoasă în articularea silabelor.

— Cine sunteți dumneavoastră ?

— Comisar San-Antonio. Iar dumnealui, inspectorul Georgel de la Criminalistică.

Primește șocul fără să clintească. Simplu, pe fața lui trece ca un soi de rictus fugitiv, care ar vrea să spună : „Nu m-am îndoit că-i vorba de o lovitură sub centură."

Adaug, trăgând cenușa pe turta mea :

— Dar, nu mi-am declinat identitatea față de telefonista dumneavoastră, pentru că salariații sunt întotdeauna dornici de senzații tari și gata să colporteze bârfele cele mai stupide...

— N-are nici o importanță, articulează el. Cu ce vă pot fi de folos ?

— Simplu, să-mi spuneți de când și de unde îl cunoașteți pe Brioux.

— De ce vă interesează aceste detalii ?

— Dacă îmi permiteți, prefer ca eu să fiu acela care pune întrebările.

Riposta nu-i place deloc. Gura lui formează un pliu care-i exprimă elocvent dezaprobarea.

— Îl cunosc pe Brioux, pentru că fosta mea soție a fost total dependentă de el. Brioux e un individ detestabil, care exploatează credulitatea și slăbiciunile semenilor lui. Prima mea soție, decedată anul trecut, și-a pierdut fiul născut dintr-o căsătorie anterioară. Durerea resimțită i-a zdruncinat

într-o bună măsură mintea. Îl considera vinovat pe Dumnezeu şi răspunzător de moartea fiului ei. O prietenă a dus-o la Brioux şi acesta a pus gheara pe ea. De mai multe ori a estorcat-o pe această nefericită de importante sume de bani, până în clipa în care am pus piciorul în prag şi l-am dat pe uşă afară...

— Şi de atunci, nu l-aţi mai revăzut ?

— Nu... Soţia mea era bolnavă. A murit la puţin timp după asta.

Totul părea satisfăcător.

— N-aţi mai auzit vorbindu-se de el ?

— Nu...

— Şi atunci, cum se explică faptul că numele lui a devenit un sesam pentru a vă forţa uşa ?

— Ce vreţi să spuneţi ?

— Că, fără a-mi declina profesiunea, n-aţi vrut să mă primiţi. Dar v-aţi schimbat părerea de îndată ce m-am recomandat ca venind din partea acestui om.

Ridică din umeri.

— M-am gândit că fosta soţie i-ar fi putut încredinţa anumite documente lui Brioux şi că acesta ar încerca să mă şantajeze. M-am recăsătorit de puţină vreme şi ţin la liniştea noului meu cămin...

— Documente ? fac eu surprins... Ce fel de documente, domnule Pauvel ?

— De fapt, n-am nici cea mai vagă idee. A fost un gând absurd, dar eram atât de derutat...

— Se vede...

Explicaţiile lui par satisfăcătoare, cel puţin din punct de vedere logic. Dar, ceva mă deranjează : Pauvel, oricum, rămâne trăsătura de unire dintre

Triffeaut și luciferieni. Venise momentul să pomenesc de Triffeaut.

Îl întreb pe nepusă masă, dacă-l cunoștea pe agentul de asigurări asasinat.

Un tremur ușor îi zvâcnește mâna.

— Oh ! da, afirmă el... Triffeaut se ocupa de asigurările noastre de personal și mașini.

— Ah, bun... Spuneți-mi, în ziua morții lui, adică pe data de 16, Triffeaut urma să vă întâlnească, nu ?

Pauvel face o grimasă.

— Hm, credeți ? Nu-mi amintesc...

— Și totuși, faceți un mic efort ! insist eu pe un ton glumeț. Ați putea verifica foarte simplu, nu ? Presupun că o persoană ca dumneavoastră are o listă cu întâlnirile stabilite ?

Ezită.

— Evident, murmură el.

— În acest caz, aș vrea s-o verificați...

Chiar sub unul dintre aparatele telefonice se află un superb blocnotes cu coperțile din marochin roșu. Îmi ațintesc privirile asupra lui cu o asemenea insistență, încât n-are încotro și pune mâna pe el.

Îl frunzărește nonșalant.

— Data de 16, insist eu.

Schițează un semn de aprobare și deschide la pagina cu pricina...

— Ia să vedem, face el.

Sunt un tip frenetic, asta o știți. Când aștept un răspuns, exact parcă aș avea o crescătorie de furnici roșii în slip : nu mai am stare pe loc.

Printr-o mișcare neașteptată, mă ridic și mă aplec peste birou.

Cu o zvâcnitură iute, îi smulg carnetul din mână.

— Ce faci, domnule ! tună Pauvel, neobișnuit cu aceste procedee cavalerești...

Mă doare-n cot că s-a înfuriat. Cercetez pagina cu data de 16 și constat că numele lui Triffeaut nu figurează, și nici al vreo altei firme de asigurări.

În schimb, între ora zece și prânz, apare un spațiu liber.

— Vedeți, bombăne Pauvel, în ziua aceea n-am avut întâlnire cu agentul meu de asigurări.

— Curios, pe carnetul lui, dumneavoastră figurați... Vă „prevăzuse" pentru ora unsprezece treizeci... Dar, ce-i drept, la ora aceea nu l-ați fi putut primi, pentru că era mort...

Fac o pauză să câștig timp.

— Dar dumneavoastră, n-ați fost la birou ?...

— Să nu fiu la birou ?

— Citesc în carnetul ăsta că între ora zece și amiază n-ați avut nici o întrevedere. Având în vedere anunțul de pe ușă precum că vă primiți clienții de preferință dimineața și, constatând că pe toate celelalte pagini ale carnetului grosul întâlnirilor are loc între zece și prânz, trag concluzia...

Lui Pauvel i-a sărit mustarul. Fața lui palidă capătă culoarea unui înecat și articulațiile îi trosnesc.

— Cred că vă cam pripiți să trageți concluzii ! rostește el.

— Așa să fie ?

— După mine...

— În acest caz, vă rog să mă scuzați, domnule Pauvel... Din moment ce pretindeți că n-ați fost plecat... Pentru că n-ați fost plecat, nu-i așa ?

— Nu-mi mai amintesc, declară el, lovind în birou cu un pumn nervos. Oricum, nu văd ce sens are această întrebare !

Îi alunec printre degete, devenind dulce ca o susetă.

— Nici eu...

— Atunci ?

Îi arunc o privire lui Georgel. Fundul lui trist odihneşte pe un colţ de scaun. N-a pierdut nici o fărâmă din cele discutate. Trebuie că am marcat un mic punct în ochii lui, fiindcă nu se mai uită la mine cu argaţ de când ne aflăm în biroul industriaşului.

Îmi închei pardesiul.

— Spuneţi-mi, domnule Pauvel, nu vi se pare ciudat că Triffeaut şi-a notat o întâlnire cu dumneavoastră în carnetul lui, pe când aici n-am găsit nici o urmă...

— Poate că nu era decât un proiect de întâlnire ? sugerează omul cu nasul ascuţit.

— Da, poate... Dar nu se prea potriveşte cu personajul, care era un băiat foarte ordonat, mă înţelegeţi ? Apropo, la ce companie sunteţi asigurat ?

— Urbană şi Sena.

— Mulţumesc.

Mă ridic şi-i spun lui Georgel :

— Am cam abuzat de timpul domnului Pauvel...

Îmi reuşeşte un superb surâs de Iudă.

— Programul unui industriaş e ceva sfânt.

Îl salut cu un gest lent.

— Dezolat că v-am deranjat, lansez eu a la Gregory Peck.

Mă oprește printr-un gest.

— Da ?

— Aș putea să vă pun o întrebare, domnule comisar ?

— Chiar vă rog.

— Pe cine anchetați, de fapt, pe Triffeaut sau pe Brioux ?

— Pe amândoi...

— Ce legătură există între unul și celălalt ?

— După câte știu eu, una singură, îi răspund.

— Ah ! aș putea afla care anume ?

— Dumneavaostră ?

Cu asta l-am spulberat.

— La revedere, domnule Pauvel...

— La revedere, râgâie Georgel...

Tragem ușa după noi. La capătul culoarului, pisicuța ne așteaptă la postul ei. Notez cu satisfacție că și-a împrospătat machiajul. Are pe buze acea lumină jucăușă pe care desenatorii o aplică pe chipuri de fete sumar îmbrăcate, menite să impulsioneze vânzările prin magazine.

Îi fac semn lui Georgel să iasă fără mine și mă apropii de ghișeu.

— Ei, zeiță scumpă, o interpelez eu, te-ai gândit la mica mea propunere de adineaori ?

Ea se înroșește exact cât trebuie ca să-mi demonstreze că nu-i dintre alea, cum aș putea eu presupune.

— Ce grăbit sunteți ! Un rendez-vous, așa !...

— Cred că v-am expus teoria mea în legătură cu scurtimea vieții, nu ? Și apoi, sunteți exact genul de fată care-mi retează pofta de mâncare și mă face să devin poet... Din clipa în care întâlnesc persoane

astfel fabricate, nu mă mai hrănesc decât cu Verlaine [1]...

E străbătută de fiori. După mine, am impresia că puicuța e plină de temperament. O bucățică pe cinste !

Mă aflam pe punctul de a-mi mări avantajul, când începe să zbârnâie soneria aparatului. Fata ridică repede receptorul și rostește vioi un „alo", așa cum se cuvine ! Chipul ei exprimă o ușoară ezitare.

— Da, domnule Pauvel...

Îmi aruncă o privire. Directorul o întreba dacă am plecat.

Fata ascultă în continuare :

— Vaugirard 11—51, foarte bine...

Formează febril numărul, îi face legătura bosului și revine la oile noastre.

— Bun, unde ?, mă întreabă ea.

Iată ce înseamnă să tranșezi fără ocolișuri.

— Ce-ați zice de *Pam-Pam Opera,* la ora opt ?

— De acord !...

Și adaugă :

— Sper să nu-mi dați plasă ? Locuiesc la periferie și...

— Arăt eu ca unul care dă plase fetelor tinere și serioase ? declam eu pe nerăsuflate.

Mă privește surâzătoare.

— Nu, recunoaște ea.

— Atunci pe diseară.

Plec, spunându-mi că vizita mea la Pauvel nu s-a dovedit deloc inutilă...

[1]) Paul Varlaine (1844—1896) poet francez. (n.t.)

Capitolul VIII

PĂLĂRIA — O ENIGMĂ

Georgel mă aşteaptă, tropăind furios pe trotuar. Pălăvrăgeala mea cu pisicuţa l-a scârbit şi are acel aer nefericit şi încăpăţânat al unei javre, care, după ce s-a ţinut două zile după o căţea în călduri, îl vede pe altul călărind-o repede şi degrabă.

îmi las mâna pe umărul lui.

Eu, în schimb, sunt într-o dispoziţie excelentă. S-au cam scui's câteva zile bune de când n-am mai avut ocazia să încălzesc o puicuţă şi degust momentul cu anticipaţie.

— Ei, Georgel, ce părere ai de asta ?

— Aveţi succes la femei, mormăie el. Nu vă trebuie multă vreme până să le daţi gata !

— Nu mă referem la agăţat dragul meu. Te întrebam ce crezi de Pauvel ?

I-am pus întrebarea ca să-l onorez cu aparența unui interes. Ce crede el despre Pauvel mi-e vertiginos de indiferent.

— Lasă impresia că ar ascunde ceva, declară Georgel.

— Ah ! ți-ai dat și tu seama ?

Mă privește cu bieții lui ochi fanați care vor protesta la infinit împotriva ingratitudinei vieții.

— Și de ce, mă rog, să nu-mi fi dat seama ?

Nu-i mai spun : „Pentru că ai moaca ăluia care adulmecă o catastrofă după ce ea s-a și produs..." N-are rost să-l înfierbânt prea rău, bietul de el. I s-ar preschimba fierea în vitriol și ar crăpa cum crapă o broască râioasă de furie.

— Vezi că am avut dreptate să venim aici...

Și continuu ca pentru mine însumi :

— Triffeaut, om minuțios, și-a notat întâlnirea cu Pauvel pentru data de 16 la ora 11 și jumătate Dar, această întâlnire pare să aibă sens unic — dacă mă pot exprima așa — întrucât în blocnotesul lui Pauvel nu dai de nici o urmă. Triffeaut a fost ucis la unsprezece și câteva minute. Pauvel probabil că nu era în acel moment în biroul lui. Trebuie să-i verific discret alibiul, dacă o avea vreunul...

— Mda, face Georgel.

Ne urcăm în mașină pentru a nu știu câta oară și mă îndrept spre centru.

Georgel se reazimă de portieră, își trage pălăria pe ochi, cum procedează ucigașii patentați și se pierde în ceea ce suntem obligați să acceptăm ca fiind reflecții.

Eu, eu îmi urmez firul deducțiilor. O fac cu voce tare și inteligibilă, deoarece așa îți poți auzi enunțate eventualele prostii.

— Pauvel îl cunoştea pe Triffeaut şi îl cunoaşte pe Brioux... Deci el este legătura dintre mortul din parcare şi luciferieni... Legătură care, până acum, nu se concretiza decât prin acea imagine eretică...

Mă răsucesc brutal spre coechipierul meu şi-i latru în nas :

— Nu-i aşa ?

Tresare şi-i scapă mucul de ţigară în prohab. Îl stinge mai înainte de a se produce incendiul care ar lipsi-o pe madame Georgel de jalnicele prerogative ale soţului ei.

— De ce strigaţi aşa ? îmi reproşează el.

— Că mi-a venit... Nu-ţi plac farsele ?

Georgel bombăne nemulţumit :

— Nu ştiu cu ce v-am greşit, de vă luaţi mereu de mine...

Un grăunte de milă se aprinde în mine.

— Căsniciile sunt dificile la începutul lor, îi spun. A noastră tocmai traversează perioada asta, dragostea mea... Pe urmă, ai să vezi, o să fie nevoie de un aparat cu flacără autogenă ca să ne despartă...

Îl luminează un surâs pasager.

— Unde mergem acum ? mă întreabă el.

— La parchingul de la Galerii, de ce ?

— Eu am trecut pe acolo...

— Tu ai fost peste tot, ştiu asta... Dar, aşa cum spunea Pasteur, dacă nu cumva preşedintele Auriol [1] : patru ochi valorează mai mult decât doi şi, ulciorul a mers de atâtea ori la apă că până la urmă a făcut pui...

Stopez în faţa oficiului poştal de pe strada Rennes, unde ne-am oprit şi mai înainte.

[1]) Vincent Auriol (1884—1966) preşedintele celei de-a IV-a Republici Franceze (n.t.)

— Iar ? face colegul meu.

— Aceeaşi operaţie, îi spun.

— Trebuie să mai caut o adresă ?

— Da, însă, în loc să pleci de la un nume, acum o porneşti de la un număr de telefon. Mergi şi vezi cu cine corespunde Vaugirard 11—51.

— Am să-mi petrec toată viaţa la poştă, bombăne el îmbufnat.

— Factorul sună întotdeauna de două ori... E lucru ştiut.

Dă din umeri şi dispare.

Eu jubilez, tipilor ! Niciodată o afacere criminală nu mi s-a prezentat sub auspicii atât de fericite. (Merită un vin bun.)

De obicei, demarez greoi, firele se încâlcesc ca un ghem de lână între lăbuţele unei pisici, dar acum, totul ca pe tavă. Pe ce pun mâna, îmi reuşeşte. Am prins un fir care pare la fel de solid ca un cablu de macara. Apropo de macara, cred că am făcut o afacere cu puicuţa de la Pauvel. „Mecanică de precizie !“ ce părere aveţi ! Marfă fainâ şi care probabil că nu protestează prea vehement când îi introduci degetul în condensator... Şi pe deasupra, salariata unui tip care mă interesează. Vă prindeţi cum stau lucrurile ?

Se întoarce Georgel.

— Ai obţinut informaţiile, fiule ?

— Da, Vaugirard 11—51 e recepţia hotelului *Mont-Chauve,* de pe strada Jaquemaire-Clemenceau nr. 1.

— Notează asta pe o bucată de hârtie, o să ne trebuiască mai târziu.

Georgel notează, iar eu apăs pedalele ca un apucat. E unsprezece fix, adică *just the time* [1]) când a fost ucis bătrânul Triffeaut și vreau să văd cum arată parchingul Galeriilor Lafayette la ora asta...

E imens. Intrarea se află în Bulevardul Haussman. Un ins în uniformă îți pasează un tichet roz în valoare de două sute de centi iar altul îți indică unde să-ți lași mașina. După care, poți pleca să hoinărești prin zonă. Dacă faci cumpărături în Galeriile Lafayette, cele două sute ți se dau înapoi. Ce stratagemă ! Uite așa se încurajează comerțul !

Pe urmă, n-ai decât să-ți recuperezi farfurioara și să te evacuezi prin strada Magador.

Georgel mă pune în temă cu toate aceste uzanțe. Găsesc treaba inteligentă, și-mi spun că informațiile îmi vor servi când o voi aduce pe Félicie, brava mea mamă, să facă târguieli prin marile magazine...

Ne croim drum prin mulțimea densă de pe trotuar și pătrundem în parching. Flutur banii pe fereastră *exactly* ca un tip oarecare.

Primesc un tichet roz. Amploaiatul detașează o parte pe care o așcază sub un ștergător și un alt tip se prezintă să-mi parcheze mașina.

O dată garat, îi întind un bacșiși, precum e obiceiul, ceea ce predispune la relații cordiale. Apoi, îl opresc, apucându-l de braț :

— Ascultă, tăticu, vreau să-ți arăt ceva.

Și-i pun sub nas legitimația. O privește cu un aer recules.

— Ah ! da, face el. Cred că-i vorba despre nenorocitul de deunăzi.

— Exact...

[1] exact timpul (lb. engleză în original) (n.t.)

Mi-l arată cu bărbia pe Georgel.

— Îl cunosc pe domnul.

— Ia-auzi ! parcă ai fi un fizionomist ! Pentru un polițist e strașnic să aibă de-a face cu martori fizionomiști...

— Oh ! martor, murmură el modest.

— Bun, cum s-ar numi cineva care descoperă un cadavru în spațiul lui vital, ia spune, bătrâne ?.

Admite cu o mișcare condescendentă.

— Dumneata ai descoperit, mortul, nu ?

— Da.

— Povestește-mi puțin cum au decurs lucrurile. Mai întâi, unde era, sărăcuțul de el !

— La zece metri de aici, chiar lângă zid, acolo...

Îmi arunc o privire vălurită în direcția indicată. Descopăr un zid teribil de înalt, ca o faleză abruptă de ciment.

— Hai, dă-i drumul, ia-o de la început...

Evident, Georgel adoptă atitudinea indiferentă a celui care cunoaște deja povestea cu Scufița Roșie.

Responsabilul cu circulația în parching își ia avânt. Trebuie că a debitat această istorioară de un impresionant număr de ori din momentul producerii crimei.

— Păi, uite cum s-au întâmplat lucrurile, atacă el energic. Tipul a intrat... Era într-o CV4. Aveam un loc mic lângă zid, taman bun pentru ea. L-am ghidat într-acolo... Între timp, au mai venit și alți clienți...

— Acești alți clienți îl urmăreau cumva pe Triffeaut ?

— Nu... Au venit la volanul unei mașini mari americane. Era un bărbat și o femeie, bine înțoliți.

Pe urmă, imediat în spate, un autoturism cu o fată frumoasă la volan... I-am garat pe toți...

— Alături de Triffeaut ?

— Nu, în diferite părți... în capătul celălalt.

— Și Triffeaut a ieșit din mașină ?

— N-aș putea să vă spun, n-am băgat de seamă, aici, știți dumneavoastră, e ca la moară...

— Când ai descoperit crima ?

— Cam după o jumătate de oră. Un client, garat aproape de Triffeaut, nu-și putea degaja mașina. Claxona să-i ceară să dea înapoi, dar Triffeaut, bineînțeles, nu-l mai putea auzi... M-am apropiat și m-am cutremurat : gâtul îi era tot roșu și sângele gâlgâia...

— Murise de puțin timp, am citit raportul. Concluzia, precis n-a ieșit din mașina lui ?

— Of ! asta nu știu...

Îmi privesc interlocutorul. E un tip de vreo cincizeci de anișori cu un nas care zice multe despre pasiunea lui pentru vinul roșu.

— Personajele, care s-au anunțat în urma lui, le-ai văzut plecând din parcare ?

— Da...

— Dar *înaintea* lui, dragul meu... Exact înaintea lui, n-ai observat pe cineva care părea să aștepte ? Sau, stai așa, unul care să se fi parcat pentru puțin timp ?

Meditează profund, ceea ce-i contursionează obiectul gândirii. Mintea lui e teribil de înțelenită, vă anunț. E nevoie de o cazma să poți aduce la suprafață ceva...

— Așteptați, face el... Da, chiar înaintea lui, a venit un tip. L-am parcat. S-a uitat peste tot în jurul lui, de parcă ar fi căutat pe cineva...

— Ah ! Ah !

— Da... Pe urmă a ieşit şi, pe când primeam o altă maşină, l-am zărit, în picioare, înaintea intrării.

— Şi pe urmă ?

Georgel s-a înmuiat dintr-o dată. El nu ajunsese cu interogatoriul aşa departe, bravul ţap ! începe să priceapă cum trebuie descusut un individ.

— Şi pe urmă, rosteşte gardianul în stare de hipnoză... Şi pe urmă, o clipă mai târziu, pe când mă ocupam de alţi clienţi, l-am văzut îndreptându-se spre maşina lui... Mi-am zis că, după ce s-a gândit, a renunţat să mai alerge după treburi în dimineaţa aceea...

— Triffeaut venise ?

— Da.

'— Şi maşina omului ăsta se găsea departe de faimoasa CV4 ?

— Nu, nu foarte...

— Şi pe urmă ?

— Pe urmă, nu mai ştiu, trebuie că a plecat, nu i-am zărit...

— Cum arăta individul ăsta ?

— Scund, brunet... Ah, da : într-un costum albastru deschis, cu o pălărie moale, maro...

— A.ha, îmi dau seama cam ce gen... Şi vârsta ?

— Vedeţi... Nu l-am privit atent, înţelegeţi-mă...

— înţeleg.

— Să fi avut patruzeci ? Să fi avut mai puţin...

— Dar de maşină îţi aminteşti ?

Fără nici o umbră de ezitare, îmi răspunde.

— O Lancia neagră, model vechi.

Imediat îţi dai seama când pe cineva îl interesează maşinile. E categoric, într-un mod impecabil... O informaţie ca asta te reconfortează mai ceva ca o secărică tare...

Cum zicea unul : îmi frec mâinile moral !

Înaintăm, tipilor, înaintăm...

Îi fac descrierea lui Brioux, apoi pe cea a lui Pauvel, întrebându-l pe gardian dacă-i zice ceva ; dar el îmi răspunde în doi peri.

— Atâţia oameni defilează pe aici...

— Ca măsură de precauţie, îi spun lui Georgel, fă rost de fotografiile ăstora doi şi arată-i-le dânsului.

— Am înţeles.

— Nu mai ai nimic altceva de semnalat ?, îl întreb eu conform unei formule care face furori în romanele poliţiste.

Omul ridică din umeri...

— Păi, am cam zis tot. Ziariştii m-au omorât cu întrebările. Pe urmă au ştiut ei să le înflorească... Mi-aţi văzut poza pe prima pagină în *Parisien* ? De atunci, portăreasa mea îmi face avansuri. Cum nu-i deloc tinerică, trec prin faţa boxei ei în vârful picioarelor, de frică să nu mă violeze !...

Mă îndoi de râs ca să-i fac plăcere, şi-l înşfac pe Georgel de-o aripă.

— Trupă, înainte marş !

Îşi trage mucii care-i atârnă din nas într-o cantitate considerabilă, şi salută atingându-şi borul pălăriei, foarte relaxat, Georgel... Un terchea-berchea trei lei perechea, care la el acasă probabil că-i adulat de întreaga familie.

Când să ieşim pe poarta parchingului, omul care se ocupă de circulaţia în interior, ne strigă bucuros.

— Hei !

Ne întoarcem.

— Trebuie să vă mai zic ceva, domnule comisar. Dar, s-ar putea să fie o prostie...

— Dă-i drumul !

— Tipul...

— Care tip, Triffeaut ?

— Da...

— Ce-i cu el ?

— Oh ! un amănunt idiot... Și poate că mă înșel...

— N-ai de gând să naști o dată, bătrâne... Sau mă duc după forceps.

Râde.

— Eh, și dumneavoastră ! Ei bine, eu cred un lucru...

Își înghite saliva, ceea ce-i dreptul lui incontestabil, dar faptul îi încetinește și mai mult debitul. Dacă ar fi să judecăm după nasul lui, debitul ar fi mai curând constituit din băuturică, cum zice Madame de Sévigné, [1] o femeie uricioasă care a dat cel mai mult de lucru PTT-ului.

— Vedeți, când tipul a venit, era cu capul descoperit... Și când l-am găsit cu gâtul tăiat, avea o pălărie. Asta-i tot... Am zis eu că-i o prostie... !

Îmi scarpin vârful nasului.

— Poate că nu-i chiar așa...

— Zău ? Credeți ?

— Poate că avea pălăria alături de el ?

— Poate...

Dansez un pic în loc, ca ursul pe jăratec.

— Bine, mulțumesc...

Ne regăsim iar în mijlocul mulțimii.

— Lăsați mașina aici ? mă întreabă Georgel.

— Da, am de gând să îmbuc ceva prin zonă. Tu unde mănânci ?

[1] Marchiza de Sévigné (1626—1696) redă timp de treizeci de ani în „scrisorile" ei pitorescul moravurilor vremii, rupând cu formalismul retoric al genului. (n.t.)

— Păi, la mine acasă.

Of course [1] nevastă-sa îl aştepta într-o bucătărie mirosind a varză şi a murdărie de pisică, cu şerveţelul în cornet pe farfurie, pilulele pentru stomac la dreapta paharului şi papucii, cum intri pe uşă, la stânga. Georgel merge la cinema duminica după-amiază, când plouă ! Încă un candidat la destinele de duzină, gen Triffeaut, ameliorat Dupond, Durand, Dubois. Lumea-i plină de alde ăştia. Se joacă serios de-a viaţa, o viaţă întreagă. Fac plimbări cu bicicleta, copii, serviciu militar... Şi apoi, într-o bună zi, sunt coborâţi la trei metri sub pământ, iar văduvele lor le înapoiază, sub formă de coroane, perlele false oferite de ei în timpul măruntei lor existenţe.

— Ascultă, îi spun lui Georgel, n-are rost să te ţii după mine ca un căţel. Mi-ai fi mult mai util dacă ai investiga pe cont propriu, ce părere ai ? Hai să ne împărţim munca, e mai raţional.

Se umflă în pene. Se simte revalorificat. Dintr-un foc, se crede un Napoleon al poliţiei, când în realitate nu-i decât domnul Fă Drepţi.

— Deschide-ţi pavilioanele, bătrâne, şi bagă la cap : Primo, dai o fugă la văduva Triffeaut şi o întrebi dacă bărbatu-su purta pălărie. Trebuie să elucidăm acest punct. Dacă nu, te informezi ce circumferinţă avea capul lui şi verifici cu numărul pălăriei purtate când a fost găsit mort. Secundo, cauţi în fişierul de condamnări poza lui Brioux. Tertio, încerci să faci rost de o fotografie a lui Pauvel. Dar discret. Agaţă un fotograf şi fă-i un instantaneu, aşa într-o doară, pe stradă, pricepi ?

— Pricep !

[1]) bineînţeles (lb. engleză în original) (n.t.)

E plin de entuziasm, colegul. Fiţi atenţi ! V-aţi prins ! Asta-i ceea ce se chiamă emulaţie !

— Cum ne reîntâlnim ? mă întreabă el.

— Stai puţin...

Îmi fac un program rapid pentru după-amiază.

— Să zicem, la şase fix, în birou la Mignon !

— Înţeles...

Îi privesc silueta insignifiantă diluându-se în Paris, ca un supozitor în posteriorul unui uriaş.

Mă îndrept agale spre un restaurant mic, unde poţi hali o paella [1] senzaţională.

[1] mâncare spaniolă din orez fiert în bulion şi garnisit cu carne, peşte şi crustacee. (n.t.)

Capitolul IX

SE FACE LUMINĂ LA MONT CHAUVE

— Serviţi şi o cafea filtru ? mă întreabă un chelner pleşuv, care şi-a lipit cu pap cele patru fire ce i-au mai rămas, şi a cărui proteză instabilă clămpăne.

— Fie şi un filtru, îi spun eu.

Pe deasupra, mai e şi surd, peştele.

— Bine, domnule, face el târându-şi papucii.

Cad o clipă pe gânduri, privind la două muşte cărora le-a venit chef să se joace de-a dragostea într-un colţ al ferestrei.

Cu burta , plină, cu creierii învăluiţi în aburii unui vin roze din Alger, mă simt gata de atac. Daţi drumul la taur, eu îi sunt omul (ceea ce-i de preferat, decât să-i fii femeia !)

Dimineaţa asta s-a dovedit fructuoasă şi sper să fie tot aşa şi în continuare. Pista Pauvel e bună. Acum. am certitudinea că luciferienii sunt amestecaţi, mai mult sau mai puţin, în afacere.

Nu-mi rămâne decât să descopăr pe cine a sunat Pauvel în dimineaţa asta, după plecarea mea. Simplul fapt de a se fi asigurat că mi-am luat tălpăşiţa mai înainte de a telefona, e o dovadă că această convorbire era strâns legată de vizita mea. Sunt convins că industriaşul se grăbea să pună pe cineva în gardă. Pe cineva care locuieşte în hotelul *Mont Chauve,* şi pe care îl voi descoperi fără probleme.

Da, asta-i o treabă simplă, pentru un copoi căruia îi place să stea cu fundul pe cămaşă. Trebuie să fii cap pătrat ca Georgel ca să nu descurci iţele astea.

După ce verific identitatea celui cu care a vorbit Pauvel, mă apuc să anchetez cazul Permezel. Biata femeie, am cam neglijat-o ! În fine, acolo unde se află ea acum, nu-i prea grăbită, în colţişorul acela liniştit şi minunat unde aştepţi în pace judecata de apoi, la adăpost de perceptori şi ferit de pericolele circulaţiei.

Chelnerul mi-aduce filtrul. Acţionez capacul cu resort ca să fac să treacă mai repede cafeaua, şi o degust ca un paşă.

— Nota de plată, vă rog !

Timpul e superb, de o rară delicateţe. Gen „gânduri otomnale". Un soare rece, frunze moarte. Fetiţelor le suflă vântul în chiloţi. Ce le-ar mai place să păşească pe covorul auriu cu un gigolo alături, mai înainte de a-l plasa în chip de cataplasmă într-un loc discret.

Aerul e limpede. O primăvară pe de-a-ndoaselea !

Ca tuturor poeţilor, şi mie îmi place toamna.

Trebuie să vă spun că, de mic copil eram aşa : de cum vedeam o rândunică mă pierdeam cu capul în nori.

Numai viața te obligă să cobori cu picioarele pe pământ.

Cui îi mai arde acum de rândunele ?! Cum spune umflatul de Bérurier : diferența dintre o pistă fierbinte și o rândunică constă în faptul că pe pistă nu poți prinde o rândunică !

Învăluit în gânduri duioase, îmi iau mașina din parcare, traversez bulevardul Madeleine, Concorde, și mă îndrept spre Vaugirard.

Hotelul *Mont-Chauve* e un stabiliment mediocru, care se făleşte că are apă caldă, lucru înscris cu litere aurite pe o placă de marmură.

Un hol care miroase a rufe proaspăt călcate și în care se ofilesc plante verzi, prăfuite... Două trepte acoperite cu un covor uzat, ca glumele lui Vermont, și aterizez în fața unui ghișeu, ornat doar cu o singură călimară de cerneală.

— E cineva pe aici ?

Ceva viu scoate un grohăit și își face apariția. E patronul.

— Dumneavoastră sunteți domnul Mont-Chauve ? îl întreb.

Teribil de bizaroid, țăranul. Imaginați-vă o grămadă de gelatină adunată într-o cămașă cu dungi. Gata să se topească, trebuie că se ferește de calorifer ca de ciumă, bietul îngeraș. N-a văzut soarele de treizeci de ani, dacă e să judeci după culoarea lui lăptoasă.

Buza de jos îi atârnă ca o bucată de jambon, tăiată prost.

Își ridică anevoie până la mine privirea grea, de vacă moartă.

— Nu mai sunt locuri, suspină el.

— Cu atât mai bine, fac eu ; asta înseamnă că afacerile merg din plin şi vă veţi plutea plăti impozitele pe anul trecut !

Nici nu clinteşte. Doar pleoapa lui dreaptă se saltă de trei milimetri.

— Sunteţi de la poliţie ? mă chestionează el.

Atâta perspicacitate mă uluieşte.

— Se vede aşa de bine ?

— Nu, face el, miroase !

Nu protestez. Eu nu-s ca cizmele alea care nu pot suporta să fie luate peste picior de un civil. Când faci o meserie ca a mea, n-are rost să te aştepţi să ţi se adreseze lumea cu excelenţă, fatal !

— O.K., ai nas bun.

li examinez, râzând răutăcios, castravetele mare şi decolorat, plantat în mijlocul figurii lui ca un mâner de cratiţă.

— Ştiam, îmi răspunde el calm. Ce nu merge cum trebuie ? Stabilimentul meu e-n regulă. Pot să vă prezint registrul cu clientela !

—• Poate că n-o să fie nevoie... Doar nişte informaţii.

— Ah ! da. Asta nu-mi prea place... Nu-i genul meu să mă ţin de turnătorii !

— Această concepţie te onorează, dragă domniile... ?

— Magnin. Victor, pentru femei...

— Sunt împrejurări în care un bun cetăţean trebuie să răspundă la întrebările puse de poliţie. în special când acest cetăţean ţine un hotel de mâna a douăsprezecea...

Termenul de „mână a douăsprezecea“ îi biciuie sângele de andivă fleşcăită.

— întreprinderea mea e decentă : cearşafurile sunt curate şi ploşniţe n-au mai apărut din vară, când au fost căldurile ălea !

— Pe scurt, la dumneata trage însuşi ducele de Windsor !

— Dacă ar vrea, de ce nu ?.

— Gata cu glumele, Victor ! Ai primit un telefon pentru unul dintre clienţii dumitale... cam pe la unsprezece, azi dimineaţă.

Se vălureşte ca o foaie de tablă ondulată.

— Ce vorbiţi ! Telefoane, dimineaţa, păi numai asta facem... Pentru cine era, mă rog, domnule inspector ?

— Comisar, îl corectez eu.

Toţi colegii mei ţin la titlul lor. Deşi nu-i vorba de megalomanie, şi eu fac la fel ca ei, din respect pentru profesiune...

— Oh, oh ! face el, e grav când încurci borcanele...

— întotdeauna e grav pentru cineva când este Interogat de poliţie. încearcă şi bune-ţi în mişcare materia cenuşie, dacă ai, Magnin. E important să deseopăr destinatarul telefonului de care ţi-am pomenit !

— Dar cum naiba vreţi să...

îl opresc cu un gest olimpian.

— Fii atent, legătura telefonică a fost făcută de 6 secretară şi, după ce s-a asigurat că sunteţi Vaugirard 11—51, a branşat postul patronului. E un indiciu pentru dumneata : ora unsprezece, o secretară o voce de bărbat...

Face „da“ din cap.

— E-n ordine, cred că ştiu !

— Atunci, dacă dumneata știi, știu și eu, dragul meu domn...

— Apelul a fost făcut pentru domnul Brioux...

Mi se pare atât de formidabil, încât rămân cu gura căscată.

— Paul Brioux ?

— Exact, îl cunoașteți ?

Fără să-i răspund, îmi scarpin nasul. Pauvel și-a bătut joc de mine cu balivernele lui despre nevastă-sa îmbrobodită de papă ! Calul ăsta bătrân, care pretindea că nu mai știa nimic de Brioux ! Drăguț ! Numai că are de-a face cu un partener tare, domnul negustor de mecanică fină !

Ce-și închipuie el ! Că poliția e ca în albumele cu poze pentru prunci ?

— Paul Brioux locuiește de mult aici ?

— De vreo două luni...

— Cam ce fel de client e ?

— Parcă-l cunoșteați ?

De data asta mi-a sărit mustarul.

— Nu face pe prostul cu mine, Magnin, nu-mi place să fiu prea mult călcat pe bătătură. S-ar putea ca vorbele tale de duh să te amuze, dar eu nu-s aici să mă țin de glume. Atunci, ori îți schimbi stilul, ori întorc foaia. Dacă mă supăr eu, ai să ai toate motivele să regreți că ai scăpat din epidemia de gripă spaniolă...

I-am vorbit pe un ton agresiv, potrivit situației. Manguin depune armele. Gelatina îi tremură de parcă ar fi acționat un ciocan pneumatic.

— Brioux, începe el, e un client serios... Liniștit, binevoitor...

— Primește multă lume ?

— Nu...

— Urcă la el femei, câteodată ?

— Rareori.

Evident, face dragoste la domiciliu, nebunaticul ! Nici nu-l doare capul ! Le scutură de bani pe cele credule şi se culcă cu cele mai puţin pocite, ca supliment la program. Lucru de mână ! Fremătânde cum sunt, le dezvăluie rătăcitelor luciferiene misterele de pe lumea cealaltă, concomitent cu talentele lui în materie de amor !

Treaba e limpede şi exonerată de orice taxe de producţie ! Ce vreţi o activitate mai frumoasă ? Ai tot interesul să demisionezi din postul de ministru al finanţelor, pentru a te lansa în meseria de papă !

Complicatele orgii romane, vicioasele îmbrăţişări din alcovuri misterioase, astea-s de mine ! Mai ceva ca în Pigalle [1]. Şi fără riscul să te înhaţe cei de la moravuri !

O treabă impecabilă !

— Pe la ce oră se întoarce acasă ?

Patronul hotelului ridică din umeri :

— N-are ore fixe... În orice caz, azi e aici.

— Vrei să spui, la el în cameră ?

— Da : numărul 12, vedeţi, cheia nu-i la panou.

— Bun, sper să nu-l deranjez...

Mă angajez pe scară, ceea ce-i cu mult mai bine decât să te angajezi în trupele aeropurtate.

---

[1]) Stradă din Paris vestită pentru bordelurile ei deocheate. (n.t.)

Capitolul X

O SURPRIZĂ

La etajul întâi, holul e mai tăcut ca în măruntaiele unui măr. Mirosul de rufe călcate şi de praf respectat se precizează, complicat printr-o aromă persistentă de cacao.

Mă înfiinţez în faţa uşii cu numărul 12 şi ciocăn delicat. îmi răspunde o tăcere adâncă.

îmi spun că, Brioux, contrar celor presupuse de patronul creşei, o fi ieşit... Dacă nu cumva s-o fi dus la closet. Mă uit la uşa cu pricina, care-i alături. Micul disc de email alb indică „liber".

Ar trebui să-mi iau tălpăşiţa dar, cum sunt copoi din fire, mă supun unui reflex nesăbuit : apăs pe clanţa uşii.

Aceasta se deschide fără nici cea mai mică dificultate. Pătrund într-o încăpere obscură, unde domneşte un miros fad. Caut pe bâjbâite cemuta-

torul care se află ca întodeauna, lângă intrare, ca santinelele, și aprind lumina fără mare greutate.

Dau cu ochii de o plantă ofilită ca și cele de la parter.

S-ar putea juca ușor șotron aici. Un șemineu oribil, din marmură, pretinde să dea o notă de originalitate locului. În realitate, nu face decât să sublinieze tristețea inspirată de mobile din lemn alb. Patul e făcut, draperiile decolorate de la ferestre, trase. Totul e în ordine...

Dau în lături draperiile ca să las lumina cenușie a cartierului să pătrundă în interior. De vreme ce mă găsesc la fața locului, nu strică să arunc o privire prin efectele lui Brioux. Ar putea fi edificatoare, merită deci să mă uit. Deschid dulapul. Costume atârnate cu grijă, pantofi cremuiți, aliniați, cămăși de mătase, în teancuri. E cochet, tipul. Îi plac toalele frumoase, costumele elegante... Asta-i viciul tuturor gangsterilor. Toți, de îndată ce economisesc ceva bani, se gătesc ca niște prinți. Un sertar se invită curiozității mele. Îl deschid, natural. Găsesc butoni de manșete, obiecte de manechiură, bibelouri lipsite de importanță, dar nimic compromițător, nimic, în orice caz, legat de afacerile particulare ale ocupantului.

Și-a divizat existența în două, Brioux : de-o parte, meseria de papă ; de alta, viața de individ mărunt și liniștit.

Pe șemineu, se îngrămădesc romane polițiste... Printre ele, un album scabros, care ar excita o duzină de persoane stupide.

Dar, nimic edificator în privința lui Brioux.

O mișcare greșită, și teancul de romane polițiste se prăvălește pe mochetă. Mă aplec să le adun și,

atunci, casc ochii ca două hublouri, *because,* din poziția asta văd bine sub pat. Și sub pat, dragii mei, e lungit cineva.

Cineva care stă nemișcat.

Am și pus mâna pe revolver, instantaneu.

— Ieși puțin de-acolo, cetățene, murmur eu...

Dar nu iese nimeni.

Atunci, înaintez un pas, salt patul și-l deplasez spre stânga.

Părerea mea e că personalul care face aici curățenie suferă de lumbago, din care cauză nu se poate apleca să bage aspiratorul și sub pat. E plin de praf, de cocoloașe de hârtie și alte gunoaie...

Printre toate astea, odihnește pentru eternitate numitul Paul Brioux. Zace pe spate. Mâinile îi sunt încrucișate pe piept, picioarele crăcănate, privirea încețoșată, țeapăn ca cimentul. O gaură albăstrie îi străpunge fruntea. Asta-i opera unui P. 38, cred că nu mă înșel.

Judecând după rigiditatea lui, Brioux probabil că e mort de câteva ore.

Tipul care l-a răpus, i-a trimis un glonț drept în țeastă. Trebuie că a avut un pistol cu amortizor, *because,* în liniștea hotelului, bubuitul unui P. 38 s-ar fi auzit foarte puternic.

Individul care i-a încheiat socotelile, avea nevoie să câștige timp. Așa se explică faptul că a lăsat totul în ordine, și a băgat cadavrul sub pat. Apoi, a tras traperiile și a șters-o. Așa cum se face curățenia aici, nu prea erau șanse să fie descoperit, bietul papă ! Doar după mirosul care le-ar fi strâmbat nasul ! Și, pe deasupra, în anotimpul ăsta, ar fi fost nevoie de câteva zile până să înceapă să pută !

Hangiul ar fi gândit, nemaivăzându-l, că e plecat după distracții și a uitat să lase cheia la panou...

Ies și trag ușa după mine, pentru cazul în care vreo pisică ar bântui prin zonă. Astea au pasiunea cadavrelor. Îmi amintesc de o bătrână, pe când eram copil, care trăia singură, nu departe de noi. Într-o noapte și-a înghițit extrasul de naștere, fără ca nimeni să știe nimic. Pisicuța ei dragă, o angora cu un colier de zurgălăi auriți, a rămas închisă cu ea. Când au descoperit-o rece, două zile mai târziu, bătrâna semăna cu un schelet de pește. Pisica îi mâncase toată carnea ! Ce să vă mai spun...

— L-ați găsit ?. mă întreabă grămada de gelatină care prezidează destinele hotelului *Mont-Chauve.*

— Da, fac eu... Dar nu fără bătaie de cap.

Cască la mine ochii lui de gorilă înfrigurată.

— Cum adică ?

— Era sub pat, bietul de el.

— Ce făcea acolo ?

— Ce-ar putea face un mort : așteaptă Judecata de apoi...

Grăsanul nu pălește, deoarece, cu tenul lui de morar bolnav, îi este cu neputință. Dar, încep să-i curgă balele ca unui boxer bătrân, care-și amintește de o lovitură la antricoate, de pomină.

— Mort ?

— Da, îi poți comanda ferparurile !

— Mort, sunteți sigur ?

— Sigur, știi, frățioare, n-am mai văzut pe nimeni să se poată vindeca de un glonț calibrul 38 primit în cap...

— Un glonț !

— Da, unul singur, bine plasat. Extraordinar, ce stricăciuni e în stare să facă în carcasa unui om.

Patronul se lasă pe un scaun.

— Dar cu... cu...

— Ce, cucu ?

— Cum de s-a putut întâmpla ?

— Simplu : cineva a îndreptat țeava unui revolver spre capul lui Brioux și a apăsat pe trăgaci... Uite așa se produc accidentele !

— Vreți să spuneți ?

— Exact, ca să fiu precis...

Îl dau la o parte printr-o mișcare fleșcăită ca și el, pentru a ajunge la telegon. Îl alertez pe Mignon și-i cer să trimită echipa laboratorului cu legistul în frunte, pentru constatările de rigoare.

Apoi, mă răsucesc spre Magnin, omul care se dădea drept superman-ul apei calde curente, regele bideurilor, împăratul prosoapelor, caidul cearșafurilor uzate. Acum n-o mai face pe fanfaronul. Nimic nu contrariază mai mult pe un negustor de prostituate ca prezența unui cadavru zăcându-i pe covor. Pentru el un eveniment neprevăzut și supărător, de mare calibru. Regretă, probabil, că s-a jucat mai adineauri cu mine de-a cine-i mai isteț.

— Ia să vedem, zic eu, Brioux n-a ieșit azi din casă ?

— Nu, nu l-am văzut !

— Totuși patul lui e făcut...

— Când rămânea culcat toată dimineața, cum obișnuia destul de des, și-l făcea singur. Așa stabilise cu femeia de serviciu, care numai până la zece strânge paturile clienților. Mai târziu, mă ocup de întâlnirile ocazionale, și asta îmi ia mult timp.

— Unde au ele loc ?

— La etajul doi. Șase camere. Pentru cartierul ăsta ajunge : vin și femei măritate pentru o repriză de amor rapid, cât să-și plătească nota de gaze sau să-și ofere o pereche de pantofi din piele de crocodil.

— I se întâmpla să-și petreacă toată ziua în casă ?

— Toată ziua, nu, dar deseori nu cobora decât după-masa, iar alteori, mai târziu...

— La ce oră s-a întors în noaptea asta ?

— N-am idee... Pentru doi, trei obișnuiți ai casei, am pus să se facă chei. Aici, închidem la două noaptea...

— Deci, la ora două încă nu se întorsese ?

— Nu.

— A primit vreo vizită în dimineața asta ?

— Nu...

— Ești sigur ?

— Sigur.

Patronul e năucit. Își imaginează scandalul : groaza celorlalți clienți, agitația morbidă a vecinilor, balivernele din presă ; fatal, situația n-are cum să-l incite la optimism.

— Aș putea să-l văd ? mă întreabă totuși, muşcat de curiozitate.

— Nu, așteaptă să se facă toate constatările. Deci, zici că n-a întrebat nimeni de el ?

— Doar la telefon...

— Asta știu.

Cine i-o fi făcut felul papei ? Cineva din hotel ? S-ar putea, din moment ce n-a primit nici o vizită. Faptul ar restrânge sfera investigațiilor. Atât doar, că nu se potrivește cu ideea pe care mi-am făcut-o

despre crimă. După mine, Brioux a fost eliminat pentru că știa prea multe despre cineva sau despre ceva. Se bălăcea în combinații murdare, marele prelat al luciferienilor. Sărmanele odoare : vor fi nevoite să-și caute un alt papă...

Sosirea lui Boulin, medicul legist, produce o diversiune. E flancat de procuror și de un tip de la laborator, cu trusa în bandulieră.

Îi conduc până în cameră, cu patronul gelatinos pe urmele noastre. Toată lumea se apleacă asupra cadavrului. Omul de la laborator se apucă să caute amprente și-i furios *because,* într-o cameră de hotel, de așa ceva nu se duce lipsă !

— Ce spui, doctore ? intervin eu brusc, agasat de toată agitația celor din jur, care-s concluziile ?

Boulin dă din cap.

— A fost ucis pe la ora nouă dimineața, mă informează el... Foarte aproximativ. Abia mâine pot confirma supoziția.

— Ah !...

Sar eu în sus.

— Dar, e imposibil !

Dacă e ceva care să-l supere pe Boulin, e să se audă inoportunat în felul ăsta.

— Ascultă, domnule comisar, am spus aproximativ, dar marja de eroare nu poate depăși o jumătate de oră, o oră maximum.

— Adică, am putea spune că omul ăsta a fost asasinat între orele opt și zece ?

— Exact.

— Dar la unsprezece a fost sunat la telefon, asta pot să jur !

— L-ați văzut răspunzând ?

— Nu, dar...

— M-ar fi surprins ! La ora unsprezece, era mort !

Ies în fugă pe culoar unde Magnin aşteaptă, ridicându-se pe vârfuri, doar, doar o zări şi el ceva.

— Încearcă să-mi răspunzi precis, îi spun, înhăţându-l de breteaua şorţului său albastru. La ora unsprezece ai făcut legătura telefonică în camera lui Brioux ?

— Da...

— Eşti sigur că el a răspuns ?

— Sigur !

— A vorbit mult timp ?

— Nu, a fost scurt, am avut linia liberă aproape imediat.

— Ai auzit ce-a spus adineauri medicul legist ?

— Nu.

— El susţine — şi i se cuvine toată încrederea — că la ora unsprezece Brioux era mort cam de multicel.

— Dar, nu-i cu putinţă !

— Să nu-i zici aşa ceva, dacă ţii la proteza ta ! Ţi-ar scoate dinţii dintr-un foc. E sigur pe ce afirmă. E un tip care ştie cum să-i decidă pe morţi să vorbească. De vreo douăzeci de ani, numai asta face. E suficient să examineze un individ mort de două luni ca să-şi dea seama ce politică făcea la viaţa lui. Ce să-ţi mai zic !

Magnin nu pricepe cum de-mi mai stă mintea la glume într-un asemenea moment. Îşi vede băcănia golită de clienţi, bietul de el. Micii amploaiaţi îşi vor găsi alt loc pentru întâlnrile lor amoroase, iar el va crăpa de foame în spatele unui registru gol. Cine ar mai vrea să cumpere un hotel în care

se trage în clienţi ca la ţinte... Falimentul, tomberoanele de gunoi, armata salvării !

— L-ai auzit vorbind ?

— Sigur că da !

— Dumneata l-ai sunat ?

— Sigur că da !

— A răspuns imediat ?

Cade o clipă pe gânduri.

— Nu... Am sunat camera lui în două rânduri. Nu răspundea. Mi-am zis că o fi la WC. Atunci, m-am dus până în dreptul scării şi am strigat : „Domnule Brioux ! Telefonul !"

— Şi el a răspuns ?

— Nu, dar a ridicat receptorul...

— Imediat ?

— Da...

— Şi ce-a zis ?

— Alo !

Evident, ar fi trebuit să-mi dau seama...

— Era vocea lui ?

— Alta acum, ce voce putea fi ?

— A altcuiva, fiindcă papa era în paradis !

Ezită o clipă.

— Dacă stau bine să mă gândesc, spuse el...

— Admiţi că ar fi putut fi alcineva ?

— Staţi să vă zic... De obicei, Brioux, când îl sunam, răspundea la telefon „Da" în loc de „Alo" ! Dar azi dimineaţă a făcut „Alo !". Am închis şi nu mi-am mai bătut capul... într-adevăr, putea să fie altcineva...

Iar eu reflectez : acum ori niciodată, nu-i aşa ? Îmi dau seama că cineva se afla în camera lui Brioux după mai bine de o oră de la decesul acestuia

din urmă. Cineva care a răspuns la telefon în locul lui, dar care n-a dat alarma.

De ce a răspuns la telefon ?

Asta-i, am găsit răspunsul : persoana care se afla înăuntru, auzind soneria telefonului n-a răspuns, dar hotelierul a insistat. L-a strigat pe clientul lui de pe scară. Atunci, vizitatorul și-a spus că ar putea urca, ceea ce nu era de dorit și a ridicat receptorul ca să rezolve treaba rapid !

Da. După comportamentul lui, acest cineva era asasinul.

Iată ce înseamnă o logică infailibilă. Doar un singur lucru nu-mi cade bine : ce naiba căuta asasinul în camera victimei o oră și jumătate după comiterea crimei ?

Problema asta ridică un semn de întrebare mare cât coloana Vendôme !

— Ai auzit vreo detonație, ceva, în dimineața asta, pe la ora nouă ?

— Absolut nimic ! Trebuie să vă spun că e ora când femeia face curat prin camere cu aspiratorul. Și ăsta face un zgomot îngrozitor.

— Femeia e aici ?

— Da, e pe etajul doi ; am acolo niște cupluri care numai ce...

— Unde o găsesc ?

— Într-o mică debara, în fundul culoarului... Calcă...

— Bun, mă duc să-i zic un bună ziua. Ia spune-mi, în dimineața asta, între opt și unsprezece, au intrat și au ieșit persoane suspecte ?

— Da de unde, ce idee ?

Aici protestez zgomotos.

— Astea nu-s idei... Mortul care zace pe mocheta dumitale nu-i „o idee", Victor Magnin, ci o realitate murdară !

Sună pompos și tipul e impresionat.

— Am zis și eu așa...

— Bine, bine... Atunci îți repet întrebarea, au intrat și au ieșit persoane suspecte în dimineața asta ?

— Nu cred...

— Ai mulți clienți permanenți ?

— Vreo doisprezece... Hotelul meu e mic.

— Cam ce fel de oameni ?

— Studenți. Pleacă devreme la cursurile lor. Se face liniște.

— Și cei cu amorul, cam pe la ce oră își fac apariția ? Presupun că după-amiază, nu se prea face dragoste dimineața.

— Mai se găsesc câte unii...

— Dimineață, a fost cineva ?

— Da, un cuplu.

— Cunoscut ?

— Femeia e Gilberte, vine deseori. Bărbatul ei lucrează la metro. Ea face trotuarul, ocazional. A urcat cu un tip.

— Pe la ce oră ?

— Cam pe la nouă...

— Și când au plecat ?

— Gilberte a plecat imediat. N-a prea mers, condițiile, probabil... Bărbatul a șters-o un sfert de oră mai târziu... cât i-o fi trebuit să tragă țoalele pe el.

Iată ceva care mă interesează teribil de mult.

— Cum arăta tipul ăsta ?

— Mic, brunet.

Brusc inspirat, îl completez :

— Într-un costum albastru deschis și cu o pălărie maro, nu ?

Complet năucit, hotelierul se bâlbâie :

— Da sigur ! Așa-i... maro... idiotul...

Mai curând el era idiotul.

Legistul coboară cu întreaga lui caravană. Domnii ăștia îmi strâng dreapta de parcă le-aș fi un prieten de familie. Mă asigură că-mi vor transmite concluziile și vor trimite o ambulanță care să-l ridice pe răposatul Brioux cu direcția antrepozitul de cadavre.

De cum au ieșit pe ușă, îl iau iar la descusut pe hotelierul meu. Fierul se bate cât e cald, cum zice o vorbă din bătrâni. Trebuie să-l golesc cât e flasc. După ce-o să-și vină în fire, o să fie prea târziu.

— Bun, clientul a plecat cu un sfert de oră mai târziu, în urma tipesei. Alții n-au mai fost în dimineața asta ?

— Nu.

— Deci hotelul era gol la ora unsprezece ? În afară de Brioux și de personal ?

— Nu, mai era numărul 3.

— Cine stă la numărul 3.

— Un tânăr pictor. E la Belle-Arte, dar n-are ore lunea dimineața. Se ține de distracții, mai mult doarme decât învață : e tânăr. Ăștia nu mai beau vin, ci tot felul de prostii, ca de exemplu, punci, să-și dea aere de intelectuali !

— Unde-i acum ?

— Da cine să știe... Poate la Belle-Arte, poate la *Rhumerie Martiniquaise*... uneori la *Montana* ?!

— Cum arată ?

— Un tânăr cu barba blondă și o cămașă în carouri roșii !

— Serios ?

— Cum ?

— În ce privește achitarea datoriilor ?

— Bătrânul lui îi trimite un mandat în fiecare lună. M-am înțeles cu factorul. Nu i-l plătește decât în fața mea, cu care ocazie, pun și eu mâna pe banii ce mi se cuvin.

— Perfect...

Am impresia că am smuls esențialul din acel onorabil pachet de osânză.

Arată spre ușă.

— Pot să mă uit și eu ?

Într-o măsură, mortul îi aparține și lui. Va atrage după sine atâtea belele, încât i se cuvine și patronului o compensație în emoții tari.

— Privește...

Împinge ușa.

Umerii i se contractă. Se benoclează la cadavru îndelung. Un mort e fascinant. Întotdeauna îți spui că va începe să se miște, să respire, să-și deschidă ochii. Ajungi să ți se întunece mințile...

Dar totul nu-i decât autosugestie. Când cineva înțepenește, o face pentru multă vreme. De la Lazăr încoace, n-a mai văzut nimeni un defunct ridicându-se în două picioare și plecând la pescuit.

— Bun, te-ai săturat privind, Îți ajunge ? Atunci, închide ușa până vine ambulanța. Eu ure să-i fac curte femeii de serviciu.

Capitolul XI

THÉRÉSE

Iertați-mă, dragii mei, că revin mereu la problema asta, dar există indivizi marcați de destin. Da, universul e plin de oameni care, de îndată ce-au tras primul țipăt, sunt imediat catalogați, buni pentru o anumită branșă umană.

Mai ales, să nu vă închipuiți că m-am apucat de filozofie după un pahar în plus. Considerațiunile obscure, generalitățile amețitoare, declarațiile cu schimbător de viteze, nu-i genul lăptăriei mele.

Dar, trebuie să admitem că cea mai mare parte a oamenilor se aseamănă cu meseria practicată. De pildă, toți cioclii sunt niște cheflii puțin cam palizi și mirosind a mort ; toți bucătarii sunt băieți placizi și burtoși ; toate spălătoresele, ființe triste și blegi și toate femeile de serviciu de prin hotelurile dubioase — biete fete răvășite, de culoarea bideurilor pe care le spală o viață întreagă, visând la arborii tran-

dafirii de mangrovia din cărticica ascunsă în buzunarul şorţului.

Cea de la *Mont-Chauve* ilustrează admirabil această profesiune subalternă.

Imaginaţi-vă o biată fiinţă cu un aer mâhnit, cu părul blond în laţe ; cu nasul ca o trompetă ; cu obrajii plini de pistrui şi cu ochii atât de spălăciţi, încât ai crede că sunt prăfuiţi.

Îşi duce existenţa timid, într-o debara fără fereastră, în fundul culoarului de la etajul doi. O mică masă de călcat, un bec electric, o sonerie, compun accesoriile indispensabile activităţii ei.

Când se anunţă o pereche, patronul acţionează soneria. Femeia lasă prosopul găurit peste teancul pus pe jos şi merge să-i întâmpine pe noii veniţi. Patronul strigă de la parter, „camera 24 sau 16", iar ea escortează aceşti chiloţi înfloraţi până în camera unde se va consuma sacrificiul. Nu-i o muncă grea, dar nu-i pe măsura iluziilor. Aşează prosopul lângă chiuvetă, bagă bacşişul în buzunar şi pleacă discretă, pe furiş, fără a se pierde cu firea pentru douăzeci de franci !

Calcă la nesfârşit prosoape, lenjeria patronului şi ascultă ţipetele de plăcere scoase de indivizii veniţi să facă amor în micul hotel. Strigătele lor n-o impresionează. Ştie ea ce înseamnă dragostea... A spălat destule bideuri şi a făcut destule paturi ca să poată avea o opinie a ei în această chestiune. Cu atât mai mult cu cât, patronul vine câteodată după ea să-i predea o lecţie de anatomie în timpul călcatului.

Mă priveşte sosind, surprinsă de apariţia unui client singur, în mijlocul după-amiezii.

De obicei, clienții procedează ca melcii, ca sânii sau ca agenții ciclişti : întotdeauna merg câte doi. Lucru ştiut !

Aruncă o privire peste umărul meu să vadă dacă nu cumva vine vreo fetiță după mine, nu zăreşte pe nimeni şi acceptă această evidență, aşa cum a acceptat totul până acum : cu cea mai intensă resemnare.

— Salut, sănătoasă, voinică ?

De obicei, nimeni nu bagă de seamă că mai există şi ea, atunci, nu-i aşa, atâta amabilitate o descumpăneşte.

— Bună ziua, dom'le.

— Vreau să procedez deschis cu tine, dragă, îi spun eu sprijinindu-mă de peretele subțire. Sunt de la moravuri.

Sticleții nu-s făcuți s-o sperie, e obişnuită. Trebuie să întreprindă şi ei din când în când o mică descindere pentru verificarea registrului de la recepție şi pentru a tapa miscaiva bănuți.

— Vin pentru un caz deosebit, continuu eu. Nu ştiu dacă ai auzit ce vânzoleală a fost azi pe aici ? S-a întâmplat un accident...

— Un accident ?

Complet în afară ! Ea calcă şi nu se ocupă decât de soneria care-i anunță sosirea feselor. Restul n-o mai interesează. S-ar putea demola primul etaj al imobilului, şi ea tot n-ar băga de seamă.

— Cum te cheamă ?

— Thérèse.

— Frumos nume...

Ea se înroşeşte.

— Un accident ?

— Da : în camera domnului Brioux, îl cunoşti ?

— Bineînțeles...

— În dimineața asta curăța un revolver, glonțul a scăpat pe țeavă și l-a lovit drept în cap. Nimic mai indicat pentru a te lecui de guturai și a lăsa o cameră mobilată, disponibilă.

— Nu se poate !

— Ba se poate ! Toate s-au întâmplat azi dimineață pe la ora nouă, n-ai auzit nimic ?

— Nu.

— Unde erai în dimineața asta, la nouă ?

Stă și se gândește :

— Făceam curat cu aspiratorul...

— Pe unde ?

— Aici, prin camerele de la etajul doi.

— Ai avut clienți ?

— Un domn cu o femeie.

— Aha.

Până aici se potrivește cu ce mi-a spus Magnin.

— Gilberte, nu ? Cu unul îmbrăcat în albastru ?

— Da, da...

— Ia povestește-mi, cum a fost cu venitul lor ?

Ridică din umerii ei slabi și din sprâncene i se scutură o ploaie făinoasă, de parcă ar fi puțintel roase de molii.

— Păi, au urcat... I-am condus la 18. Dar s-au luat la ceartă...

Aducerile aminte îi luminează fața cu un surâs palid.

— Gilberte a început să țipe că e un nebun, un...

— Înțeleg...

— A plecat trântind ușa și mi-a zis că ea n-are timp de pierdut cu țicniți plini de ifose !

— Și el ?...

— Păi, el a plecat după ea.

— Chiar imediat după ea ?

— Aproape. Mi-a făcut cu ochiul...

Iată cum se precizează bănuielile mele. Hotelierul a afirmat că bărbatul a ieșit cu un sfert de oră mai târziu. Deci, în acest răstimp, el s-a oprit la etajul întâi... Nu încape nici o îndoială. Ard de nerăbdare ! Toate se leagă formidabil, dragii mei !

Într-o cameră învecinată, e una care țipă „Nu te opri !", ce înseamnă o binecuvântare ! Arcurile patului fumegă ; parcă am fi la un joagăr din Jura...

„Mai tare !" strigă vicioasă în călduri ! „Mai tare !"

S-ar părea că-i place.

O privesc pe subretă. Nu-i deloc mișcată, doar resemnată. Asta-i viața, n-ai ce-i face ! Ea știe că atunci când plătești o cameră pentru o repriză de amor, izbucnesc țipete. Trebuie justificată cheltuiala. nu-i așa ? De hazul partenerului !

Iar partenerul se străduiește din răsputeri. Își pune în joc toate forțele, bravul biped. O coridă la domiciliu ; cornul gonacilor pe aria *Cavalleria Rusticana* interpretată la sofa. Un concert pentru prohab și buric ! Artă nu glumă ! Epopeea omului de rând. Amorul face un tărăboi teribil. Nu se mai aude decât glasul lui puțin dement, numai strigătele lui pătrunzătoare. Mă simt jenat.

Ca să surmontez acest sentiment neobișnuit pentru mine, tușesc. Dacă vă imaginați că zburdalnicii de alături își domolesc zbenguielile doar pentru atât ! Da de unde, aș zice chiar, dimpotrivă !

Acum, tipesa devine exigentă. Vrea ceva inedit ! Grozav, cum nu s-a mai pomenit ! Un joc de artificii, nimic altceva ! Și care să dureze ! Și să fie viguros ! Băiatul trebuie că regretă că n-a tratat-o

culisant cum se reglează o lunetă. Ca să compenseze, o face pe torpila umană. Își pune șoldurile în funcțiune ca un măcelar la muncă, dar trunchiul stejarului trebuie că-i milenar cu nenumărate circumferințe ! E nevoie de timp, nu glumă să-i dai de capăt... Cu atât mai mult cu cât se dovedește exigent... trunchiul.

Am ajuns la capătul puterilor. Nimic nu poate fi mai comunicativ ca acest soi de mugete ! Îți induc o stare de excitație că nici nu mai ai timp să-ți închei impermeabilul.

— Liniște ! urlu eu deodată din toți plămânii.

Efectul e radical ! Somiera se liniștește ca prin farmec și tensiunea din aer scade.

— Bun, îi zic femeii de serviciu, acum ne putem auzi vorbind. Spune-mi, îl cunoști pe locatarul de la 3 ?

Se prinde imediat :

— Vorbiți de domnul Tuyé, pictorul ?

Un sentiment de duioșie îi umple corsajul costeliv ! O imagine tehnicolor numai bună pentru boxa portăresei, această femeie încântătoare ! Mă simt emoționat. Pictorul în chestiune probabil că o înghesuie prin colțuri șoptindu-i cuvinte dulci și pentru ea e culmea fericirii, stația terminus : al noulea cer !

— N-a ieșit în dimineața asta ?

— N... n... n... nu !

— De ce ești așa de nehotărâtă ? o întreb.

Își lasă capul în jos.

— Nu-s nehotărâtă.

Atâta candoare mă face să zâmbesc.

— L-ai văzut în dimineața asta ?

— Da...

— La ce oră ?

— La unsprezece și jumătate : pleca...

— Și înainte de asta, a fost în camera lui ?

Șovăie.

— Ascultă, păpușico, îi spun eu categoric : nu încerca să mă duci cu preșul, că-i de rău. Când minți un polițist, sfârșești întotdeauna prin a-ți mușca mâinile. Poți s-o pățești mai înainte de-a pricepe ce ți s-a întâmplat !

Femeia tremură ca un ciocan pneumatic în acțiune.

— N-am făcut nimic ! hohotește ea.

Îi pun laba pe umăr și o simt cum se curbează sub greutatea ei.

— N-ai făcut nimic, dar tremuri... Spune adevărul, păpușă... L-ai văzut pe Tuyé azi dimineață înainte de unsprezece jumătate, așa-i ?

— Da...

San-Antonio e satisfăcut. În regulă, să mergem mai departe ! N-o să fie nevoie de leviere.

— La ce oră l-ai văzut ?

— Când făceam curat la etajul întâi.

— Te întreb la ce oră ?

— Opt jumate.

— În camera lui ?

Își scutură afirmativ dovleacul.

— Da.

Mă uit la ea fix, fără să clipesc. Femeia se pierde.

— Ia zi, frumoaso, te culci cu bărbosul, nu-i așa ? Recunoaște că ești metresa lui !

Izbucnește în lacrimi de-a binelea. Inundație serioasă.

Tipii de alături profită de ocazie ca să se apuce iar de treabă. Începe din nou valsul languros al arcurilor somierei.

— Nu mai plânge, nu-i nimic rău în asta, fiecare își ia plăcerea de unde poate : ție îți plac bărbile blonde, treaba ta ! Dar, ia zi-mi, pictorul nostru e lefter ,nu ? Pariez că te tapează de bani !

— Avea nevoie de optzeci de franci : o datorie urgentă, așa mi-a zis. Îi trebuiau înainte de prânz. Da' eu nu puteam : de unde să iau atâta bănet ?. M-a îndemnat să-i cer un avans domnului Magnin. Da' n-am vrut : domnul Magnin nu-i omul să dea avansuri...

Rânjesc :

— Ce vorbești !

Și insist :

— Zi-i mai departe !

— Păi, asta-i tot. Philippe... Mă rog, domnul Tuyé mi-a reproșat că nu-l mai iubesc și m-a dat afară.

Frumos procedeu pentru o bărbuță de familie bună !...

Îm imaginez scena.

— Bun, ești o drăguță. Nu-ți mai face sânge rău; așa-s bărbații, unul mai al dracului ca altul... La revedere...

Și plec chiar în clipa în care se deschide ușa și apare perechea în delir, cu ochii încercănați de recunoștință și cu picioarele din cauciuc elastic.

— Ei, gata treaba ?

Par atât de aiuriţi, încât nici nu-s în stare să-mi răspundă şi o iau pe scări în jos. La primul etaj, dau nas în nas cu oamenii în halate albe, care poartă rămăşiţele pământeşti ale lui Brioux, răposatul papă blestemat al luciferienilor.

Ca un prim contact cu realitatea, nu-i tocmai plăcut. După părerea mea, n-au să mai calce curând pe la *Mont-Chauve*.

Capitolul XII

GILBERTE

Uriaşa grămadă de osânză s-a lăbărţat în spatele registrului de intrări. În faţa hotelului, se înghesuie o mulţime compactă, avidă de senzaţii tari. O ambulanţă atrage curiozitatea trecătorilor, cum atrage un rahat muştele. Francezilor din clasa de mijloc le plac spectacolele de excepţie cu condiţia să nu plătească, natural. Serveşte-le un scandal între beţivi ; o fată furioasă invectivând o clientă ; un soţ înşelat, luându-şi la poceală femela ; un accident de maşină sau un individ pe o brancardă şi-i veţi vedea adunându-se *presto,* fără să-şi mai bată capul că laptele dă în foc, cu ochii cât cepele şi nările fremătând, relatându-şi, excitaţi, tot felul de frivolităţi... Domnii profită de ocazie să agaţe vreo fufuliţă, puştii să şterpelească fructele din coşurile gospodinelor : e momentul, drumul spre citrice e larg deschis ! Toată gloata flecăreşte. O adevărată

colivie. Imediat apare poliția și ordonă să se circule, dar nimeni n-o bagă în seamă.

Literalmente zdrobit, e Magnin... Carcasa lui fezandată are tonuri verzui, iar ochii par să intre ușor în putrefacție, acolo, în umbra nișei lui.

— Sunt dezonorat, îmi spune el, trist să-ți vină să verși.

Rostit de un om ca el, cuvântul pare tare caraghios.

— De ce îți faci sânge rău, îi spun. E preferabil, decât să contractezi o poliomelită. Onoarea din zilele noastre e tare costisitor de întreținut.

Îl plesnesc prietenește pe spate să-l revigorez, dar era cât pe ce să-l răstorn de pe scaun.

Abia am timp să-l înșfac de bretele.

— N-ai nerv în tine nici cât o baligă de vacă, observ eu.

Face o mișcare plină de umor, ca un homosexual.

— Stai că nu-i tot, micuțule, trebuie să-mi mai zici cum dau de Gilberte, trebuie să-i vorbesc...

— Nenorocire ! geme el, asta înseamnă ruină. Dacă fetele află că le torn la poliție, o să dea bir cu fugiții !

— Nu-ți fă griji. Am să procedez diplomatic...

— Totuși.

Îmi sare mustarul cu viteza unui tren expres.

— Ei drăcie ! Dacă nu vreai să ai probleme, trebuia să vinzi lumânări la catedrala Sacré-Coeur... Dă-i drumul, Gilberte ?

— O găsiți în bistroul de alături : La Tintin... O roșcată, cu un mantou de leopard...

— Am plecat !

Îl las, pradă disperării lui.

*

Bistroul de alături nu-i decât o cafenea pariziană ordinară, amănuntele fiind inutile. Un tip cărunt, cu un chibrit între dinți și o jiletcă din lână maro, privește viața din mijlocul unei piramide de țigări.

Mă așez la tejghea și comand chelnerului un vin roșu. Apoi, mă întorc să arunc o privire în interiorul bodegii.

O zăresc pe Gilberte, singurică, la o masă, fumând o țigară americană cu o mină voluptuoasă. Se uită în jurul ei să verifice dacă nu sucombă careva farmecelor ei. Dar, pentru moment, localul e pustiu. Exceptând doi factori, care se îndoapă cu cârnați într-un colț, și un boșorog degustând din pahar, nu mai e nimeni. Gilberte și-ar spori cifra afacerilor dacă ar frecventa un locușor mai populat. Dar, cum ea practică amorul discret, aproape ca o femeie cinstită, n-are chef să riște și atunci, se ascunde în taverna asta unde cunoscuții o pot lesne găsi.

A observat că o privesc și face ce fac toate târfele în astfel de cazuri : descrie cu fesele pe scaun opt mii opt sute optzeci și opt.

Genele ei interminabile clipesc părând să spună : „Nu mă privi așa că-mi comunici o dulce emoție."

Eu îmi întețesc ochiadele. Îmi iau paharul și mă apropii de masa ei, cum fac soldații din armata americană.

— Permiteți ? o întreb.

.O face pe inocenta.

— Oh ! domnule...

Fasoanele ei nu-s în măsură să mă intimideze. Îmi aşez paharul lângă al ei.

Nu arată rău deloc, cocota asta. Roşcovană, buze senzuale, corp modelat în atelierele Maserati. Alături de ea, poţi petrece momente agreabile.

— Nu fi aşa sălbatică, glumesc eu. Te porţi ca o provincială. Bei ceva ?

— Un Martini.

Îi cer chelnerului să aducă ceva de calitate.

— Aştepţi pe cineva ? o întreb.

— Nu...

— Atunci, sper că nu te deranjez ?

— Nici vorbă...

— Ţi-a mai zis cineva că ai cel mai frumos păr din lume şi din imediata ei vecinătate ?

— Ce aer de seducător aveţi !

— Nu-i da atenţie, e din naştere ! Nu crezi că ne-am simţi mai bine într-un loc ceva mai liniştit ?

Prudentă, îmi răspunde :

— Ce înţelegeţi printr-un loc mai liniştit ?

— Parcă nu ţi-ai da seama ce-aş vrea să spun...

— Dar...

— Precizez că alături e un mic hotel care se laudă că dispune de apă caldă. Am putea merge acolo să vedem dacă e adevărat !

— Ce grăbit sunteţi !

— De ce să ne pierdem inutil timpul ?

— Atât că...

— Că ce ?

Mă şi întrebam cum avea să abordeze chestiunea banilor, dar simt că ne apropiem de subiect.

— Atât că n-am nici o situaţie... am lucrat la un negustor care a dat faliment.

O las să turuie mai departe. Micul ei cuplet e pus la punct cu grijă.

— Înțelegeți, timpurile sunt grele... Nu-mi arde să mă gândesc acum la dragoste. Numai ce am trecut pe la biroul forțelor de muncă. Am dreptul la o indemnizație și...

— Pe scurt, cât vrei ca să petrecem puțin împreună ?

— Cel puțin o sută de franci...

Mă uit la ea și izbucnesc în râs. Ce-au mai umflat prețul târfulițele ! Și când te gândești, că toți vă lăsați jumuliți, bandă de castraveciori cu două picioare ! Toți, fie că sunteți sceptici, zgârciți, răi, duri, molâi, depravați ! Toți vă jilăviți, behăiți, tremurați, vă excitați, vă curg balele când una ca asta își balansează fesele concomitent cu perechea de sâni pe sub nasul vostru ! Parfumul ei ieftin vă vrăjește și sunteți cu toții gata să vă vindeți ferma și vitele ca s-o călăriți în primul hotel ieșit în cale.

De când mama Eva i-a făcut figura lui taica Adam, toți bărbații se comportă la fel. Urmarea păcatului originar. Iată de ce, toți sunteți niște neghiobi.

În unele momente acest gând mă răneşte într-atât, încât îmi vine să vă arunc în cap mașina mea de scris; și aș face-o neîndoios, dacă n-ar costa mai mult decât costați voi. Prea v-aș onora să-mi distrug eu un Olivetti pentru ochii voștri frumoși !

Necazul e că și eu sunt la fel ca voi, de unde și furia mea ! Nu știu cu ce i-am greșit Domnului de m-a căptușit cu un cap ca al vostru, cu schimbător de viteze, dar fără marșarier !

Tipesa asta, însă, mă sensibilizează. Carnea începe să-și spună cuvântul. Dar sunt în exercițiul funcțiunii, pe de-o parte, iar pe de alta, nu-s genul

de bărbat care să întindă un bacşiş. Când îmi înmoi biscuitul o fac pe gratis, că altminteri o dau naibii de treabă ! Aşa ceva nu se converteşte în bani, dacă nu vrei să te simţi complexat.

Mă priveşte cum râd şi nu ştie ce să creadă.

— Ce înseamnă asta, protestează ea, vă bateţi joc de mine ?

Ca s-o calmez, îi administrez aspirina mea personală, adică legitimaţia.

Se uită la cuvântul Poliţie scris cu litere gigantice pe fondul tricolor.

— Hm..., articulează ea.

Apoi, începe să se smiorcăie. Îmi joacă scena Mariei Magdalena metamorfozată în Dama cu camelii şi ameliorată Butterfly.

— Linişteşte-te, n-am de gând să mă iau de tine. Pur şi simplu vreau să mă pui în temă cu nişte chestiuni. Dacă te atacam frontal, te-ai fi apărat, având în vedere că profesezi clandestin. Trebuia să te anihilez. Ştiu că te prostituezi, dar prea puţin îmi pasă. Nu sunt de la moravuri şi nu-s nici omul care să te toarne ; în cazul în care ai să colaborezi !

Lacrimile i se evaporează dintr-un foc.

Devine atentă, ca o servitoare în spatele uşii.

— În dimineaţa asta ai urcat cu un tip în hotelul *Mont-Chauve*. Chiar ai întâmpinat nişte dificultăţi în privinţa stabilirii preţului ?

Îmi face un semn afirmativ din cap.

— Unde l-ai agăţat pe tip ?

— Aici...

— Zău ?

— Zău...

Mă uit la ea. Ar trebui să deduc că omul în costum albastru deschis cunoştea obiceiurile femeii, dacă a venit s-o pescuiască de aici.

— Înainte, l-ai mai văzut ?

— Acum două zile, când a trecut pe aici ; acolo, la masa de lângă fereastră.

Bun de înregistrat pe microsion... Tipul pândea hotelul ca să repereze ce obişnuinţe avea Brioux. Voia să-l extermine şi căuta să afle cum s-o facă luându-şi toate măsurile de precauţie. Dacă intra în han şi întreba de el, echivala cu a se lăsa fotografiat de către patron. Atunci a descoperit modul în care procedau prostituatele discrete şi s-a lăsat antrenat de una dintre ele. Cu titlul de client pasager, a putut intra în hotel, fără să scoată cartea de credit sau să-şi prezinte blazonul. Sistemul cel mai simplu. Nu-i rămânea decât să-şi tragă pălăria pe ochi...

— Tu l-ai agăţat ?

— Nu, el... Îl remarcasem şi chiar mi se făcuse frică : mă întrebam de ce oare supraveghea locul ? Mi-era să nu fie vreun...

— ...vreun poliţist ?

— În fine... da !

— El te-a luat înăuntru ?

— Da. M-a acostat pe trotuar, în clipa în care veneam. Mi-a zis arătând spre *Mont-Chauve ;* „Ce zici de o partidă de plăceri ?“ Mie mi-a fost frică şi l-am trimis la plimbare. Atunci m-a luat repede : „Nu te înfuria, am văzut cum procedezi. Nu-s copoi, dacă de asta ţi-e frică. Dacă aş fi fost, de multă vreme te-aş fi umflat, am avut destule ocazii...“ Ce vreţi, n-am mai putut să spun nimic.

— Sigur, admit eu, reprimându-mi dorinţa de a glumi, n-ai mai putut !

— Atunci am urcat. A achitat camera la patron dar ajunși sus, mi-a zis așa : „Știi, îmi place să fiu iubit pentru ochii mei frumoși și sunt pretențios. În orice caz, să nu-ți închipui c-am să-ți dau vreun șfanț." Am crezut că glumea ! Dragoste pe gratis ! Vă dați seama ce măgar ?

— Ce vorbești !

— I-am zis că nu ține ciupitul și l-am lăsat. Începuse să-și dea pantalonii jos ; avea un aer rafinat...

— Și pe urmă, ce-ai făcut, tu care plângi așa ușor ?

Mă privește bănuitoare.

— Ce-ați zis ?

— Te întreb, ce-ai făcut pe urmă !...

— Păi, am venit aici să beau un rom... Eram furioasă... Să te urci de pomană, e enervant, nu ?

— Fără îndoială. L-ai văzut pe client plecând ?

— Da, însă după un timp. M-am gândit că o fi rămas de vorbă cu patronul, cu Victor.

— Și, pe urmă ce-a făcut ?

— A întins-o spre capătul străzii. Avea o mașină, s-a urcat în ea... și nu l-am mai văzut de atunci.

— Ce mașină avea ?

— Habar n-am... În orice caz, nu era franțuzească : avea partea din spate ascuțită, știți ?

Știu, știu că este vorba de același individ care s-a aflat în parchingul Galeriilor în ziua asasinării lui Triffeaut. Întotdeauna este acolo unde se comite o crimă.

— Cum arată tipul ? o întreb...

Începe să-mi recite cum era îmbrăcat, ceea ce cunoșteam deja.

— Mutra lui, vorbește-mi de mutra lui, Gilberte.

— Îmi cunoașteți numele ! se miră ea.

— Eu știu tot ! sunt omul cu radar în izmene. Zâmbește. .

— Nu era deloc frumos : scund, slab, negricios. Cu o cicatrice albă la baza nasului. Și cu un accent corsican sau italienesc...

— Când a urcat, n-a avut o ezitare în dreptul primului etaj ?

Femeia rămâne cu gura căscată.

— Chiar că știți tot ! repetă ea. Da, a luat-o pe coridor, privind numerele de pe uși. I-am zis : „Nu, trebuie să mai urcăm un etaj !"

Arunc douăzeci de franci pe masă.

— Asta am vrut să știu. Ține-ți firea, s-ar putea să fie nevoie de mărturia ta, zilele astea. Dacă ești de comitet, te lăsăm în pace !

Și mă duc la telefon să-l informez pe Mignon de cele întâmplate, și să-i cer să-l dea în urmărire pe un tip îmbrăcat în albastru deschis, cu o pălărie maro. Măsliniu la față, mic de talie, agrementat cu o cicatrice albă, cu accent corsican sau italienesc și care-și plimbă fundul într-o Lancia, model vechi !

Capitolul XIII

TUYÉ

A trecut cam multă vreme de când n-am mai dat pe la *Rhumerie Martiniquez*. Nu s-a ivit ocazia, ce să-i faci ? Și cu toate astea, îmi place localul ăsta pentru că mă bine dispune. Aici îmi pot da seama de pulsul Parisului în anumite momente și în anumite medii.

O mulțime de artiști, mai mult sau mai puțin talentați (de fapt mai puțin), negri, fii de regi africani (sau de tâlhari din Marsilia), demoazele cu aere de intelectuale, care, din cauza asta, uită să-și mai spele fundul, se înghesuie în acest local, bând punci și schimbând cu voci răsunătoare idei definitive pe teme ce nu interesează pe nimeni. Aici, numai chelnerii își mai păstrează caracteristicile umane și rămân cu adevărat firești... Ei n-au decât un țel în existența lor : să memoreze comenzile și să nu le scape vreun client fără să plătească...

Ajung până la tejghea, îmi fac loc între un negru galben și un chinez bronzat și comand un vin alb, rece.

E indicat pentru gripă. Se urcă la cap *directo*.

Privesc liniștit în jurul meu, descifrând mutrele care mișună. Depistez din grămadă doi bărboși. Unul brunet, celălalt blond. Brunetul nu mă interesează. De altfel, stă singur la o masă și buchisește într-o carte enormă.

Celălalt este într-o companie veselă. Trei băieți și două fetițe existențialiste strigă mai tare ca el, dacă e posibil așa ceva. Își povestesc glume amuzante, fără perdea și lasă impresia că-s afumați bine de tot.

Ciulesc urechea. Nu-i ușor să prinzi ceva din pălăvrăgeala lor, în hărmălaia asta ! Trebuie să caști bine pavilioanele. În cele din urmă, o aud pe una din fete spunându-i blondului Phil. Dacă acest băiat fermecător nu-i Philippe Tuyé, locatarul hotelului *Mont-Chauve*, nu-s eu San-Antonio !

Satisfăcut, comand încă un pahar și-l sorb cu aceeași devoțiune. Tipul îmi pare foarte excitat. Trebuie că a tras sănătos din biberon și acum se crede Picasso și Matisse la un loc.

Îi cer plata chelnerului. Îi întind un bacșiș imperial și-i spun :

— Fii amabil, dragul meu, du-te și zi-i bărbuței ăleia blonde de colo, că, dacă se numește Tuyé, este chemat la telefon, ne-am înțeles ?

Îmi face cu ochiul.

— O.K....

Îmi termin punciul alb, mestec feliuța de lămâie înfiptă în buza paharului și, domol, mă îndrept spre cabina telefonică, situată în fundul sălii, în zona closetelor.

Nu aștept prea mult. Abia am împins ușa de sticlă că-l și văd pe Tuyé sosind. Are un mers puțin cam legănat și își încruntă sprâncenele într-o încercare de a-și aduna ideile. Acest amant interesat nu pare a fi un dur, îmi fac eu o părere. Dacă-l strâng nițel cu ușa, varsă tot.

Ajunge în fața cabinei, mă împinge ca să intre, se uită la aparatul așezat liniștit în furca lui de ebonită, ridică receptorul, ascultă tonul cu un aer surprins și iese ca o vijelie să vocifereze la casă că i-au întrerupt legătura.

Mă țin drept în fața ușii.

— Nu te mai osteni, îi spun. Eu sunt telefonul.

Ochii lui albaștri, neliniștiți, au o sclipire de spaimă. Mă privește aproape cu dispreț și mă întreabă :

— Ce vrea să însemne asta ?

Surâzător, îi arăt legitimația, ceea ce-i alungă complet aburii beției. Începe să-și miște urechile ca o potaie care te privește mâncând.

— N-am vrut să te umilesc în fața tipilor din gașcă, îi spun. Nu suntem chiar așa de afurisiți, noi ăștia de la poliție. Ascultă, puștiule, du-te și zi-le că ești obligat să pleci. Te aștept în mașina mea, chiar la intrarea localului. O să mergem să discutăm într-un loc mai discret...

— Dar...

Îl privesc zâmbind.

— Ai ceva de zis ?

— Eu...

Nu mai e în stare să articuleze nici un cuvânt.

— Exact, tu... îi spun. Tu faci ce-ți spun și vii să mă întâlnești. Grăbește-te, că pe urmă vin eu să te caut cu surle și cu trâmbe, ai înțeles ?

Ies fără să mă mai uit la el și mă așez la volan, supraveghind terasa barului.

Prin ferestrele aburite, îl zăresc parlamentând cu colegii lui și strângându-le mâna.

Apoi, își îmbracă scurta cu glugă și se îndreaptă spre ieșire. Dar, de îndată ce ajunge pe trotuar, face brusc stânga-mprejur și o zbughește cu toată viteza spre strada Echaudé. Într-o situație ca asta, San-Antonio simte că ia foc. L-am crezut mai corect pe domnul Tuyé, mai impresionabil ; să încerce să tragă pe sfoară un zdrahon ca mine, care i-a prezentat și legitimația de reprezentant al poliției, n-o poate face decât un tip fără aerisire la mansardă, de-a dreptul bătut în cap.

Din fericire, am o detentă rapidă. În mai puțin timp decât i-ar trebui unui funcționar de poștă să umezească fesele unui timbru, am și ieșit din mașină. Strada Echaudé, e îngustă ca inteligența unui agent comunal. O rup la fugă în viteză. Vreau ca heruvimul cu bărbuță să fie tânăr, iute de picior, iar combustia internă să-i dea aripi. Eu posed sub bazin o pereche de manivele pe care campionul olimpic la maraton va veni să mi le subînchirieze, în ziua când va face bătături la picioare.

Accelerez, și-l înșfac pe băiat cam după vreo sută cincizeci de metri. Îl cramponez de glugă. Întotdeauna m-am întrebat la ce poate servi așa ceva ; acum nu mă mai întreb. Gluga asta e ca un fel de cârlig.

— Ei bine, fiule, ai uitat să închizi gazul de te grăbești așa ? Credeam că ai de gând să nu calci strâmb...

Cât ai clipi, tipul se trezește cu o pereche de cătușe la mâini. Se uită la ele cu o căutătură disperată.

— Iată ce-ai câștigat...

Ca să-l târâi până la mașina mea, e un joc de copii. Îl împing înăuntru, mă plasez la volan și dau bice. La drum spre poliție !

*

Pe tot parcursul traseului, nu ciripește nici o vorbuliță. E foarte palid și barba îi subliniază obrajii trași. Nici eu nu-i adresez nici un cuvânt, ca să-l las să fiarbă mocnit în gândurile lui, care nu pot fi tocmai roz...

În orice caz, nu-i prea fericit, Tuyé, când debarcăm în hol, la Mignon.

E pentru prima oară că intră în clădirea poliției cu fiare la mâini ; nu pare foarte mândru.

Nu-l găsesc pe Mignon. Evident, e ora raportului. S-a dus să discute cu șeful cel mare și să-i expună balivernele dactilografiate de un deget nepriceput și redactate de un cap tâmpit din subordinea lui.

— Ia loc, îi spun tânărului bărbos. Își așează fundul pe un scaun răpănos, iar eu îi scot cătușele. Le dau drumul în adâncul buzunarelor, după care îi ard două perechi de palme acestui puști ticălos.

— E o simplă formalitate, îl anunț, nu-mi place să fac curse pe jos, nu sunt plătit pentru așa ceva, pricepi ?

Dacă l-aș fi atins ceva mai zdravăn, ar fi început să smiorcăie.

— Bun, îi spun, ești la curent cu ce s-a întâmplat la *Mont-Chauve* ?

Lasă nasul în jos...

— Da ?...

— Da, face el, recunosc, eu sunt făptașul ! Sunt un gunoi.

— Ce spui, pari așa de sigur, încât n-aș vrea să te contrazic ! Atunci, tu ai dat lovitura ?

— Da...

— De ce ?

— Aveam nevoie de bani... eram dator la un prieten optzeci de franci și nu aveam cum să-i înapoiez...

— Natural, și ai găsit că-i mai simplu să ucizi un om ca să-l buzunărești ?

Își cască ochii mari.

— Să ucid ?

— Păi... numai ce-ai recunoscut ? Tu l-ai asasinat pe Brioux ? Cadavrul lui a fost găsit sub pat. Ce-ai făcut cu arma crimei ?

Aici, dacă n-ați asistat niciodată la un număr de transformare instantanee, scoteți-vă repede nasul din dugheană și dați fuga, merită un bilet de autobuz ! Tuyé devine brusc verde. Ochii îi sunt rătăciți și tremură așa de tare că, dacă i s-ar agăța zurgălăi unde mă gândesc eu, ar putea fi luat drept o troică.

— Dar... Dar eu... Eu n-am omorât pe nimeni ! se bâlbâie el.

— Bați câmpii, băiete... Sau mă iei drept o porție de dovleac copt ? Ce, ai și început să retractezi !

E complet distrus. Terminat sută la sută ! Nu mai știe dacă-l cheamă Tuyé sau dacă melcii poartă bretele violet.

— Eu n-am ucis pe nimeni ! N-am ucis pe nimeni, se smiorcăie el.

Asta o știu și eu prea bine. Dar am făcut pe prostul ca să mă distrez, și m-am distrat. Spuneți și dumneavoastră, dacă n-am făcut bine ! Să-i fie învățătură de minte acestui puști insuportabil. Frica stă la baza onestității.

— Explică-te...

— Știam de la femeia de serviciu că Brioux era bogat... Mi-a venit ideea să mă duc la el în cameră să văd dacă...

— Dacă nu găsești ceva bani ?

— Da...

— Și, ai găsit ?

— În dulap ; erau o mie de franci băgați într-un pachet de țigări...

— N-ai văzut pe nimeni ?

— Nu... Ușa lui era întredeschisă. Înăuntru nu era nimeni... Am intrat... am fost un nebun. Regret din tot sufletul !

— Fără salată, păstreaz-o pentru juriu !

— Juriu ! strigă el...

— Continuă...

— M-am dus drept la dulap... L-am deschis. Capul mi se învârtea și de frică îmi bubuia inima... Am zărit pachetul de țigări... L-am deschis...

— Bun... Și pe urmă ?

— Pe urmă. M-am întors la mine în cameră. Am băut apă și m-am întins pe pat să-mi vin în fire, mă simțeam complet terminat...

Îl privesc. Un strop de milă se mișcă în mine. În fond, e sămânță de burghez. Nu-i băiat rău. A trăit o aventură care-l va marca pe toată viața.

Precipitat, scoate un teanc de bani din buzunar.

— Ăștia-s toți care mi-au rămas ! Am cheltuit cam o sută cincizeci de franci... Ca să mă îmbăt...

— Aha... Mi-ar place să-mi povestești faptele exact cum s-au întâmplat... Când ai intrat în cameră, nu ți-a atras nimic atenția ?

— Nu... Ah ! ba da, era un miros ciudat...

— De praf de pușcă ?

— Da... cred că asta era...

— N-ai auzit un foc de revolver din camera ta, câteva ore mai devreme ?

— Nu... Dar nici nu-i de mirare, ferestrele mele dau spre stradă... Și cu circulația asta...

— Și în cameră, nimic de semnalat ?

— V-am spus tot.

— Pariez că nu, gândește-te... N-a sunat cumva telefonul ?

Băiatul tresare.

— Ba da, așa-i... M-a speriat așa de rău... Nici nu mai îndrăzneam să mă mișc. Patronul se apropiase de scară... Am crezut că are de gând să urce și atunci am ridicat receptorul.

Dragii mei, aici au ajuns atenienii ! Toată bătaia asta de cap nu a avut alt scop decât să trăiesc această clipă crucială. Încă de pe când am condus ancheta la *Mont-Chauve,* m-am prins că Philippe intrase în camera papei să șterpelească ceva, nu să ucidă și că el a răspuns la telefonul lui Pauvel.

Savurez momentul și delicatețea lui.

— Gândește-te bine și cântărește-ți cuvintele cu o balanță fină, îi murmur eu. Ce-ai vorbit la telefon ?

Tuyé realizează gravitatea situației. Își închide ochii și se reculege. Îi mai revine puțină culoare în obraji. Mă uit la el și mă gândesc că, fără barbă, ar arăta ca un mâț plouat. Parisul nu-i de el. E un alcool prea tare pentru un pușți ca ăsta. Ar face mai bine să-și ia un bilet și să se întoarcă în satul natal, unde bătrânul lui vinde tractoare sau fabrică limonadă...

— Era un bărbat, rostește el concentrat la maximum. Părea grăbit. A zis : „Paul ?“ Am scos un mormăit... El a adăugat : „Aici Marc“... Am mormăit din nou... După care, a spus foarte repede : „Evenimentele par să se precipite, am dat dispoziții să se acționeze, ia-ți măsurile de rigoare“... Și a închis.

— Asta-i tot ?

— Absolut tot...

Îmi repet fraza : „Aici Marc, evenimentele par să se precipite, am dat dispoziții să se acționeze, ia-ți măsurile de rigoare.“

Concluzia : Pauvel și Brioux erau intimi, fiindcă se tutuiau și-și vorbeau pe numele mic. Pregăteau împreună o lovitură. O lovitură pe cale de a se realiza. Dar, exista cineva : omul în costum albastru, care punea serioase bețe în roate.

— Bun...

Rămâne de văzut, de studiat, de cumpănit...

Îl apuc de cravată pe micuțul Tuyé și-l salt pe jumătate de pe scaun. Cu stânga îi altoiesc o labă peste mutră și încă una cu dosul și iar cu palma, și

iar cu dosul... Se face stacojiu. Pe față îi apar pete vineții. Începe să bocească.

— Ascultă, îi spun. Am să-ți dau un sfat bun, puștiule : rade-ți barba, fă-ți valiza și întoarce-te la părinți. Apucă-te de meseria lui taică-tu și fă pictură duminica. Unui vameș i-a reușit, nu văd de ce nu i-ar merge unui negustor de robinete... Însoară-te, fă copii, și încearcă să fii cinstit... Dacă n-ai să urmezi cu sfințenie programul ăsta, te trimit la zdup câte zile ai mai avea... Și mai ales, să nu mai dai bir cu fugiții, ai priceput ?

Nu se mai gândește la frecția pe care i-am administrat-o. În capul lui strălucește doar dulcea libertate, pe punctul de a și-o dobândi.

Mă privește cu ochii unui motan amorezat de o bucată de bojoc.

— Hai, întinde-o ! îi spun. Și nu glumi cu cazierul ! O dată pătat nu-ți mai servește la nimic.

Capitolul XIV

BRAVO !

Nici n-a apucat bine să plece bărbosul, că apare Georgel. Ține în mână o pungă mare de hârtie, umflată. Are aerul cuiva care a descoperit modalitatea înlocuirii untului cu pase magnetice.

— Ce mai nou ? îl întreb.

Georgel învârtește punga de hârtie.

— Triffeaut n-a purtat niciodată pălărie, declară el. Asta-i cea găsită asupra cadavrului. E mai mare cu două numere și ușor uzată, dovadă că a fost purtată. Deci, nu era a lui.

Pentru prima dată începe să mă intereseze băiatul ăsta. Detaliul cu pălăria îmi trezește un interes excepțional. De ce era asupra victimei, dacă ea nu purtase niciodată așa ceva în timpul vieții ? Mister și constipație !

Examinez obiectul. E dintr-un fetru gri-perl, din magazinul Trouchard (pălăria care face chipul să vorbească) slogan cunoscut și justificat... Dacă ar putea face și mutra lui Triffeaut să vorbească, am afla tare multe... Dar acum, ar trebui să-l convocăm de urgență pe bunul Dumnezeu, pentru a da cuvântul agentului de asigurări. Acolo unde-i el, nu se mai debitează povești...

— Bun, îi spun lui Georgel. Ai marcat un punct, fiule.

Dintr-o dată, strugurii i se urcă la cap, cum zicea adjunctul meu, dar nu se prefac în vin roșu.

— Și încă nu-i tot, adaugă el...

Îmi vântură triumfător o fotografie, reprezentându-l pe Pauvel în timp ce urca în mașina lui.

— Din păcate, n-o am pe cea a lui Brioux, n-am reușit să-i aflu adresa !

— Nu-ți mai bate capul ! Am făcut eu rost... îi spun, glumind.

— Ah ! rostește el, decepționat...

O ia ca pe o glumă răutăcioasă. Îl reconfortez cu un surâs gentil. Dar acest Georgel are cel mai nesuferit caracter din sector. Scoate *France-Soir* din buzunar și se duce într-un colț să citească. Între timp, apare Mignon, cu burta înainte, cu prohabul prost încheiat și plin de pete de grăsime pe cămașă.

— Ei ! exclamă el, se pare că evenimentele se precipită ?

Și-a redobândit întreaga dispoziție. Nu-și mai face sânge rău, bietul băiat ! Stă liniștit în biroul lui și studiază rapoarte. Din cinci în cinci minute coboară să dea pe gât un pahar, la barul din colț... Biberonul și haleala sunt cele două mamele ale

Franței ! S-ar părea că se scoală în toiul nopții să-și prăjească ouă cu slănină ! Bérurier m-a pus în temă. E plătit să știe tot, căci el se culcă cu madame Mignon, o femeie incendiară, dacă ar fi să mă iau după ceea ce se povestește ! Una dintr-alea care au în chiloți un vulcan în plină erupție.

Îi relatez diferitele faze ale afacerii.

— Rezumând, spune el după ce-și trece laba în mănușă de box peste moacă, Pauvel, orice s-ar zice, era în cârdășie cu Brioux. Împreună pregăteau ceva pe cale să se realizeze. Bărbatul în albastru, clar, nu-i dintre ai lor, fiindcă s-a pus să-i decimeze. Precis, el l-a lichidat pe Triffeaut. Ce raport există între agentul de asigurări, asasinul lui și tandemul Brioux-Pauvel ? Iată ce trebuie să-mi elucidați...

— Evident, intervin eu, ăsta-i nodul problemei !

— Fără să mai vorbim de prima victimă : numita Permezel...

— De ea, am să mă ocup mâine. Nu-s nemulțumit că am procedat în ordinea asta. Cred că ziua de azi a fost destul de fructuoasă, nu ?

— Ce să mai vorbim !

— Nimic nou despre omul cu Lancia ?

— Nu. Am dat dispoziții să se difuzeze semnalmentele lui și ale mașinii. Ăsta nu-i sănătos la cap, de extermină oamenii la volanul unei mașini așa ușor de reperat ! Nu ajunge el prea departe, e clar...

— Să sperăm. Mi-ar place să pălăvrăgesc niței cu el !

Cuvântul „pălăvrăgesc" îl bine dispune pe Mignon. Își și imaginează scena. Pălăvrăgeala este, ca să spun așa, specialitatea lui. El a devenit șef nu datorită capului, ci pumnilor. Palmele distribuite

de el au darul să-i facă vorbăreți chiar și pe cei născuți din încrucișarea unui crap cu un surdo-mut !

Îi pocnește și pe cei tari de ureche. Nu-ți vine a crede, și totuși, metoda dă roade. Când iau foc pavilioanele, începe capul să dea în clocot !

— Mai e și chestiunea pălăriei, murmur eu. Mi se pare misterios, nu, un tip care vine cu capul gol la locul crimei și care e găsit gătit cu o pălărie prea mare pentru scăfârlia lui ?

— Da... Treaba-i interesantă, spune el, gurmand. Numai să-mi aduci aici pe cineva, și-l fac eu să vorbească...

— De acord... Dar să nu bruscăm lucrurile.

— Pe acest Pauvel, n-ar fi mai bine să-l ridicăm imediat ? Telefonul dat lui Brioux e un motiv suficient pentru a-l califica suspect.

Își freacă palmele.

— Și nu mai e altul ca mine în stare să transforme un martor în suspect și un suspect în vinovat...

— Știu... Totuși, continuu să cred că Pauvel ne este mai util liber, decât arestat. Și pe urmă, nu-i genul de om care să se lase intimidat, Georgel o poate confirma...

— Îhî, îhî, mormăie Georgel...

— Cu mine, ne asigură Mignon, toată lumea se simte intimidată.

Își agită labele grele, de elefant. Ai zice, niște păsări mari de pradă. *Of course*, când ele aterizează pe un portret, produc mari stricăciuni, și incită la supunere...

— Oricum, n-avem de ce să ne grăbim, o retez eu scurt.

— S-a făcut. Coborâm să sugem ceva ?

Îmi privesc ceasul. Arată șase și câteva minute...

Întâlnirea mea cu micuța secretară e stabilită pentru ora opt.

Am tot timpul.

— Hai să mergem, suspin eu. Avem și noi dreptul să ne înecăm amarul într-un pahar. Muncind din greu, ajungi să uiți că mai există și Martini-gin pe lumea asta.

Mignon se ridică.

— Nu vă temeți de curent ? îl întreb.

— De ce ?

Îi arăt prohabul.

— Pentru că a rămas magazinul deschis...

Începe să râdă și se încheie.

— Nici un pericol pentru caserie, face el, vânzătorul a rămas înăuntru.

PARTEA A DOUA

O NOAPTE ALBĂ

Capitolul XV

ANNETTE

Am păstrat din adolescență o prospețime a spiritului cu adevărat neobișnuită. Astfel, dacă merg la o întâlnire, inima îmi bate într-un ritm deosebit. Mă simt emoționat, pe cuvânt ! Ca un școlar. Nu găsiți voi ăștilalți, că-i surescitant să te întâlnești cu o femeie ? Aud : numai prima oară ? Îți faci tot felul de gânduri, construiești, idealizezi, te umezești — moral. Bineînțeles, vă servesc niște tartine pe care nu le puteți gusta. Niște neavizați ca voi pentru a pricepe marile sentimente, trebuie reeducați într-o școală de handicapați mintal !

În fine, e plăcut să te poți exterioriza, chiar și în fața unei glastre cu mușcate ovipare ! În fond, toată viața e așa : îți descoperi bogățiile voalate unor ființe sau lucruri total indiferente.

Iată, avantajul meu principal... Înțelegeți ce vreau să spun ? Eu mi le descopăr la pereți, de cele

mai multe ori. Mă credeți nefericit, nu ? Și când stai și te gândești la toate damele care dau bani ca să se instaleze în fața unui ecran unde li se înfățișează alb-negru, mutra lui Michel Simon ! [1] Da, e trist !

Ah ! prima întâlnire ! Nici nu se poate imagina ceva mai plăcut în materie de senzații dulci. O întâlnire ! Fiecare ia măsurile celuilalt „Ia uite, n-am remarcat că avea o aluniță pe gât..."

Urmează despărțirea, regăsirea și începe rutina. Ce mizerie ! Iată adevăratul șancru al umanității ! Cel care macină iluziile ! Cancerul poeziei... Păduchele libertății...

Rutina ! Cu obișnuințele ei cenușii, cu sufocanta ei permanență ! Cu previzibilul, cu ineluctabilul ei ! Rutina, imuabilă, perfidă, mucegăită, corozivă ! Rutina cu programul ei acceptat, cu da-ul sacramental, cu spălatul picioarelor duminica, cu al ei un an și o zi, nouă luni, cincizeci și două de săptămâni, cu afurisitul ei de calendar, cu orologiul, ei vorbitor ! La patru fix, ora de plictiseală, ora când te joci de-a tata și de-a mama, ora când tragi o țigară, ora când îți duci țâncii at the public school [2].

Cu aceste gânduri pesimiste, ajung la *Pam-Pam de l'Opéra*. Barul e ticsit de lume. În cartierul Operei și pe Champs Elysées se înghesuie toți americanii, toți englezii, scandinavii, teutonii. Descumpăniți de Marele Paris, trag cu toții la lumină. În caz că vreun bandit le-ar implânta un cuțit într-un loc întunecos ? Sunt și alte rele care s-ar putea întâmpla !

O zăresc pe secretara lui Pauvel, stând trist în

[1] Michel Simon (18995—1975(actor francez de origină elveţiană, de mare succes în cinematografie. (n.t.)

[2] la școala publică (lb. engleză în original) (n.t.)

fundul primei săli, îngrijorată. Pândește cu strășnicie intrarea. Se gândește, probabil, că n-am să vin, fiindcă, în clipa în care cele optzeci de kile ale mele își fac apariția în cadrul ușii, tresare de bucurie și i se luminează vitraliul.

E trecută de 31, demoazela. Merită să-ți amanetezi ceasul ca să ieși cu ea. Poartă un taior cu un guler de panteră — imitație, care-i vine de minune. Nu știu dacă v-am zis, dar e roșcată, mai curând acaju, ceea ce se potrivește admirabil cu ochii ei verzi, strălucitori.

Cât privește formele, fiți convinși, și un orb și-ar dibui drumul pe geografia ei... Iar guriță e atât de fainâ, că o dată reperată, nu te mai poți uita în altă parte.

— Mă tot gândeam că n-o să veniți, murmură ea întinzându-mi mâna.

— De ce, cred că am ajuns la timp, nu ?

— Așa-i, eu am sosit ceva mai devreme...

Îmi spun că așa fac ele prima dată ; însă mai târziu, după ce și-au cântărit omul, poți veni la întâlnire cu ceva de tricotat sau să te apuci să dezlegi cuvinte încrucișate...

Încep să debitez balivernele de rigoare : dacă știe cât e de încântătoare, că se îmbracă dovedind un gust deosebit, că parfumul ei este de o rară delicatețe și că alături de ea Brigitte Bardot e zero.

Înghite toate astea ca pe o jumătate de duzină de stridii, plăcut înfiorată. Mă strâng lângă ea pe banchetă. Căldura mea și a ei fac casă bună împreună. Coapsa ei, lipită de a mea merită toate tricotajele din magazinele Rasurel existente în lumea întreagă ! Pe cuvânt de onoare ! Și eu știu ce-i aia onoare : am avut și eu când eram tinerel !

Bineînțeles, prima ei întrebare a fost să se informeze în legătură cu blazonul meu.

— Aveți un nume deosebit, îmi spune ea, l-am ținut minte. Sunteți străin ?

— Nu. Doar bunicul e de prin părțile Savoii. Nu-i știți pe coșarii cu scara în spinare, care seamănă cu niște pinguini ?

Nu-i vine a crede.

— Vă țineți de bancuri... Spuneți-mi, care-i prenumele dumneavoastră ?

— Antoine... E cumva urât, ce credeți ? Îmi puteți spune Tony : e comun, dar fetelor le place !

— Da de unde, declară ea. Antoine e cu mult mai frumos.

— Și pe dumneavoastră ?

— Eu mă numesc Annette.

— S-a cam făcut ora mesei, nu ? Aș pune ceva la jgheab !

Tipa face grații...

— Vă place să vă țineți de glume. Ce profesiune aveți ? Reprezentant de firmă, pariez ?

— Exact !

— Și ce reprezentați ?

— Umbrele, îi spun eu...

— De ce vă bateți joc de mine ?

— Oh ! Annette, să nu mai vorbim de serviciu. Ce-ar fi să ne oferim o seară în care să uităm de toate ? Uite, știu eu un mic restaurant, formidabil, pe strada Arcade : La Max ! Campionul homarilor Termidor și al puilor fripți...

Cuvintele mele o fac să saliveze. Se apropie mai mult de mine. Am crescut în ochii ei. Un tip, care-ți propune chiar de la început să halești homari, me-

rită respectat. Și fie vorba între noi și gara Lyon, mă respectă, Annette...

— Hai să bem un whisky, îi propun.

— Oh ! nu, e prea tare.

— Da de unde !

Planul meu e s-o fac să bea zdravăn. E planul fiecărui francez care iese cu o puicuță, luați notă ; dar eu adaug aici o intenție particulară. Știu că alcoolul dezleagă limbile, or, eu vreau să aflu atâtea despre Pauvel !

Dăm pe gât două pahare și o întreb dacă e gata. Fata pune mâna pe un impermeabil din nailon subțire și se ridică.

În doi timpi și trei mișcări, ajungem în localul prietenului meu Max, regele homarului Termidor ! Max e un tip isteț. Îți ia măsurile cât ai clipi. Dintr-o privire înțelege tot. Când debarc cu marfa mea, îm iese în întâmpinare grăbit. Prudent, nu face greșeala să-mi dea în vileag titlul și nici măcar să arate că ne-am cunoaște. Așteaptă.

Îi fac cu ochiul și-l pun în temă :

— Salut, Max, am putea lua masa ? Am avut o zi încărcată, clienți mulți, și-s mort de foame. La reprezentanță n-ai încotro și sari peste prânz aproape zilnic !

Max ne conduce la o masă în fundul sălii, chiar în spatele unui acvariu uriaș, în care peștișorii exotici își caută hrana într-un curcubeu de sclipiri delicate.

— Am să vă răsfăț, spune el... Îmi dați mână liberă ?

— Îi putem acorda votul nostru de încredere, o asigur eu pe Annette.

— Nici nu mă îndoiesc, se sclifosește ea.

— Bun, face Max, atunci vă propun păstrăvi cu migdale şi raţă pe portocale, ce ziceţi ? N-are rost să vă încarc stomacul cu aperitive. Ca să poţi savura o mâncare, trebuie să-ţi fie foame... După brânzeturi, vă rezerv o patiserie — surpriză !

— Dă-i bătaie, Max !

Fata declară că ar vrea să se ducă să se spele puţin pe mâini. Toate spun aşa când merg să facă pipi.

— Ia zi, glumeşte Max, unde-ai pescuit-o pe zâna asta, la Christian Dior ? Sunt convins că n-ai să te plictiseşti !

O dată enunţată această prezicere, se retrage la oalele lui.

Băuturile sunt întotdeauna de primă calitate la Max. Dăm gata o sticlă de vin alb şi atacăm voinicește raţa, înaintea noastră cu un clondir prăfuit de Pommard.

Tipa e în al nouălea cer. Înfulecă bunătăţile cu poftă ! În seara asta nu se mai gândeşte la linie, Annette. Linia rămâne pe mâine : morcovi raşi, iaurt, mere. Meniu *Marie-France*. S-ar părea că la noi se mănâncă prea mult. Toate revistele pentru femei te avertizează. Ne batem joc de stomac, de ficat, de pancreas, vezică şi nu mai ştiu de ce încă ! Campania a pornit de la elveţieni. Culmea ironiei : ţara ciocolatei şi a fripturilor în sos de vin ! Ei au lansat restricţiile, după război ! Întâi ne-au dat ora exactă şi acum ne dau reţete de slăbire. Fiecare dă după cât îl lasă inima, evident.

Masa e grozavă, în orice caz. Annettei îi ard obrajii şi, după felul cum îşi freacă piciorul de al meu, nu-i interzis să te gândeşti că tot aşa va face şi în alte împrejurări.

— Sunteți mulțumită la locul de muncă ? o întreb ca într-o doară.

Lansez, cum s-ar zice, un balon sondă.

— Destul, face ea.

— Pauvel lasă impresia că nu-i omul să-i placă glumele.

— Într-adevăr, nu-i plac. Dar când îți vezi de treabă, e suportabil...

— În dimineața asta, în orice caz, era în toane rele. Ce nu-i merge cum trebuie ? Cumva afacerile ?

— Oh ! nu cred...

— Apropo, ce învârtește el ?

Pare stupefiată, iar eu realizez ce gafă am făcut. Să nu știu cu ce se ocupă întreprinderile Pauvel după ce m-am declarat reprezentant, îi pare cam bizar.

Încerc s-o dreg rapid :

— Eu m-am dus să-i propun o afacere din partea unui prieten, dar n-am nici un fel de cunoștințe în branșa industrială.

Nu precizez despre ce afacere e vorba.

— Oh ! La noi, spune ea, se fabrică mai ales motoare mici pentru ambarcațiuni...

— Foarte interesant.

La noi ! Salariații au un fel al lor de a se crede acționarii uzinei în care muncesc ! La noi ! Câștigă o nimica și cheltuiesc tot cât ai zice pește, dar totuși e „la ei"...

În orice caz, Annette i-a dat drumul. Dacă patronii vorbesc cu plăcere despre angajații lor, angajații vorbesc cu o plăcere și mai mare despre patronii lor. E destul să-i conectezi pe acest subiect că pe urmă nu mai știi cum să-i oprești.

Îmi povestește de Pauvel vrute și nevrute. Știu tot : adresa, metresele, cravatele, crizele de urticarie, recăsătoria și fidelitatea manifestată față de Pall-Mall.

E suficient să punctez conversația cu câte un „hmm, hmm" și ea aleargă ca pe roate.

Din tot ce-mi spune, reiese că Pauvel e un om de afaceri serios în munca lui, dar cam petrecăreț. Călătorește des în străinătate și cheltuiește o groază de bani.

— Spuneți-mi, intervin eu, vinerea trecută, am impresia că l-am zărit pe lângă Operă în jur de unsprezece. Cu toate astea, diminețile rămâne la birou, nu ?

— În general, da, ciripește coțofana mea.

Stă și se gândește.

— Vinerea trecută ?

Apoi, deodată :

— Oh ! da... Sigur că a ieșit ! A primit un telefon, îmi amintesc. Chiar am crezut că s-o fi întâmplat ceva. Nici n-a pus bine telefonul în furcă și a și zbughit-o din birou...

Mă stăpânesc și întreb doar :

— A fost ceva grav ?

— Nu știu și nici n-am să știu vreodată... A revenit pe la prânz, chiar în clipa în care eu plecam... Părea tare supărat... *Era pentru prima dată că-l vedeam cu capul descoperit pe stradă !*

Aici, dragii mei, e cât pe ce să mă înec dând peste cap paharul de Pommard, și-mi uit furculița în copanul de rață.

„Pauvel a ieșit grăbit înainte de a fi fost asasinat Triffeaut și a revenit după aceea fără pălărie !

Vă prindeţi unde bat, ceată mişcătoare in curs de descompunere ? Fără pălărie ! Iată scăfârlia care-mi lipsea ! Triffeaut, care nu purta niciodată, avea una în clipa morţii ; prea mare pentru capul lui de rahitic ? În acelaşi timp, secretara lui Pauvel se miră că-şi vede bosul cu tărtăcuţa descoperită. Ce concluzie ar trebui să trag de aici ? Că Pauvel e asasinul lui Triffeaut ? Nu prea văd ce altceva s-ar putea deduce din situaţia asta încurcată. Bun, dar atunci, ce rol a jucat bărbatul în costum albastru ?...

Băieţi, ancheta mea merge bine, dar au mai rămas nişte amănunte de scos la lumină, nu credeţi ?

— Ia spune, Annete dragă... (am trecut la dragă, ceea ce vrea să însemne ceva, nu ?), Spune, Annette, inimioara mea, catifeaua degetelor şi trandafirul nopţilor mele, tipul, al cărui telefon a motivat plecarea bruscă a bosului, cine era ?

— Nu-l cunosc, îmi răspunde ingenua, dar avea un accent particular.

— Un meridional ?

— Nu chiar, dar avea ceva străin. A cerut să vorbească din partea domnului Triffeaut, dar n-a spus prea multe ca să pot să-mi dau seama...

Brusc, un semn de întrebare îi explodează la etajul superior.

— De ce-mi puneţi toate întrebările astea, Antoine ? S-ar părea că vă interesează viaţa particulară a lui Pauvel ?

Nu ezit nici o clipă şi, în loc să protestez, dau cu capul înainte.

— Cum să nu mă intereseze, inimioaro ! Când vrei să faci afaceri cu un om, te afli într-o poziţie mai avantajoasă dacă-i ştii toate dedesubturile...

— Oh ! face ea, înțeleg, de aia m-ați invitat ?

Nu-i proastă viespea ! A adulmecat totul cu năsucul ei delicat.

Din fericire, n-a priceput unde băteam eu și se bosumflă, jucând rolul fetiței model.

— Îți interzic să gândești o asemenea stupiditate ! rostesc cu o seriozitate care mă costă un cârcel la piciorul drept, pe care nu știu cum să mi-l răsucesc, să nu izbucnesc în râs.

Copila mea se simte liniștită.

Ca să creez o diversiune, îi aplic un pupic umed pe gât.

De la tejgheaua lui, Max îmi aruncă o ochiadă strengărească. Desfăcându-și brațele și strângându-le brusc la piept, descrie un gest elocvent. El știe cum se va sfârși această încântătoare serată. De fiecare dată, vede în biserica lui băieți care vin cu midinete, ca Annette. De regulă, patroni cu dactilografele lor. Totul începe cu o langustă și se termină la orizontală, pe o canapea ! O repriză rapidă, și acum, la revedere...

Cum îmi las să cadă osul cu măduvă, Annette reacționează urgent. Îmi întinde gura, o gură foarte apetisantă, trebuie să recunosc și mă văd obligat să-i întorc un pupic în sos suprem !

— Să vă servesc desertul ? rostește preocupat Max, cu ochii în flăcări, ca o retragere cu torțe.

— Da sigur, îl îndemn eu.

Annette încearcă să păstreze convenienețele...

— Dar e exagerat, face ea.

Cum toate spun același lucru, nu reacționez.

— Ești un mare ștrengar, adaugă această fragedă cărnică de vânzare.

— Așa-i, recunosc eu, iar dumneata, Annette, ești sora Tereza coborâtă pe pământ...

Nu-și dă seama dacă-i cazul să se supere, dar preferă să ia partea veselă a lucrurilor.

În acest moment, apare Max cu o chestie tehnicolor, care pune capac cinei noastre, un adevărat magazin alimentar. Are de toate înăuntru : înghețată de vanilie, cremă de ciocolată, piure de migdale și, dacă te uiți mai bine, un fir de păr de-al lui Max.

Fetița se delectează.

Îmi spune cu gura plină :

— Ce nu înțeleg eu la patron e că n-a purtat doliu după cumnata lui... Știu că s-a recăsătorit, dar o cumnată, rămâne cumnată... Ar fi putut măcar să se ducă la înmormântare, nu ?

Femeile sunt delicios de bizare. În momentul în care savurează cea mai divină prăjitură, găsesc ele prilejul să denigreze pe careva.

— Ah ! murmur eu indiferent. Și-a pierdut cumnata ?

Dacă și-ar fi pierdut nasturele de la manșetă, m-ar fi impresionat la fel de mult.

— Da, și într-un mod foarte straniu... Trebuie că ați văzut prin ziare...

Încă o dată sunt gata să mă înec.

— Ce să văd ?

— Cum a murit cumnată-sa... Cu gâtul tăiat... I-au găsit cadavrul în canalul Saint-Martin... văduva unui fost colonel de aviație. Ce mai ziceți de asta ?

Pentru Annette sunt situații care contravin bunului simț.

— Și cum o cheamă pe cumnata asta ? o întreb eu, deși cunoșteam deja răspunsul.

— Permezel, îmi răspunde drăgălaș păpușica, îndesându-și în gură o porție de prăjitură, mare cât un rucsac din Tirol.

Capitolul XVI

ÎN SĂNĂTATEA DUMNEAVOASTRĂ !

După asta, cortina ! Dacă nu vă plac aceste bo-vituri de teatru, să vă servim o bere !

Când mă gândesc că la început căutam trăsături de unire între cele două crime, Permezel și Trif-feaut ! Dumnezeule ! Trăsătura de unire era chiar Pauvel. Cumnat al primei victime, asigurat prin strădania celei de a doua. Amic al papei luciferienilor, ale cărui însemne au fost găsite asupra celor doi răposați.

Un adevărat joc de puzzle [1]. Și elementele se adună, se adună, ca sardele în cutie.

Trebuie s-o țin așa până la capăt. De pe acum, mi se conturează un desen foarte frumos !

— La ce vă gândiți ?, mă întreabă Annette cu o voce șovăielnică.

Mă uit la ea.

[1] Joc de reconstituire a unui întreg din fragmente decupate.

— La tine, frumoasa mea.

E făcută cui. Îmi spun că, oricum, nu-mi pot continua ancheta în seara asta. Să fim și noi oameni...

— Mergem ? o întreb.

Și-i fac un semn lui Max care, obișnuit cu plecările precipitate, a și pregătit nota de plată, o durere !

— Încotro ? mă întreabă Venus.

— Unde vrei, îi răspund, fără să-mi bat capul.

Își consultă ceasul, ceea ce-i de preferat decât să consulte un specialist în boli venerice.

— E zece, Antoine... Nu mai am multă vreme. Locuiesc într-un cartier mărginaș, cu părinții și...

Îmi reprim o grimasă. Fetița are timpul limitat, deci trebuie călcată în viteză. Or, mie îmi place să fac lucrurile pe îndelete. Cu o subretă gen Thérèse, merge un amor pe fugă, între două uși... Dar cu niște fese în care ai îndesat rață pe portocale, nu mai e același lucru...

— Poate am avea timp să mergem la un film ? sugerează ea. Numai să mă pot întoarce la douăsprezece și jumătate...

Fără să-i răspund, o iau spre mașina mea. Strâng dreapta lui Max, care-mi strecoară apăsat un : „Noapte bună !"

— La ce cinema am putea merge ? mă întreabă Annette, care mi-a interpretat tăcerea ca pe o consimțire.

Îmi vine să-i răspund : La cinema-porno. Dacă-și închipuie că am să-i plătesc un film, își face iluzii, fetița. Am achitat o notă de optzeci de franci, acum trebuie să recuperez, ce părere aveți ? Doar un client debil mintal oferă mâncare ca pentru sto-

macuri princiare fără contrapartidă. Eu unul am simțul echilibrului.

Nu pedalez prea departe, doar până în strada Joubert, unde se află hoteluri mici și comode pentru ce-am eu de gând. Aici își rezolvă problemele băieții din cartierul de vest, fiind pe aproape de gara Saint-Lazare. Poți face amor după ce-ai terminat munca, și trenul de la ora șapte. Discreția, asigurată. Și nici nu-i prea scump. Mă opresc în fața unei astfel de creșe. Annette cercetează strada întunecoasă.

— Dar, nu văd nici un cinematograf, face ea...

— Am să-ți rulez eu un scurt metraj în relief, îi murmur.

Firmele hotelurilor sclipesc în noapte. Recunosc că produc o impresie de viciu, în obscuritate. De-a dreptul indecent și mă simt oarecum jenat. Fetița îmi intuiește intențiile.

— Nu, nu ! face ea... Oh ! nu.

Na, c-am nimerit peste o adversară a amorului liber ! O seară ratată la capitolul chiloți !

Mă aplec peste ea și-i aplic un sărut în stare să provoace idei necuviincioase unui întreg sobor euharistic.

Un record de durată ! Când o las, ar trebui să-i fac respirație artificială. Fără să-mi irosesc timpul, încep să-i masez avanscena, și simt cum i se întărește sub corsaj...

— Hai, vino ! îi ordon, deschizând portiera de pe partea ei.

Pe trotuar, o prostituată care fredonează o melodie în așteptarea unui client, ne privește amuzată. Se gândește la vremurile când un individ i-a jucat și ei aceeași piesă. Avea și ea virtutea ei, la care ținea ca la carnetul de CEC... și acum...

Acum, urcă scări interminabile cu masculi în călduri pe urmele ei. Viața, pentru ea, se reduce la niște trepte fără sfârșit, la răsuflarea avidă a bărbaților în spatele ei... Discuții, bideuri cu muzică...

Annette încă mai rezistă, iar eu sunt pe punctul s-o las baltă, fiindcă nu-mi place să fiu luat drept nătăfleț. Dar, cum mă simt în plină formă, și stânjenit la mers, mai fac o ultimă tentativă, care îmi reușește.

Cedează, tipa cedează ! O catapultez într-un hotel, o înghesui în lift și pe urmă într-o cameră. Îi dau un bacșiș subretei și-o îndemn să-și țină gura. Trag zăvorul și mă trezesc în starea de spirit de omului-ghiulea, după exercițiul lui periculos. Îmi vine să fac plecăciuni. Dar, mulțumesc lui Dumnezeu, publicul e restrâns, redus la o singură persoană, dar ce persoană !

Acum, ce-a fost greu s-a făcut. Să intri pe ușa unui hotel pentru prima dată cu o fetiță, este echivalent cu străpungerea barierei de sunet de către un supersonic. După asta, totul merge de la sine.

Annette se așează pe pat și așteaptă.

— Ai fost un rău, se smiorcăie ea.

— Stai puțin, că te îmbunez numaidecât.

Și încep s-o dezbrac, distribuindu-i sărutări nebune, care o fac să-și piardă capul.

O clipă mai târziu, suntem în pielea goală pe divan. Camera e concepută anume pentru asemenea împrejurări, toată numai oglinzi, cu un ecleraj savant. Am impresia că am devenit un număr de atracție la *Folies Bergère*. Peste tot unde-mi plimb ochii, mă văd, ceea ce mă intimidează un pic. Întind mâna să răsucesc comutatorul, dar Annettè,

care trebuie că-i o vicioasă fără pereche, îmi șoptește :

— Nu stinge !

— O.K., zic eu, dacă preferi o ședință televizată... Cum dorești.

Prin urmare, fac abstracție de oglinzi și-mi încep treaba de biped pradă demonului cărnii.

La început îi servesc o porție de melci plimbăreți, natur ! O șmecherie de-a mea, care face tot atâta plăcere damelor decât un serviciu de masă de douăzeci și patru de persoane. Apoi o înlănțui ca o felină, una dintre creațiile mele de ultimă oră ; n-o găsiți încă în comerț ! De aici începe delirul ! Annette parcurge toată gama din Kama-sutra [1]. Nu mai e nevoie să-i cânt *Fascination* ! Geme în așa hal, încât în camerele învecinate locatarii își trag precis plapuma peste cap. Asta mă face să-mi aduc aminte de vizita mea la *Mont-Chauve*, azi dimineață. Ce înseamnă the life [2] : acum câteva ore, eu eram cel scos din sărite din cauza celor doi indivizi care făceau amor la Magnin ; îmi era milă de ei, cinic și sigur de mine... Și acum, iată-mă executând manevre primăvăratice !

Annette își strigă pe rând mama, tata, apelează și la bunul Dumnezeu ; dar, spre norocul nostru niciuna dintre persoanele interpelate nu se anunță... Suntem singuri, singurei, iar îngerii noștri păzitori trebuie că se dedau și ei la o partidă de plăceri pe coridor...

---

[1] Kama-sutra — tratat de artă a dragostei, scris în sanscrită între sec. IV și VII. (n.t.)

[2] viață (limbă engleză în original) (n.t.)

După toate astea, revin la chestii mai omenești, cum ar fi balansoarul cubanez și clopotele din Westminster.

Dintr-o dată, Annette începe să debiteze niște chestii atât de incendiare încât însuși patronul hotelului, un tip blazat de altfel ar galopa sub duș pentru a preveni propagarea focului.

Știe să-și aleagă secretarele, Pauvel. O, da !

Capitolul XVII

BUZUNARUL - POST - RESTANT

Când ne regăsim în maşina mea, miezul nopţii bate din toate părţile. Clopotniţa de la Sfânta Treime e cea mai categorică. Annette numără reprizele (o obişnuinţă contractată de curând).

— ...zece, unsprezece, douăsprezece...

— Stop, fac eu, niciodată un ceas n-a bătut de treisprezece ori !

Mi se aruncă de gât, nebună de recunoştinţă.

— Oh ! Antoine, ce bine a fost !

Aceste ticăloase pe două picioare, nu numai că se comportă ca nişte pisici în călduri, dar după aia se mai şi trezesc vorbind. N-au nici un pic de pudoare.

Eu, mă simt destul de dezamăgit la sfârşitul ceremoniei. Prefer să mă gândesc la ceva mai nobil, mai atrăgător. Dar maimuţele, nu ! După ce fac prostii, le mai şi evocă.

Îi depun pe obraz un sărut discret.

— Bun, hai să te duc acasă. Pe unde stai ?

— În Nogent !

Nu-mi prea surâde. Normal. Târfulița asta locuiește, față de mine, la capătul celălalt al Parisului. Va trebui să execut de două ori traversarea canalului Panama. După mica ședință de adineauri, nu-i prea entuziasmant. Ce n-aș da s-o pot șterge, să mă bag în scutece și să trag un pui de somn !

— O.K., Nogent...

Dau bice până în Republicii, o iau în direcția Națiunii, ajung la palatul Vincennes, tai prin Bois și debarc la Nogent. Îmi arată casa, la capătul opus al satului, bineînțeles, chiar alături de viaduct...

— Ce seară minunată, declamă ea pe un ton foarte sincronizat.

Și-mi întinde mincinoasa. O țuc din politețe, pentru ultima oară.

— Pe curând, am să trec pe la birou să te văd sau am să-ți dau un telefon...

— Mâine ? mă întreabă lacoma.

— Am să fac imposibilul !

— N-ai vrea să luăm cina la noi acasă, mi-ar place să-mi cunoști părinții.

— Om vedea...

E sigură pe ea, fetița ! Uite una care nu-și pierde timpul ! Aranjamentul ei e baban ca un excavator : a dat peste un Ion care copulează ca un pașă (ceea ce înseamnă a te exprima pe șleau), care nu-i deloc rău clădit, care-i pe deasupra galant și, își spune că ar fi o afacere strașnică să-l târâie de proaspăt la primăria din Nogent !

Atât că, aflați de la mine, își face iluzii deșarte, Annette. În ziua când am să zic „Da“ unui tip cu un

brâu tricolor, în locul unuia din flanelă, în ziua aceea, o să-mi puteți aduce o duzină de bavețele. Nu pentru viitoarele progenituri, ci pentru folosința mea personală, pentru că voi fi, în mod cert, la doi pași de un ramolisment integral.

— Hai, du-te și fă nani, îi murmur...

— Am să te visez pe tine !

A citit asta în vreo colecție la modă. Își saltă bărbia să-mi arate ce unghi frumos face cu gâtul. Se scaldă în lumina lunii, se badijonează cu idealuri.

Iar eu, eu îmi pun mașina în mișcare.

— Pe curând ! îi strig...

O manevră impecabilă și am întins-o spre Paris.

Carnea îmi e nostalgică. Îmi spun că, ajuns acasă, am să-mi ofer un whisky format mare, înainte de a trage pe dreapta.

Și de ce aș aștepta să ajungă *at home* [1] atâta vreme cât mai sunt o groază de baruri deschise ?

Opresc în fața unei braserii mari, în care derbedei triști bagă fise de douăzeci într-un tonomat.

Dau pe gât un scotch, și încă unul, meditând la ziua asta așa de lungă. Pe cuvânt, am impresia că durează de-o veșnicie.

Derbedeii au pus pentru a treia oară la rând ultimul șlagăr al lui Johnny Holiday. Probabil că vor să-l învețe pe dinafară, ca să-l intoneze trecătorilor întârziați, pe care-i vor înjunghia pe o stradă întunecoasă.

Dezgustat, plătesc și mă întorc la mașină. Când să urc, zăresc ceva care lucește pe bancheta din spate. Aprind plafoniera și constat că-i impermeabilul Annettei. Ea l-a aruncat acolo când am ieșit de

[1] acasă (lb. engleză în original) (n.t.)

la *Pam-Pam* și nu s-a mai gândit la el, preocupată cum era să mă dea gata.

Nu-mi place deloc, fiindcă va avea nevoie de el, iar eu am să fiu obligat să i-l aduc. Îl iau și-l arunc pe scaunul de lângă mine, bine dispus. Din buzunar, cade ceva. Mă aplec și ridic : e o scrisoare, al cărei plic e scris de mână și poartă indicația, cu litere de tipar, „pneumatic“ [1].

Privesc scrisoarea și citesc :

Ștefan Bolak — strada Jean Bouton nr. 12, Paris

Sucesc și răsucesc plicul. Adresa a fost scrisă de o mână bărbătească. Nu-i nevoie să-mi storc prea mult creierii ca să mă prind că Pauvel e autorul misivei. I-a cerut secretarei s-o pună la poștă, dar ea, cu gândul la întâlnirea noastră, a băgat-o distrată în buzunar și acolo a rămas. De unde, trebuie reținut că nu e bine să te lași niciodată pe mâna unei femei, mai ales când e vorba de ceva urgent. Toate au în cap un tub de ruj în loc de creieri.

Cu un gest hotărât, deschid plicul. O să-mi spuneți că sunt un indiscret, nu ? Dar uitați un singur lucru, mielușeilor, că eu sunt polițist, deci s-o lăsăm mai moale cu discreția.

Un copoi, care dă peste o scrisoare, este ca un câine hămesit care dă peste un tomberon : automat, trebuie să-și bage botul înăuntru.

Această misivă laconică mă pune pe gânduri, iată-i conținutul :

[1] Corespondență expediată de la un birou de poștă la altul prin tuburi cu aer comprimat. (n.t.)

De acord. Am să vă aştept toată noaptea în întreprindere. Obiectivul va fi gata pentru ora opt.

M.P.

M.P. nu înseamnă Military Police, ci Marc Pauvel.

Ce-o pune la cale, cetăţeanul ăsta ? Nu ştiu de ce, dar adulmec ceva ieşit din comun. Când se adună prea multe mistere, în mod fatal dau pe dinafară...

Pauvel ! Ciudată figură. Cumnata lui e asasinată, pe urmă agentul de asigurări. Îl cunoaşte pe Brioux, papa luciferienilor...

Ce bizară e toată afacerea asta ! Am impresia ca Mignon a avut dreptate când a propus să-l ridice pe Pauvel şi să-l „interogheze" pe un anumit ton. Până acum, a trimis două mesaje, negustorul nostru de mecanică fină, pentru a anunţa că pune ceva la cale. Eu, care am un nas mare cât cupola catedralei Sfântul Petru din Roma, eu vă pot garanta, negru pe alb, că nu-mi prea miroase a bine...

Mă întorc în bar. Derbedeii cei trişti continuă să-şi ofere muzică. Dau drumul în pântecele aparatului iluminat la toate piesele de douăzeci, existente în local. De data ăsta, au terminat cu Johnny şi-şi distilează o melodie veche a lui Mick Micheyl. O cunosc pe Mick. Aproape că am crescut împreună. Dacă ar fi aici, s-ar simţi măgulită să se audă gângurind. Şi-ar spune că e încă în vogă, ba chiar ar fi încântată să-i vadă pe golanii şi bărboşii ăştia punând-o să urle cât o ţine gura. Ce înseamnă gloria !

— Aţi uitat ceva ? mă întreabă barmanul, căruia probabil că i-am fost simpatic, judecând după zâmbetul ce-mi adresează.

— O fisă de telefon, te rog.

Îmi pune rondela pe tejghea şi-mi arată cu degetul uşa cabinei telefonice. Îmi studiez carneţelul de buzunar, pentru a descoperi numărul lui Mignon. Probabil că nu-i nimeni la această oră târzie în poliţie, cu excepţia vreunui individ incapabil, care sforăie pe ultimul număr din *Paris-Match*. Asta se cheamă la ei : permanenţă. Ce spui Nae ! În sfârşit, încercarea moarte n-are !

Spre surprinderea mea, nici n-a apucat bine să zbârnâie telefonul că, la capătul celălalt, cineva a şi ridicat receptorul. Şi culmea, răspunde Mignon în persoană.

— Alo, cască el, cine-i la aparat ?

— San-Antonio... Ia spune Mignon, dumneata faci ca soarele deasupra împărăţiei lui Carol cel Mare, nu mai asfinţeşti niciodată ?

Habar n-are de istorie, Mignon. De îndată ce încerci să citezi câte ceva, îşi retrage antenele ca un melc şi o face pe surdul.

— Ce mai nou ? mi-o retează el, mai curând plictisit.

— Câte ceva, pe acolo : am aflat că madame Permezel era cumnata lui Pauvel...

— Vorbeşti serios ?

— Pe onoarea mea ! Eu cred că acest zuav pontifical e băgat până-n gât. Mă întreb ce mai pune la cale. Trebuie să fim cu ochii pe el. S-ar părea că-şi va petrece noaptea în biroul lui din Villejuif. Mi-ar place să plasezi un om prin partea locului, o idee a mea. Ai vreun boy-scout la îndemână ?

— Ce-ţi închipui, că-mi trimit politehnicienii la culcare la ora opt ?

— Atunci, plasează unul rapid prin apropierea întreprinderii Marc Pauvel. Merită !

— S-a făcut...

— Cum de mai eşti la serviciu ?

— Am un client serios de interogat, pe o altă temă.

N-aş vrea să mă aflu în pielea zisului client. La aceste ore târzii, Mignon nu se prea dovedeşte blând cu semenii. E ora când pregăteşte şi distribuie infuzia de falange.

— Nici o veste în legătură cu tipul în costum albastru ?

— Nu, nu încă...

Cum eu mormăi nemulţumit, Mignon intervine :

— N-ai impresia că te cam grăbeşti ? Semnalmentele au fost transmise la sfârşitul după-amiezii, n-ai vrea să... Trebuie aşteptat...

— Să aşteptăm.

Sunt gata să închid, dar îmi vine o idee :

— Ia spune, Mignon, n-ai auzit pomenindu-se niciodată de un anume Ştefan Bolak ?

— Ce s-a mai întâmplat cu imbecilul ăsta ? strigă el.

Sar în sus.

— Fără glumă, îl cunoşti ?

— Păi cum de nu ! Nu-ţi mai aminteşti de afacerea Boniffet ?

Tresar. Bineînţeles, acum îmi vine în minte : Boniffet, bancherul asasinat de o bandă de indivizi misterioşi, care i-au subtilizat lingourile din casa de bani.

— Bolak era ?

— Cine altul ? El s-a ocupat de casa de bani... A încasat cinci ani de temniţă grea. A beneficiat

de o reducere a pedepsei pentru bună purtare. Am aflat că şi-a luat tălpăşiţa în America Latină, după ce a ieşit de la zdup...

— S-ar părea că nu i-a priit departe de patrie...

— De care patrie ? râde Mignon, e tot atât de francez cât este echipa naţională de fotbal !

— Altceva nu mai ştii despre el ?

— Nimic, deocamdată. A început să-şi facă iar de cap ?

— Habar n-am. Tot ce ştiu e că Pauvel i-a trimis o misivă pneumatică să-l anunţe că un anumit lucru va fi gata mâine la ora opt dimineaţa...

— Ce lucru ?

— Dacă ai printre relaţiile tale un fachir de încredere, ar trebui să-l întrebi pe el. Eu n-am nici cea mai vagă idee.

— În fine, ţine-mă la curent.

— Evident.

Închid şi aştept o clipă înainte de a părăsi cabina. E indicat să reflectez asupra situaţiei. În surdină, ajunge până la mine vocea plină a lui Mick... *Nici tu, nici eu !*

Mă simt uşor obosit, fir-ar să fie, după partida mea de domino. Cine, n-ar avea picioarele ca de gumilastic ?

Tare mi-ar conveni să trag un nani în pernele mele. Félicie trebuie că mi-a pregătit pătucul, a reglat radiatorul, a lăsat ceva bun pentru burtica fiului ei iubit. Un vin roşu înainte de a te băga în scutece, e formidabil ! Face cât toate hapurile de dormit !

Şi, cu toate astea, ceva nu-mi dă pace şi mă trage de mânecă. Nu-l ştiţi pe spiriduşul meu poznaş ? Micul individ abstract îmi trezeşte glasul con-

științei tocmai când vreau și eu să depun armele. De un sfert de oră îmi tot toacă la ureche :

„Hai, San-Antonio, tu știi, tu simți că se pregătește ceva în umbră și vrei să te bagi în plapumă ca un târgoveț cumsecade ? Ai încetat să mai crezi în semnele destinului, îngerașule ? Crezi că-i normal să găsești o scrisoare care n-a ajuns la poștă ? Ce s-ar mai alege de polițiști dacă nu și-ar ancora vgoanele de bunăvoința hasardului sau a Providenței ?“

Îl resping, scuturându-mi umerii :

— Tacă-ți gura, știu eu ce-am de făcut !

Agasat, ies din cabină. Derbedeii se pregătesc să pună un Gilbert Bécaud, de parcă ar ploua afară. Discul începe să urle din răsputeri. Îți vine să-ți înfunzi ceară în urechi, dar băieții fac cerc în jurul tonomatului ca să deguste din plin. Poate or fi surzi, mai știi ?

Mă îndrept spre tejghea și mai dau pe gât o tărie. Pe urmă, mă iau de toartă și mă trimit la plimbare.

Colac peste pupăză, constat că plouă. Toarnă cu găleata. Ce timp nesuferit ! Arunc o privire spre Parisul nocturn scăldat în ploaie. Ce drăguță imagine pentru un calendar cu poze de mașini rablagite. Subiect de reverie pentru cumetrele cu dorințe refulate.

Furios, mă propulsez în metroul meu portabil. Îmi fac rapid un plan al capitalei. Strada Jean-Bouton, știu cam pe unde e... Dacă n-am în cap o tomată toflegită, ar trebui să fie pe aici, pe aproape, în direcția Diderot !

Pun motorul în funcțiune. Docil, începe să toarcă. Vreți să-mi spuneți că-i ora potrivită să trec la acțiune ? De acord... știu asta ; dar nu-mi mai răsuciți plapuma în rană.

Acum, convins încotro evoluează lucrurile, am renunțat cu tărie să mai fac nani !

În fine, asta-i viața, nu ?

Cea a polițiștilor, în orice caz !

CAPITOLUL XVIII

O SURPRIZĂ

E trecut de unu când ajung pe Jean-Bouton Street, la numărul 12.

În cartier, toată lumea sforăie, cu excepţia unui bar, unde câţiva nordici prizează haşiş şi consumă târfe bătrâne, refulate, de prin unghere sordide. Nişte perverşi, toţi ştiu asta, în special fetiţele.

Opresc maşina în faţa numărului 12... E o casă obişnuită, destul de modestă.

Uşa de la intrare cedează la presiunea clanţei. Îmi spun că la ora asta, dacă mă apuc să iau un interviu portăresei, aş dezlănţui un tărăboi clasa-ntâi pe toată strada... Numai că trebuie să aflu unde-i reşedinţa domnului Bolak.

Din fericire, găsesc un tablou cu numele locatarilor lipit de geamul portăresei. Aprind lumina din hol şi citesc : „Bolak, etajul trei pe stânga."

Oftez, fiindcă mi-ar fi convenit să locuiască la parter, individul. Nu-mi mai pot târî picioarele, dragii mei. Nu-mi mai răspund la comenzi. Nervul motor are o pană de curent ! Ar trebui să-mi fac niscaiva injecţii cu beton armat ca să mă pot ţine drept pe picioare !

Oftând, încep să urc scara. Nici pomeneală de ascensor, natural ! Ar fi fost prea frumos ! Cramponează-te de balustradă, băiete, şi fă-ţi vânt ! Alizee, cum spun tipii cu erudiţia până la prohab.

Simt că-mi iese sufletul. Unde-i atletul desăvârşit, mă întreb ? O partidă de patru jamboane şi uite-l la pământ ! Fără glumă, îmbătrânesc, fraţilor... La treizeci şi cinci de ani e cam trist, trebuie să iau măsuri... Totuşi, n-aîm ajuns încă la menopauză, nu ?

Mă caţăr până la trei... O rază de lumină se filtrează pe sub uşa din stânga şi aud murmurul unei discuţii. Îmi lipesc urechea de uşă, dar sunt dezamăgit, nu pot deslusi nimic din ceea ce se vorbeşte înăuntru !

Şovăi... Şi asta-mi permite să-mi recapăt suflul.

Lumina de pe palier se stinge, dar mai înainte, reuşesc să reperez butonul soneriei. Apăs, o dată lung şi apoi, de două ori scurt.

Imediat se face linişte. Îmi dau seama că nu-i tocmai o oră potrivită pentru vizite de curtoazie şi că, probabil, i-am cam asfixiat pe cei dinăuntru.

În cele din urmă, o voce întreabă din spatele uşii :

— Cine-i acolo ?

— Din partea lui Pauvel, răspund eu.

Se aude un zgomot de cheie întoarsă într-o broască bine unsă și un triunghi de lumină portocalie îmi cade pe fațadă.

În cadrul ușii și-a făcut apariția un ins scund, lat în spete, cu un cap pe care n-ai îndrăzni să-l întrebi cât e ceasul în miez de noapte prin pădurea Saint-Germain.

Are ochi pătrunzători, o gură ca ghidonul unei biciclete de curse și nasul ușor turtit. Exact ce-i trebuie ca să corespundă exigențelor portarilor din marele hoteluri...

Mă cântărește cu o privire neutră, ușor aprinsă de curiozitate.

— Ce doriți ? mă întreabă el.

— Am o scrisoare pentru dumneavoastră, din partea domnului Marc Pauvel.

Tipul adulmecă.

— Bine, dați-mi-o...

Scot scrisoarea din buzunar și i-o întind. O apucă precaut, de parcă ar fi o viperă roșie.

Observă că plicul a fost deschis, își încruntă sprâncenele și-mi spune :

— Asta ce-i ?

— Păi... O scrisoare, precum vedeți.

— Desigilată ?

— Da, patronul și-a dat seama că a uitat s-o semneze...

— Aici sus, scrie „pneumatic" !

— A avut intenția s-o pună la poștă...

— Și a renunțat ?

— Exact.

— De ce ?

— Ca să ajungă mai repede, răspund eu, imprudent.

Îşi muşcă buza inferioară.

— Dacă o punea la poştă, ar fi ajuns la mine înainte de şapte, iar acum e trecut de miezul nopţii...

Vedeţi, cetăţeanul ăsta nu se lasă uşor dus de nas. Dar, din nefericire, am sub ţeastă materie de primă calitate.

— Din vina mea, îi răspund. Am uitat scrisoarea. Când să mă culc, am dat peste ea, în timp ce mă dezbrăcam... Atunci, am deschis-o să văd dacă era chiar aşa de urgentă... Fiind vorba de ceva pentru ora opt, mi-am zis că trebuie s-o aduc numaidecât.

— Ah ! Da ?

— Da...

— Credeam că Pauvel i-a rupt sigiliul ?

Îmi compun o moacă pocăită de băiat prins cu mâţa-n sac.

— Am zis şi eu aşa...

Încerc un râs anemic, pnţin convins, şi mai ales, puţin convingător.

— Cui i-ar place să fie tras la răspundere, înţelegeţi ? Dacă sunteţi un om cumsecade, n-o să-i spuneţi patronului că... E în toane rele, ar fi în stare să mă dea afară şi am trei copii, domnule dragă...

Privirea lui, tăioasă ca un cuţit, mă sfredeleşte. Aşteaptă patru secunde şi rosteşte :

— E-n regulă, intraţi, am să vă pregătesc un răspuns...

Îl urmez în interiorul cambuzei. Mă surprinde culoarul acela despuiat. Nici urmă de mobile, iar

tapetul, galben-murdar, plesnește... de râs ca spectatorii lui Charli Chaplin.

Străbatem coridorul de la un capăt la celălalt. În extremitatea opusă, e o încăpere luminată.

— Intrați ! mă invită tipul lat în umeri.

Intru.

Omul în costum albastru stă la masă în fața unei sticle cu coniac.

Capitolul XIX

CORIDA

Asta da surpriză !

Am impresia că visez. Apoi, îmi spun că probabil mă înşel. Dar nu, individul seamănă aidoma cu cel pe care mi-l imaginam. Corespunde perfect semnalmentelor furnizate de paznicul parchingului şi de Gilberte, semitârfulița.

E scund, foarte negricios, cu o mică cicatrice albă la colțul nasului.

Când mă vede, se ridică şi face mişcarea pe care o execută toţi gangsterii din lume. Prompt, îşi duce mâna la buzunar...

— Stai liniştit, îi spune omul care mi-a deschis.

Mititelul în costum albastru mă măsoară din cap până-n picioare.

— Cine-i ăsta ? întreabă el.

— Un salariat de-al lui Pauvel...

Avea dreptate Gilberte, are accent corsican, asasinul lui Brioux.

— Ce vrea ?

Bolak aruncă scrisoarea pe masă. Celălalt o ia și-o parcurge dintr-un foc.

— Ah ! bun, face el, după câte văd a devenit rezonabil ! Așa da, să nu mai pierdem timpul ; cu cât avem mai repede obiectul, cu atât e mai bine !

Bolak e gânditor și, nu știu de ce, dar încerc impresia neplăcută pe care o resimți când mănânci lângă un perete gata să se prăbușească.

— O clipă, rostește el...

Ridică receptorul și face un număr.

Sună îndelung până să răspundă interlocutorul de la celălalt capăt al firului. În sfârșit, se aude un țârâit și un clinchet.

— Pauvel ? întreabă bărbatul cu umeri largi. Aici Bolak.

Mă cutremur. Acțiunile mele par să fie în scădere, băieți. Trebuie să mă țin tare, dacă vreau să-mi sfârșesc zilele fericit, cultivând fragi pe un ogor însorit din l'Ile-de-France.

— ...Mi-a adus cineva scrisoarea dumitale, spune el. Văd că ai devenit mai rezonabil. Asta mă bucură.

Până aici, nimic nu-i pierdut. „Cineva" poate fi foarte bine un el sau o ea...

Pauvel Marc probabil că se arată surprins, fiindcă Bolak face „Hmm, hmm". În sfârșit, acesta din urmă glăsuiește :

— Bietul om a uitat să pună la poștă scrisoarea...

Fesele mele se pun pe aplaudat. „Bietul om" e clar masculin, și încă masculin singular — la ora asta târzie. Numai de nu s-ar prinde Pauvel.

După figura lui Bolak, îmi dau seama că s-a prins.

— Păi da, un om, mormăie el.

Liniște. Fără să lase receptorul, mă privește cu un aer puțin entuziasmat. Căutătura lui e incisivă de te ustură pielea.

— Ah ! Ah ! zice el... N-ai predat scrisoarea unui om ?

— Cum te cheamă ? latră spre mine.

Cât ai clipi, pun la punct un alt scenariu.

— Numele meu n-o să vă spună nimic... Sunt un prieten al Annettei, secretara lui Pauvel... Un prieten... intim, înțelegeți ce vreau să spun ? Când să se bage-n pat, fata a dat peste scrisoare... Uitase de ea... Atunci i-am zis : dacă-i urgent, lasă că mă ocup eu...

Bolak nici nu clipește.

— Secretara dumitale se numește Annette ?

Pauvel trebuie că-i răspunde afirmativ.

— Bun, pe curând, tranșează Bolak. Și mai ales, nu pleca de acolo. Sosim și noi. Mașinăria e pusă la punct ?

— ...

— Regleaz-o pentru opt fix...

— Fix, ăsta-i cuvântul, glumește tipul în costum albastru.

Bolak închide și se întoarce spre mine.

— Basmele tale mi se par foarte aiuristice, remarcă el.

Și mie la fel, dar n-are rost să mai insist.

— Deci așa, te culci cu secretara lui Pauvel, ai ?

— Fiecare își înmoaie biscuitul unde poate, obiectez eu...

Bolak își privește tovarășul. Ăsta a încetat să mai zâmbească. E ciudat de grav. O gravitate pe care o cunosc. Toți asasinii au expresia asta când se pregătesc să ucidă !

— Asta-i, le spun eu ; nu-mi rămâne decât să mă scuz pentru deranj... La revedere, domnilor...

Mă răsucesc pe călcâie și fac un pas în direcția vestibulului.

— Ei ! mă strigă Bolak.

Mă întorc. Inima mea, vă jur, face ore suplimentare.

— Da ?

— Ia ascultă aici.

Rămân locului.

— Ai o mutră care nu-mi place deloc, declară el calm.

— Păcat, articulez eu... Nu pot face altceva decât să mă eclipsez din fața ochilor tăi... Așa că, ori îmi iau valea, ori ne luăm la bătaie, la alegere !

Mititelul în albastru se apropie de mine.

— Eu ți-am văzut moaca pe undeva, mă asigură el... De când ai intrat, mă tot întreb unde, și am impresia că încet încet mi-am adus aminte... Dintr-un ziar, când a pățit-o un amic de-al meu... Afacerea Lebarois, este ?

Celălalt e sigur de el.

— Ești un copoi, afirmă el... Un blestemat de polițist ! Să nu-mi spui nu, că nu ține... Nu există doi ca mine, care să poată repera mai urgent un sticlete !

Partida e tranșată. Singurul lucru care-mi rămâne de făcut e să recurg *prompto* la revolver. Îmi bag mâna în haină, dar Bolak mi-o ia înainte. Tipul ăsta, ascultați la mine, trebuie că a muncit din greu într-un circ. El e cel cu plete și mustăți de mușchetar care a jucat rolul lui Buffalo-Bill la sfârșitul primei părți... Oh, iertare ! Am mai văzut eu iuți de mână, dar ca ăsta, nixt ! Mi-a rupt gura, nu mai am ce face !

Cât ai clipi din ochi, e cu pistolul în mână. Și unul nu glumă ! Un P. 38, nici mai mult, nici mai puțin. Un compostor ca ăsta îți face în carne găuri mari cât o gură de canal.

Oțelul alb lucește blând în penumbră. Și mutra lui la fel, de parcă ar fi sculptată în bronz.

Îmi dau seama că, dacă am nesansa să-mi duc gestul până la capăt, l-ar duce și el, or, cum mă devansează cu câteva secunde, San-Antonio ar fi acela care ar beneficia de o grădiniță pe piept.

Fraților, mie nu-mi plac crizantemele, mă indispun, și pe urmă, au așa un miros lugubru. Drept pentru care, prefer să culeg primăvara violete prin codri adânci.

— Doboară-l, strigă tipul în costum albastru.

Chipurile, îl încurajează pe amator ! Ăsta-i un ticălos și mai mare.

Dar Bolak are mai multă glagorie în tărtăcuță, dacă îndrăznesc să zic așa... Își dă seama că o împușcătură din archebuza lui, în liniștea nopții, ar scula tot cartierul...

Celălalt îi intuiește gândul.

— Stai așa, îi spune, am la mine amortizorul. Lasă că-i zbor eu creierii banditului ăsta. De când visez eu să vin de hac unui asemenea măgar !

— Gura, face Bolak, care pare să ia în mod hotărât comanda operațiunilor...

Dar ochii lui strălucesc de o poftă cumplită. Și el ar vrea să mă devoreze. Îi fac poftă...

— Deci ești copoi, rostește el. Nici nu mă mir ; scrie pe mutra ta. Și puți a polițist. De când ți-am deschis, ți-am simțit duhoarea ! Cum de-ai ajuns până aici ? Și scrisoarea lui Pauvel, de unde ai șterpelit-o ?

— Să admitem că am trecere lă secretara lui, îi explic eu. Îmi fac și eu meseria, nu ? Mi s-a spus să nu-l pierd din ochi pe Pauvel și să-i urmăresc toate mișcările, deci asta fac...

— Și ce-ai aflat despre el ?

— De fapt, încă nimic, dar știu că ar fi multe de descoperit, dacă mi-e permis să zic așa...

— Ah, da...

Rânjește :

— Îl auzi, Colombani ?

— Îl aud, face celălalt...

— Ascultă, îi zic eu, ai să mă ucizi, și pe urmă ? Nu există nimic mai rău decât să lichidezi un copoi ! Poartă ghinion ! Toată poliția pleacă la vânătoare cu câinii ! Nu ne place când cineva din profesia noastră e asasinat... Nu-i prea convenabil. Gândește te la ce-ți spun.

Se gândește el la ce i-am strecurat. Știe că nu-i a glumă.

Încerc să-mi consolidez pozițiile.

— Încă ceva, dragii mei, voi trebuie că sunteți la curent, polițiștii merg întotdeauna perechi, precum crenvurștii. Un amic mă așteaptă în stradă. Cum a început, cred, să se plictisească, și fiind un tip care-și cunoaște meseria, va lua imediat măsurile

necesare... M-aş mira să nu fi pus deja în alertă poliţia.

Colombani se duce glonţ la fereastră să se benocleze în exterior. E normal.

În timp ce el priveşte în stradă, îi arăt triumfător cu bărbia :

— Ei ? ce ţi-am spus !

Bolak se întoarce instinctiv şi atunci mă arunc asupra lui cu capul înainte.

Încasează lovitura în plină figură şi scoate un strigăt răguşit.

Începe circul. Şocul îl împinge pe spate. Eu mă redresez şi-i ard în bot un pumn baban cât Annapurna [1], care-l doboară.

— Primul serviciu, anunţ eu.

Acum, trebuie să fac faţă lui Colombani, care nu şi-a pierdut timpul. S-a orientat cum stau lucrurile, şi-şi pune pistolul în funcţiune. Amortizorul lui face minuni. Produce un zgomot de parcă ai desfunda o sticlă de şampanie. Glonţul îmi zboară pe deasupra capului şi se înfige piuind în boazerie.

Mă arunc la pământ. E momentul să mă pun la adăpost, fiindcă el varsă asupra mea o ploaie de gloanţe. Asasinul lui Brioux n-are un simplu revolver, ci o maşinărie care distribuie bucăţi calibrate de oţel.

Îmi expediază toată marfa franco-port. Din fericire, îl împiedică trupul lui Bolak, care se află între noi şi, pentru a nu-l atinge, ţinteşte puţin prea sus... Escadrila gloanţelor P. 38 îmi biciuie only [2] hainele. I se goleşte magazia. Nu trebuie să-i dau timp să încarce din nou. Îmi scot archebusa şi o ţin-

[1] Annapurna — vârf muntos din Himalaia (8.078 m) (n.t.)
[2] numai (lb. engleză în original) (n.t.)

tesc asupra lui. Dar n-am noroc, ustensila mea nu funcționează ! Atunci, încep să mă fac cum îmi vine la gură : extras de bideu, chintesență de imbecil. cârpă avariată etc., *because* abia acum îmi aduc aminte că mi-am gresat pistolul acum două zile și am uitat să-l mai încarc. Repede, arunc arma în direcția lui Colombani. Acesta face un salt brusc, dar proiectilul îl lovește totuși în umăr, frânându-i mișcarea...

Sar pe deasupra lui Bolak, îl înșfac pe Colombani de cravată și încep să-l zgâlțâi de la dreapta la stânga. Se sufocă. Ca să scape din strânsoare, heruvimul îmi arde un genunchi între picioare. Văd stele verzi de durere ! Am impresia că stomacul mi-a urcat până în gâtlej și mă abțin cu greu să nu vărs.

Iar el nu-și pierde timpul. Un pumn în nas ! Un croșeu în tâmplă... Ajung să mă clatin. Pe cuvânt, să mă facă K.O. un neisprăvit ca el ?

Trag o gură sănătoasă de aer, și-i bușesc un picior la gioale cu toată forța ; când mă supără cineva mă dezlănțui.

Începe să urle „Au, au-au-au !" Un cântec divin pentru urechile mele stâlcite.

Fără să-mi pierd vremea și, galvanizat de urletele lui, îi demolez mandibula printr-o lovitură de pumn plasată în falcă. Și-a pierdut suflul ! Ca într-o cameră de gazare... Frânt în două, stacojiu, gâfâie și geme...

Asta mă excită, ce vreți ! La o asemenea coridă nu participi în fiecare zi ! Iar la cinema, e apă de ploaie !

Fără să mă grăbesc, îmi ridic pumnul și-i expediez drept în nas cel mai zdravăn croșeu de dreapta din cariera mea. Colombani zboară pe spate, craniul

lui izbindu-se cu toată puterea de colțul din marmură al șemineului, unde rămâne nemișcat. Un val enorm de sânge răbufnește din cochilia lui. Cu Colombani socotelile sunt încheiate. După părerea mea, n-o să mai fie în stare să tragă asupra contemporanilor. Gata cu el !

Îmi trec brațul peste fruntea superb îmbrobonată de o binemeritată sudoare. Când, deodată, se petrece ceva. Acest ceva este un zgomot în spatele meu.

Mai am timp să-mi spun doar că Bolak este pe cale să-și revină în simțiri... Ceea ce se și întâmplă ! În capul meu se produce o explozie enormă. Am impresia că mi-a pus un cartuș de dinamită sub nuca de cocos.

Mă prăbușesc înainte cu mâinile întinse ca un orb, și chiar sunt orb... Și surd pe deasupra, ca o oală de lut...

Leșin. Bolak m-a izbit cu crosa revolverului în ceafă, și are mâna grea, băiatul !

În cap încep să-mi sune alegro toate clopotele din Westminster.

Apoi : cortina !

Capitolul XX

MURIBUNZII SUNT VORBĂREŢI

Mi s-a făcut frig... Un frig ciudat, nefiresc... Deschid ochii. E întuneric beznă. Zac întins pe burtă pe ceva tare şi acest ceva tare e linoleum. Răceala acestei materii îngheţate pune stăpânire pe mine. Clănţăn din dinţi. Am frisoane...

Capul îmi zumzăie ca un muscoi lipit de fereastră, ceea ce-mi evocă un peisaj estival, căldură, vegetaţie în floare. Uite ce poet sunt totuşi ! Şi •încă în clipe mai mult decât stranii, nu ?

Mă ridic cu efort în genunchi. Am impresia că domul meu atârnă tone. îl simt atât de greu, că mi-ar trebui o sută de baloane cramponate în jur să mi-l pot ţine pe umeri. Oh ! ce dureroasă e viaţa în anumite perioade !

Un zgomot uşor îmi ajunge la ureche. Un zgomot regulat, trist ; un plânset.

Clătinându-mă, reușesc să mă ridic pe picioare... „Ia stai, nu-i cazul să mă simt debusolat : mă aflu în apartamentul lui Bolak. În întuneric. Singur cu cineva care geme. Oare, nu-s — din întâmplare — chiar eu cel care geme ?“ Mă observ : nu, eu nu scot nici un sunet...

Scapăr un chibrit pentru a căpăta o noțiune mai precisă asupra prezentului meu.

Zăresc înaintea mea corpul inert al lui Colombani. Probabil că nu-i mort, o dată ce geme. E și ăsta un adevăr. Dar uneori, simți nevoia să verifici că adevărul este adevărat, în special, când ți-a căzut lumea în cap, cum e cazul meu !

Caut comutatorul și-l răsucesc. Lumină ! Se produce ca o descărcare electrică în creierul meu. Ochii îmi sunt așa de slăbiți !

Privesc în jur. Apartamentul pare gol... Bolak a întins-o. Probabil că nu-i place s-o facă pe infirmiera, dragul de el !

Dau cu ochii pe un raft de o sticlă cu rom. Mi se pare un miracol nemaipomenit. Mă deplasez anevoie într-acolo. Apuc sticla, îi deșurubez capacul și o ridic la buze. Fraților, ce desfătare ! Și dacă nu te vindecă de febră tifoidă, nu-i pericol nici să te molipsească. Torn pe gât cam cât două pahare de vin și simt cum mi se face cald. Bună invenție și alcoolul ăsta ! Caraghios, dar romul mă îmbată fulgerător. Dintr-un foc, iată-mă făcut turtă ! Mă văd obligat să-mi las fundul pe un scaun ca să nu cad. Aștept așa o bucată de vreme care nu se mai termină... Capul mi se învârtește ca un giroscop. Apoi, îmi revin tot așa de repede cum m-am și îmbătat. Căldura se răspândește în individul meu și iată-mă potabil.

Mă clatin până în dreptul lui Colombani. Vederea rănii lui îmi strânge inima. Oh ! fraților, ce fotografie tehnicolor ! Spărtura din capul lui e înspăimântătoare : adâncă, largă, violacee. Șemineul i-a pătruns în craniu ca o pană într-o bucată de lemn.

Și-a încheiat socotelile. Și cu toate astea, deși creierul lui are ventilație, imbecilul încă mai vede ! Are ochii deschiși și se uită fix la mine, gemând...

Mă duc la telefon și compun rapid numărul poliției de intervenții.

— Comisar San-Antonio, mă prezint eu. Trimiteți imediat o ambulanță pe strada Jean Bouton la numărul 12, și procedați rapid, clientul e grăbit. E așteptat cu nerăbdare la Sfântul Petru !

Închid, iau sticla de rom și i-o duc la gură. Încetișor, las să-i curgă lichidul pe gât. Molo, molo, n-am de gând să-l trăsnească la cap...

— Cum te simți ? îi murmur...

Își mișcă ușor buzele...

— Uite unde te-a adus meseria de ucigaș ! Ia spune, nu citești niciodată *France-Soir* ? N-ai aflat că nu merită să te ții de crime ?

Dar lui nu-i arde de glume...

— Dă-mi să beau, bolborosește el...

Dintr-o dată, începe să mă intereseze, Colombani... Vreau să vorbească.

De nesperat...

Îi mai torn pe gât puțin rom.

— Ia ciripește nițel, ce se întâmplă, îi spun... Ce trebuie să pregătească Pauvel ?

— Un rahat ! murmură el.

Mă abțin să nu-l pocnesc. L-ar da gata.

— Nu fi dușmănos ! Ești și tu un om ! Omul poate juca și frumos : tu ai dat în bară, nu mai ai scăpare...

— Țigară, cere el.

— Ai o agonie pretențioasă. În fine, eu sunt polițistul cel mai sensibil din arondisment.

Îi bag o țigară între buze și împing solicitudinea până într-acolo, încât i-o și aprind.

După care îi apuc mâna, o idee de-a mea.

— Trebuie să vină ambulanța. Te vor duce la spital și acolo vei primi toate îngrijirile. Știi, loviturile la cap... dacă nu crăpi pe loc, poți scăpa repede...

O vreme mă privește înduioșat. Aburii romului își fac efectul.

Îi torn pe gât și a treia oară. În seara asta-i rândul meu ! Bea cu aviditate.

— Ai să scapi ! Dacă ai să colaborezi puțin, am să-ți fac un raport favorabil...

Țigara îi joacă între buze. Începe să vorbească :

— Raportul tău, face Colombani, poți să te ștergi la fund cu el... S-a zis cu mine, am încheiat socotelile... și, chiar dacă aș scăpa cu viață, n-aș mai ieși de la zdup. Sunt băgat până-n gât.

Asta așa-i, tipul e pe față.

— Tu ai lichidat-o pe bătrâna Permezel, nu ? îl întreb... Și pe Triffeaut, și pe Brioux ?

Schițează o foarte vagă ezitare.

E ciudat să vezi fumegând țigara asta între buzele unui muribund care vorbește. Cum n-are putere să tragă în piept, țigara se consumă de la sine și fumul se ridică drept în sus.

— De ce ? Îl chestionez eu, disimulându-mi curiozitatea...

Momentul e fragil. Numai de-ar putea să reziste !

— Ca să-l strângem cu uşa pe Pauvel, spune el...

— Cum adică, să-l strângeţi cu uşa ?

— Oh !... o poveste de moştenire. Averea lui... aparţinea primei soţii. Ca să se răzbune pe el, a decis ca la moartea soră-sii, toţi banii să fie folosiţi în cercetarea cancerului...

— Şi de aia aţi omorât-o pe cumnată ?

— Da...

— Ca să-l ruinaţi pe Pauvel ?

— Exact.

— Ce interes aveaţi ?

— Să-l constrângem să accepte o afacere... Dar el refuza... Atunci...

Mă prind care era modalitatea de-al presa. Bolak şi confratele lui erau la curent cu clauza testamentară a primei doamne Pauvel. Atunci, fiindcă industriaşul le rezista, au găsit mijlocul indirect de-al ruina ! Da, are dreptate Colombani, trebuie că era dată naibii madame Pauvel ! Înseamnă să fii tare afurisită ca să găseşti o asemenea soluţie ! Era mai rău decât dacă l-ar fi dezmoştenit imediat ! Bietul Marc, ani de zile a fost nevoit să se poarte cu mănuşi, să-şi supravegheze cu grijă cumnăţica ! Să-i pregătească ceaiul şi s-o doftoricească dacă prindea guturai.

Mă aplec asupra muribundului, care se cramponează de viaţă. Mucul de ţigară continuă să-i fumege între buze. Ce-or fi făcând brancardierii ? Probabil că-şi termină mai întâi belota şi pe urmă au de gând să vină.

— Ia zi, şi lui Triffcaut de ce i-ai făcut clismă ?

— Ah ! suspină el, e o poveste lungă... Tipul ăsta era în cârdășie cu Pauvel pentru o asigurare... Dar, organizația a aflat...

Organizația !

Cuvântul mă șochează, dar nu las nimic să se vadă. Urmează cu vocea lui bolovănoasă :

— Ca să pareze dezmoștenirea, Pauvel a contractat pentru cumnata lui o asigurare pe viață... O sumă importantă ! Așa, în caz de deces, își salva banii !

— Hm, l-a dus mintea ! Și bătrâna Permezel a fost de acord ?

Colombani clatină din cap.

— S-ar părea că nu. Triffeaut a înșelat-o. A pus-o să semneze o poliță în alb și pe urmă a avut el grijă de ea...

Îi mai arde de glume băiatului, fiindcă adaugă :

— De poliță, nu de bătrână !

— Știi că ai haz, îi spun eu...

— Curând am să am ceva mai mult decât haz, glumește Colombani. Am să-mi adaug și o aureolă, să fiu mai frumos.

Lasă țigara să-i cadă pe parchet. O strivesc cu vârful pantofului.

— Înseamnă că Triffeaut a încheiat o asigurare falsă. Da, pentru Pauvel era cea mai bună măsură de contracarare ! Și de ce l-ați lichidat pe sărmanul agent de asigurări ?

— Fiindcă bătrâna era moartă. Șmecheria cu asigurarea nu putea reuși fără Triffeaut... Procedând așa, îl trăgeam pe sfoară pentru a doua oară pe Pauvel...

Îi dedic lui Triffeaut un gând fugar. Bietul agent nu era chiar așa de resemnat cum voia să lase im-

presia... Probabil că se săturase de consoarta lui oficoasă, de baistrucii lui gălăgioşi, de viaţa lui monotonă. Dorea să respire şi el, drept pentru care a început să învârtească afaceri dubioase ca să-şi umple buzunarele...

— Elucidează-mi şi mie un punct obscur : în dimineaţa în care l-ai lichidat, era împreună cu Pauvel, nu ?

— Da... Puneau la cale amănuntele loviturii în maşina lui Triffeaut...

— În parching ?

— Nu, pe şoseaua Antin... Pauvel nu voia să-l primească la el. Se temea de mărturiile personalului... în caz de nereuşită. Eu eram chiar în spatele lor, în maşina mea, îi urmăream. Pauvel m-a zărit... a coborât grăbit şi a venit spre mine.

— Şi-a uitat pălăria în maşină ?

— Ah ?,

Zâmbeşte...

— Atunci nu era a lui Triffeaut ? A plecat imediat ce a coborât Pauvel. L-am întrebat încotro o luase Triffeaut. Mi-a spus că intenţiona să-şi lase maşina în parcarea de la Galeriile Lafayette. Am accelerat. Am ajuns înaintea lui, am...

— Destul, cunosc urmarea. Şi i-ai pus pălăria pe cap ?

— Da, să nu se observe imediat că era mort.

Pare sfârşit, dar nu mi se face milă de el, domnul asasin plătit. Trebuie să profit de ceea ce i-a mai rămas din viaţă ca să limpezesc situaţia.

— Vorbeşte-mi de acele imagini satanice... Vorbeşte-mi de Brioux...

Faţa i se crispează uşor.

— Brioux, l-am cunoscut în pușcărie. L-am reîntâlnit la Paris... Era papă...

Mai are putere să rânjească.

— Zi-i mai repede, îl implor...

Surâde imperceptibil.

— Ești mai grăbit ca mine, copoiule !

La un asemenea cinism, răspund tot prin cinism.

— Atât că eu trebuie să mai fac și un raport, pricepi ?

Bolborosește o vagă ocară și închide ochii. Mă tratez de idiot și-mi spun că aș merita să fiu bătut... O să clacheze fără să-și fi terminat povestirea... Bun, măcar mi-a dezvăluit esențialul. Cu ce-am aflat acum, îmi pot termina vânătoarea de unul singur.

Zbârnâitul unei sonerii străpunge tăcerea care se instaurase...

— Uite că au venit după tine ! fac eu... Or să te ducă la spital... Ca pe un pașă !

Nu-mi răspunde.

Mă duc să deschid delegației de polițai care se învârte pe palier cu o brancardă pliantă sub braţ.

— Veniți, le spun... Manevrați-l cu grijă. A avut o altercație cu un șemineu de marmură și șemineul a avut ultimul cuvânt...

Intră grăbiți, își desfac targa și-l apucă pe Colombani de extremități.

— Nu, zice acesta din urmă... Ascultă...

Le fac semn să-și oprească manevra și mă aplec asupra lui.

— Brioux ni l-a indicat pe Pauvel... Era omul de care aveam nevoie... El îl cunoștea... Și tot el

își bătea joc de Triffeaut ; Triffeaut făcea parte dintre cre...

Vocea îi devine cleioasă...

— De imagini nu știu nimic. Trebuie că le avea la el, îi dăduse una și bătrânei, înainte s-o convertească...

Suspină. Ochii abia îi mai pâlpâie.

— Luați-l ! le spun oamenilor.

Flăcăii îl încarcă pe targă.

În clipa aceea, Colombani rostește aceste ultime cuvinte cu o voce atât de stinsă, că, probabil, eu sunt singurul care le aud :

— La ora opt, ai să-ți aduci aminte de mine !

Îl ridică. Privesc cortegiul îndepărtându-se.

Îmi pipăi capul care mă doare. Am la ceafă un cucui mare cât o pătlăgică vânătă. Parcă mi-ar fi despicată scâfârlia în două.

Capitolul XXI

UN BIBELOU... DE PUS PE ȘEMINEU

Îmi bag capul sub robinetul de apă rece din bucătărie, zic adio sticlei de rom și molo, părăsesc această casă neospitalieră.

În clipa când ies în stradă, îmi vine ideea să-mi consult ceasul. Arată ora șase. Nu-mi vine să cred. Am petrecut un sejur cam îndelungat în mizeria de sus ! În total cinci ore ! Frumoasă noapte și notați că nu s-a sfârșit încă...

Am ameteli ; câteodată, scânteioare aurii îmi erup în fața ochilor ca un soare luminos, dar aerul îmi face bine. Urc în mașina mea, având grijă să cobor geamurile. Trimiteți-mi un simun [1] să-mi răcorească puțin fruntea. Mă descopăr în oglinda retrovizoare. Nu prea arăt proaspăt... Parcă-s un pește

[1] vânt puternic și uscat, care bate în Sahara și în Arabia de la sud către nord. (n.t.)

lăsat amanet... Dacă admiratoarele mele m-ar vedea la ora asta şi-ar schimba numărul de telefon.

O pornesc spre Villejuif, pentru că, totuşi, vreau să schimb două vorbe cu Pauvel. Iată unul care mă calcă pe bătături cu toate combinaţiile lui de moştenire cu explozie întârziată şi de asigurări falsificate.

Notaţi că i-am mirosit admirabil maşinaţiile. Trestia lui, datorită machiavelismului primei neveste, fiind suspendată de viaţa bătrânei Permezel, era aproape normal să încerce contracararea oricărei lovituri a soartei. Vicleşugul cu asigurarea pe viaţă, deşi perimat ca un prezervativ uzat, se impunea... Atunci, l-a corupt pe Triffeaut. Iar acesta, la urma urmei, nu era decât un biet ţicnit, aşa cum l-am cântărit dintr-o privire aruncată pe fotografia lui. Ca să pună laba pe el, n-a recurs la bani ci la credulitatea lui... Triffeaut, individ obscur şi nefericit, era exact genul de prost care să se înroleze într-o religie secretă ! Pauvel îl cunoştea pe Brioux şi prin el reuşeşte să învingă onestitatea măruntului agent de asigurări... Trffieaut făcea parte dintre luciferieni. Dacă numele lui nu figura în carnet, era pentru că, pur şi simplu, după asasinarea lui, Brioux, prudent, rupsese foaia care-i era consacrată...

Acum rămâne de aflat de ce banda... sau mai exact Organizaţia, l-a eliminat pe Brioux, care era aliatul ei ? Ca să-l izoleze şi mai complet pe Pauvel sau...

Trag un strigăt : Evrika ! Tot aşa ar fi strigat şi doctorul Schweitzer [1] încredinţând unui negrişor

[2] Albert Echweitzer (1875—1965) medic, teolog protestant şi muzicolog francez. (n.t.)

un pistol cu săgeți. (Negrișorul din vatră, cum spunea... Dickens.)

L-au lichidat din cauza mea ! Probabil, că după intervenția mea de duminică la moschea privată a lui Brioux, acesta a băgat-o serios pe mânecă. Și-a spus că s-ar putea s-o încurce și s-a retras din afacere. Dar știa prea multe și...

Și s-a zis cu el ! După plecarea mea și-a alertat amicii, iar aceștia, cunoscându-i laşitatea, au preferat să-i bage pe gât certificatul de naștere... Și-au procedat rapid...

Tot eșafodând aceste ipoteze, ajung în fața „Întreprinderilor Pauvel".

Numai de n-ar fi plecat, bosul ! Nu-s curios din fire, însă mi-ar place să aflu — nu numai de ce femeile blonde... — dar și ce anume refuza industriașul cu atâta încăpățânare bandei lui Brioux, pentru ca aceasta să recurgă la mijloace de presiune atât de violente !

Strada pare încremenită în zorii care se ivesc. E încă noapte, și totuși strălucirea felinarelor a pălit.

Pe ici pe colo, se văd trecând muncitori pe biciclete, încotoșmonați în cojoace.

Sub arcada unei porți, aproape de intrarea în uzină, zăresc o siluetă. Silueta unui bărbat care stă la pândă. Mai mult ca sigur, e boy-scoutul trimis de Mignon, la sfatul meu.

Mă hotărăsc să-l întreb pe băiat ce-a văzut. S-ar putea să aflu lucruri interesante, merită să verific...

Mă apropii de el și am surpriza să dau cu ochii de Georgel. Un Georgel rebegit, bătând în verde, cu nasul roșu, cu privirea încețoșată și cu mucii în chip de stalactite.

— Ce-i cu tine aici ? exclam eu.

— Îmi dau demisia, începe el să latre. Asta nu-i viață ! Dormeam când mi-a telefonat comisarul să vin aici de planton, sub pretext că eu îl cunosc pe Pauvel ! Au trecut cinci ceasuri de când înțepenesc aici doar cu un pardesiaș pe mine... Asta nu-i meserie. Dacă am de gând să mă sinucid, pot folosi pistolul, e mai rapid și nu mai ai timp să-ți bați capul cu nimic...

— Bun, îi spun, în schimb ai în tine focul sacru...

— Nu vă mai bateți joc de mine !

— Hai, Georgel, gândește-te că eu îți sunt superior atât pe plan ierarhic, cât și pe cel intelectual...

Georgel recunoaște. Cu subalternii trebuie să folosești întotdeauna limbajul energic al șefilor, al celor care strigă „Înainte" și-și potrivesc binoclul ca să vadă cum evoluează asaltul.

— Ce mai nou ?

— Mare lucru, nu... Pe la două noaptea a venit un individ...

— Unul scund, lat în spate ?

Rămâne uluit.

— Cum de știți ?

— Degetul meu mic mă ține la curent ! Și pe urmă ?... Cum a intrat ?

— A sunat. Cineva i-a deschis...

— Pauvel ?

— N-am putut să văd, de aici, nu se zărește nimic înăuntru....

— Vizita a durat mult timp ?

— Lali — lala...

— Scuză-mă, dar nu cunosc limba papuașilor.

— Păi... cam un sfert de oră...

— Și pe urmă ?

— Tipul a plecat.

— Singur ?

— Da.

Reflectez o clipă.

— Ascultă, Georgel, ascultă bine... Când a șters-o, tipul ducea cu el vreun pachet sau ceva sub braț, ce nu avusese la venire ?

— Ia uite ! Sigur, spune Georgel... Ducea în mână ceva argintiu... De departe, mi s-a părut a fi un bibelou de pus pe șemineu... E idiot, nu ? L-a băgat în buzunar. Dar s-a căsnit. Nu prea intra... După aia, s-a urcat în mașina lui...

— Ce mașină ?

— Aronde, neagră...

— I-ai notat numărul ?

Georgel pare descumpănit.

— Păi... nu... Mi s-a spus să-l supraveghez pe Pauvel...

— Georgel, îl asigur eu, ai tot atâta spirit de inițiativă cât un suspensor stricat.

Își lasă nasul în jos.

— Pachetul, obiectul, era mare, cel puțin ?

— Nu, cum să vă zic... cam așa !

Își depărtează mâinile la douăzeci de centimetri.

— N-ai nici o idee cam ce-ar fi putut fi ?

— V-am zis, un bibelou pentru șemineu...

Îmi mângâi craniul protuberant.

— Îmi dai dureri de cap. Hai, vino cu mine să-l întrebăm pe Pauvel... Mai este înăuntru ?

— Nu l-am văzut ieșind...

Traversăm strada și urcăm cele două trepte care duc la intrare. Ușa nu-i închisă... În hol lumina e aprinsă. Ne îndreptăm spre biroul lui Pauvel. Georgel nu risca să-l vadă ieșind : zace pe jos, de-a curmezișul biroului cu craniul pe jumătate sfârtecat.

Probabil că Bolak a luat cu el „amortizorul" lui Colombani înainte de plecare.

Capitolul XXII

UN SFERT DE ORĂ CUMPLIT

Da, trebuie că a luat pistolul care șoptește confidențial la urechea nenorociților sosirea morții, Și s-a folosit de el în mod impecabil... În fine, impecabil pentru ce-i în stare să facă, de obicei, o asemenea ustensilă.

Glonțul, pe care l-a tras, a fost unicul copil. Ce nevoie ai să risipești muniția, când ești un trăgător de o asemenea valoare. Pauvel a fost lovit drept în cap și, pe loc, a căpătat dreptul la perchea lui de aripi reglabile.

— Nu-i prea plăcut la vedere, observă pertinent Georgel...

— Ai dreptate, intervin și eu, nu-i deloc panoramic...

Purced la explorarea biroului. Deschid clasoare, sertare, cămăși, paranteze... Deschid tot ceea ce se

poate deschide, inclusiv ochii, dar nu descopăr nimic interesant... Dau peste corespondență de afaceri, dosare de afaceri, adevărate șarade, care mă fac să casc și mă conving că mi-aș depune bilanțul în cinci secunde, dacă aș fi nevoit să le descifrez. Lumea asta a afacerilor îmi este total necunoscută, ca și cea a peștilor cu trei înotătoare, cu o barbă mare verde și bătături la picioare, care trăiesc în a treia groapă oceanică la dreapta, cum dai în marea Caraibilor.

Cad pe spate înaintea unui imens panou, pe care sunt etalate diplomele lui Pauvel.

Vă anunț, trebuie că era teribil de orgolios ! Dacă ar fi obținut Legiunea de onoare, și-ar fi agățat-o pretutindeni, chiar și de izmene. Nici n-ar mai fi avut nevoie să se îmbrace, i-ar fi devenit veșmântul lui natural.

— Pârț ! exclamă ireverențios, Georgel.

— Ei, ce faci, chinez verde, îi zic eu, te ușurezi aici ?

Nici măcar nu se căsnește s-o facă pe pudicul.

Cu degetul lui noduros ca șira spinării unei capre, îmi arată un obiect așezat pe birou. Acest obiect e înalt cam de douăzeci de centimetri și reprezintă un soi de Diană cu aripi, pe punctul de a-și lua zborul, confecționată din oțel cromat. Dedesubt, în locul unde ar fi trebuit să fie postamentul, se află un orificiu filetat.

— Exact cu așa ceva a ieșit asasinul ! afirmă el.

Mă uit mirat. Ridic obiectul și-l privesc, fără a fi în stare să-i ghicesc utilitatea. Nu-i un obiect de

artă, în înțelesul strict al cuvântului. Obiectele de artă nu se fac din oțel și pe urmă, n-au o gaură filetată în loc de soclu !

— Ești sigur ! îl întreb.

— Oh ! sigur... Nu mă pot înșela. Ați remarcat că e un felinar municipal chiar în dreptul porții uzinei. Strălucea și mi-a atras atenția. Am avut timp destul să-l privesc.

Cântăresc obiectul în palmă și-l răsucesc. E masiv și atârnă un kil mai mult ca sigur !

— Ai vreo idee ce-ar putea fi !

— Nu, mărturisește el.

Pun mâna pe un cuțitaș și încep să râcâi Diana, ca să-mi dau seama dacă nu cumva, în realitate, e din platină sau aur acoperit cu un strat de crom.

— Ia să vedem, rostesc eu mai mult pentru a-mi exterioriza gândurile, decât pentru a-i face lui conversație, după tine, pe ce ar trebui să se înșurubeze chestia asta ?

Răspunsul îmi vine prompt și foarte caracteristic :

— Habar n-am !

Iau telefonul și-l sun pe Mignon. Un polițist cu o voce categorică mă anunță că domnul comisar principal a plecat de două ore să se bage-n scutece.

— Ei bine ! trezește-l, sosesc acum și eu la biroul lui... Spune-i că arde.

Și închid.

— Tu rămâi aici, mă adresez lui Georgel... Așează-te pe undeva și stai acolo cât timp alertez eu serviciile competente.

Nici nu vrea altceva... Se prăbușește într-un fotoliu luxos cu grația nonșalantă a unei frunze moarte confecționate din plumb.

Îmi iau valea. Capul mă doare îngrozitor. Am niște junghiuri cumplite în ceafă și pete roșii continuă să-mi joace dinaintea ochilor. Ah ! n-am să uit eu nenorocita asta de noapte albă !

Ajung la biroul lui Mignon cu cinci minute înaintea acestuia din urmă. Băieții lui încep să-și facă apariția. Într-un colț al încăperii zace zdrobit, pe un scaun împletit, un tip debil cu privirea febrilă și mutra turtită ca un bidon care a insistat să coboare pe scări cele trei nivele ale Turnului Eiffel.

— Cine mai e și ăsta ? îl întreb pe un inspector care dactilografiază cu un deget pe o mașină Olivetti.

— Un cuțitar care a atacat un bistrou de pe strada Martirilor. Patronul l-a interogat toată noaptea. E un catâr, dar până la urmă n-a rezistat.

N-arată prea bine asasinul. Are ochii umflați, nasul zdrobit, cucuie peste tot și smocuri de păr lipsă...

Unul dintre inspectori intervine rânjind :

— O să trebuiască să-l machiem înainte de a veni presa. Ticăloșii ăia sunt în stare să afirme că folosim aici metode condamnabile !

Se miră și el :

— Ca și cum ar exista alte mijloace să-i faci pe încuiații ăștia să ciripească.

Apare și Mignon, cu pungi de clovn sub ochi, cu gura amară și cu un aer vlăguit.

— Tot tu ! trâmbițează el, n-ai pic de milă pentru o rață șchioapătă ! Mi-am petrecut noaptea muncind din greu și abia mă băgasem și eu în pat, că tu m-ai și ridicat în picioare !

— Nici eu n-am închis ochii noaptea asta, îl informez. Dar n-am dat eu bobârnacele, ci eu le-am încasat ! Uite-te puțin la capul meu.

Și-i prezint vânăta.

— N-arată prea bine. Cine te-a căptușit așa ?

Încep să-i istorisesc pe larg evenimentele petrecute în timpul nopții. Când ajung la asasinarea lui Pauvel, scoate un muget triumfător.

— Cine a avut dreptate, San-Antonio ? Eu am vrut să-l umflăm de ieri.

— Nu-i asta problema, îi spun eu... Poate că ai dreptate, dar de unde știi că ar fi vorbit imediat. Ar fi trebuit, probabil, câteva zile. Nu era genul de om care se lasă manipulat. Ar fi cerut să-l asiste un avocat...

Depun pe birou obiectul de oțel cromat.

— Iată ce a venit să caute asasinul lui. Mă rog, un obiect similar. După părerea ta, ce-ar putea fi ăsta ?

Mignon ridică din umeri.

— Haideți să vedem...

Oamenii lui se adună în cerc.

Unul dintre ei scoate un fluierat.

— Eu cred că știu ce este, afirmă el. E capacul de la radiatorul unei mașini ministeriale...

Amuțim cu toții. Dintr-o dată ne pare atât de evident, încât ne considerăm, în corpore, niște nătărăi că nu ne-am prins mai repede.

— Un capac de radiator...

— Da, face Mignon, probabil.

— Și pentru așa ceva omori patru persoane ?...

Mă simt derutat. Nu, recunoașteți că așa ceva e în stare să-ți bareze suprafața portantă !

Un capac de radiator ! De ce nu un capac de carafă ? Și din oțel... Ar face ceva parale la un negustor de mărunțișuri și decorațiuni rococo !

Mă uit la ceas... E șapte douăzeci și cinci. Devin nervos.

Îmi scobesc mintea și trec la atac :

— Fiți atenți cu toții și puneți-vă materia cenușie în funcțiune... Unul dintre tâlharii care a ucis trei persoane pentru acest capac de radiator, mi-a zis, fiind pe moarte, că am să-mi amintesc de el în dimineața asta la ora opt. De ieri încoace, de mai multe ori a fost vorba de ora opt... E ceva prevăzut pentru momentul ăsta ?

Se consultă între ei și clatină din cap.

Băiatul, care dactilografiază depoziția asasinului, se ridică...

— Păi, face el, pentru opt fără un sfert e prevăzută sosirea pe aeroportul Orly a ministrului rus al afacerilor externe...

Sar ca ars...

— Ce tot spui ?

Îmi întinde ziarul.

— Nu spun eu, scrie în *Parisien.*

Evident, știrea e pe prima pagină și chiar face senzație *because* omul vine să asiste la o conferință foarte importantă privind dezarmarea, ceea ce, s-ar părea, că-i un semn bun pentru pacea lumii !

Avionul lui aterizează la fără un sfert (ora franceză). Primul ministru și ambasadorul URSS la Paris urmează să-l întâmpine... Pe scurt, e o personalitate importantă...

— Dumnezeule mare ! strig, deodată. Ah ! sfinte Sisoaie ! Oh ! tunete și fulgere !

Am mai proferat eu și altele mai deocheate, dar politețea mea nativă mă împiedică să le repet aici.

— Automobilele care întâmpină oameni de stat la aeroport sau la gară sunt mașini ministeriale ?

— Bineînțeles, zice Mignon...

— Sunt minuțios controlate înainte de plecare, verificate cum se cuvine pentru evitarea atentatelor ? Uneori se poate lipi de ele o bombă, din ajun, nu ?

Acum pricepe și el...

— Capa... capa... capacul, se bâlbâie Mignon. Dacă ne-ați vedea moacele la toți ! Parcă am fi o bandă de fetuși în vacanță, în același borcan cu alcool.

— Trebuie să facem ceva ! strigă Mignon.

Se produce o hărmălaie de nedescris, toți strigă, toți se agită !

Mă arunc pe telefon !

— Rapid, cu prioritate totală, fă-mi legătura cu aeroportul Orly !

Am ochii fixați pe cadranul ceasului. Acum, limba groasă a trecut de 6 și, cum se întâmplă uneori ca avioanele să sosească mai devreme, mă gândesc că în douăzeci și cinci de minute, lumea o să se răstoarne cu fundul în sus...

În fine, am legătura cu aeroportul Orly.

— Cu comandantul bazei ! strig eu. Aici serviciul de securitate teritorială !

Mi se răspunde că domnul comandant e împreună cu persoanele oficiale și nu poate fi deranjat, întrucât avionul, care-l transportă pe ministrul rus al afacerilor externe, este anunțat...

— E în legătură cu asta ! urlu eu. Se pregătește un atentat, repede ! Repede !

Dintr-o dată, se produce agitație și la capătul celălalt al firului.

După numai două minute, o voce gâfâită face : „Alo ?"

— Fiți atent, aici securitatea teritoriului. S-a descoperit acum o clipă un complot. Mașina în care va lua loc ministrul a sosit ?

— Da, o văd de aici, de la fereastra mea.

— Capacul radiatorului n-o reprezintă pe Diana, zeița vânătorii ?

— Stați așa, îi disting aripile... Da, asta ar părea să fie...

— Nu pierdeți nici un minut. Îndepărtați imediat vehiculul ! Conduceți-l pe un vast teren viran. Șoferul s-o rupă la fugă de îndată ce stopează, m-ați înțeles ? E probabil să explodeze. Îmbarcați-l repede pe ministru într-o altă mașină. Și nu suflați o vorbă. Nici un cuvânt presei, ca să nu izbucnească un scandal, e situația dumneavoastră în joc...

Comandantul nu pare a fi un tip mototol.

— Am înțeles, face el precipitat, iau măsuri imediat.

Las jos receptorul. Toți sunt adunați în jurul meu, imobili, galbeni ca niște morți.

Mă prăbușesc în fotoliul lui Mignon.

— Nu ne mai rămâne decâ să înălțăm o rugăciune fierbinte. Asta-i tot ce mai putem face acum...

CONCLUZII

Șeful își mângâie fruntea sidefie. Ochiul lui limpede strălucește de mulțumire.

— Pe scurt, ne spuse el, mie și lui Mignon, totul e bine când se termină cu bine... Dacă n-aș fi avut fericita idee să vă propun concursul lui San-Antonio, s-ar fi petrecut lucruri tare ciudate !

Atins, lui Mignon îi sare mustarul.

— Nu-i așa, spune el, fiindcă eu l-aș fi arestat pe Pauvel de ieri și ar fi mărturisit tot. Ba mai mult, n-ar fi avut ocazia să-i dea lui Bolak capacul de radiator.

Acum mă înfurii și eu. Tu să scoți castanele din foc și să te mai lași și denigrat de un umflat de la criminalistică, cu doi pumni în loc de creier, asta-i prea din cale afară !

— Să mă pupi în c... ! mă răstesc eu.

Iar bosul, căruia nu-i plac asemenea ieșiri, nu suflă o vorbuliță.

— Fără mine, subordonatul tău, Georgel, s-ar mai fi învârtit și acum în jurul cozii. Ieri dimineață

nici măcar nu știa că există Pauvel. Cred c-am condus ancheta cât se poate de rapid. Și a meritat !

Mignon se declară învins.

— De acord, face el... Ești un as !

Izbucnim toți în râs. Inclusiv Bătrânul care-i într-o dispoziție de zile mari.

— Iată ceea ce se cheamă o treabă bine făcută, murmură el. Dacă mașina asta ar fi explodat în mijlocul Parisului cu ocupanții ei !... M-am dus la fața locului, practic, n-a mai rămas nimic din ea... Știu că Pauvel și-a bătut capul, nu glumă, să execute așa ceva. În orice caz, a fost o treabă dată naibii ! Ce artist ! Să reușească el să transforme o statuetă de metal într-o bombă cu explozie întârziată, e un tur de forță...

— N-a fost o idee rea, capacul ăsta de radiator, e de părere Mignon. Era singurul obiect pe care serviciile de protecție nu-l puteau verifica... Lucrătorii care se ocupă de garajul mașinilor ministeriale sunt toți arestați, pentru că, în mod cert, unul dintre ei a fost complice... Am să-i interoghez eu...

Se ridică și ne întinde laba lui groasă de casap.

— Toată poliția e în alertă să-l găsească pe Bolak. Nu ne poate scăpa. Azi, mâine, e al meu. Și atunci, vom afla tot ce ne interesează în legătură cu organizația teroristă !

— Să mă anunți și pe mine când l-ai prins... Vreau să-i zic două vorbe în legătură cu o vânătă care nu-i cultivată de un grădinar !

SFÂRȘIT